

Határozatok Tára

AZ EURÓPAI UNIÓ KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉKÉNEK ÍTÉLETE (teljes ülés)

2010. január 13. *

„Közszolgálat — Tisztviselők — Megsemmisítés iránti kereset — Okafogottság — Felelősség megállapítása iránti kereset — Elfogadhatóság — Kiváltságok és mentességek — A bírósági eljárás alóli mentesség felfüggesztése — Az OLAF vizsgálatok bizalmas jellege — Az IDOC vizsgálatai — Orvosi iratokhoz való hozzáférés — A személyi aktához való hozzáférés — Fegyelmi eljárás — Ésszerű határidő”

Az F-124/05. és F-96/06. sz. egyesített ügyekben,

az EK 236. cikk és az EA 152. cikk alapján,

A, az Európai Bizottság korábbi tisztviselője (lakóhelye: Port-Vendres [Franciaország], képviselik kezdetben: B. Cambier és L. Cambier ügyvédek, később: B. Cambier, L. Cambier és R. Born ügyvédek, végül: B. Cambier és A. Paternostre ügyvédek)

felperesnek (F-124/05. sz. ügy),

G, az Európai Bizottság korábbi tisztviselője (lakóhelye: Port-Vendres [Franciaország], képviselik kezdetben: B. Cambier és L. Cambier ügyvédek, később: B. Cambier, L. Cambier és R. Born ügyvédek, végül: B. Cambier és A. Paternostre ügyvédek)

felperesnek (F-96/06. sz. ügy)

az **Európai Bizottság** (képviselek: J. Currall és V. Joris, meghatalmazotti minőségben, segítőkük: D. Waelbroeck ügyvéd)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (teljes ülés),

tagjai: P. Mahoney elnök (előadó), S. Gervasoni tanácselnök, H. Kreppel, H. Tagaras és S. Van Raepenbusch bírák,

hivatalvezető: W. Hakenberg,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. április 1-jei tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

- 1 A Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2005. december 16-án benyújtott, F-124/05. számon nyilvántartásba vett keresetlevelében a felperes azt kéri, hogy a Közzolgálati Törvényszék egyrészt semmisítse meg többek között a Bizottság 2005. február 28-i azon határozatát, amelyben elutasította a felperes ellen a 2004. január 16-i határozattal (a továbbiakban: megtámadott határozat vagy a fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat) kezdeményezett fegyelmi eljárás megszüntetése iránti 2004. október 22-i kérelmet, másrészt kötelezze a Bizottságot kártérítés megfizetésére.
- 2 A Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2006. augusztus 10-én telefaxon benyújtott (az eredeti irat benyújtására 2006. augusztus 17-én került sor), F-96/06. számon nyilvántartásba vett keresetlevelében ugyanazon felperes kéri, hogy a Közzolgálati Törvényszék kötelezze a Bizottságot az általa elkövetett különböző jogsértésekért a felperes részére kártérítés megfizetésére.

Jogi háttér

I – A kiváltságokra és mentességekre vonatkozó rendelkezések

- 3 Az Európai Közösségek egységes Tanácsának és egységes Bizottságának létrehozásáról szóló szerződéshez (HL 1967. 152., 13. o.) csatolt, az Európai Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló 1965. április 8-i jegyzőkönyv (a továbbiakban: kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv vagy jegyzőkönyv) 12. cikke kimondja:

„Az egyes tagállamok területén a Közösségek tisztviselői és egyéb alkalmazottai állampolgárságuktól függetlenül:

- a) a szerződéseknek az egyfelől a tisztviselők és egyéb alkalmazottak Közösségekkel szemben fennálló felelősségével kapcsolatos szabályokra vonatkozó rendelkezéseire, másfelől a Bíróságnak a Közösségek, valamint a közösségi tisztviselők és egyéb alkalmazottak közötti jogvitákkal kapcsolatos hatáskörére vonatkozó rendelkezéseire is figyelemmel, hivatalos minőségükben végrehajtott cselekedeteik tekintetében, szóbeli vagy írásbeli megnyilatkozásait is beleértve, mentességet élveznek a bírósági eljárások alól. Ez a mentesség hivataluk megszűnését követően is megilleti őket,
 - b) [...]”
- 4 A kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv 18. cikke értelmében:

„A Közösségek tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak kizárólag a Közösségek érdekében lehet különféle kiváltságokat, mentességeket és könnyítéseket adni.

Valamennyi közösségi intézmény köteles visszavonni az egyes tisztviselői vagy egyéb alkalmazottai részére biztosított mentességet olyan esetben, amikor az illető intézmény megítélése szerint a mentesség visszavonása nem ellentétes a Közösségek érdekével.”

- 5 A kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv 19. cikke kimondja:

„A közösségi intézmények e jegyzőkönyv alkalmazása érdekében kötelesek együttműködni az érintett tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságaival.”

- 6 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata 23. cikke első bekezdésének első mondata emlékeztet arra, hogy a tisztviselőket megillető kiváltságok és mentességek biztosítása kizárólag a Közösségek érdekében történik.

II – A csalás elleni küzdelem terén folytatott vizsgálatokra vonatkozó rendelkezések

- 7 Az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló 1999. május 25-i 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 136., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 91. o.) (10) preambulumbekézése kimondja:

„[M]ivel ezen vizsgálatokat a Szerződés, és különösen az Európai Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv rendelkezéseivel összhangban kell lefolytatni, és ugyanakkor tiszteletben kell tartani a [...] személyzeti szabályzatban előírt rendelkezéseket, és teljes mértékben tiszteletben kell tartani az emberi jogokat és az alapvető szabadságjogokat, különösen a méltányosság elvét, az érintett személyek jogát arra, hogy a velük kapcsolatos ügyekben elmondhassák álláspontjukat, és azt az elvet, hogy a vizsgálat eredményeként levont következtetéseknek kizárólag bizonyíték erejű tényeken kell alapulniuk; [...]”

- 8 Az 1073/1999 rendelet 8. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„Belső vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett vagy szolgáltatott információ minden formájára biztosítják a szakmai titoktartást, és azok az Európai Közösségek intézményeire vonatkozó rendelkezések védelmét élvezik. [Helyesen: Belső vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett vagy szolgáltatott információ minden formájára biztosítani kell a szakmai titoktartást, és azok az Európai Közösségek intézményeire vonatkozó rendelkezések védelmét élvezik.

Ilyen információt nem lehet más személlyel közölni az Európai Közösségek vagy az érintett tagállam intézményeinek alkalmazásában álló olyan személyek kivételével, akiknek a feladataik ellátásához az ilyen információt ismerniük kell, és az információt csalás, korrupció és egyéb jogellenes cselekmény megakadályozása és megelőzése kivételével semmilyen más célra nem lehet felhasználni.”

III – A fegyelmi eljárásra vonatkozó rendelkezésekről

- 9 A személyzeti szabályzat 2004. április 30. előtt hatályos változata 88. cikkének ötödik bekezdése értelmében amennyiben a fegyelmi eljárás megindításához vezető cselekmények miatt a tisztviselő ellen büntetőeljárást indítottak, végleges határozat csak az ügyben eljáró bíróság jogerős ítéletét követően hozható.
- 10 A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 25. cikke átveszi a személyzeti szabályzat 2004. április 30. előtt hatályos változata 88. cikkének ötödik bekezdését.
- 11 Az igazgatási vizsgálatok és fegyelmi eljárások lefolytatására vonatkozó általános végrehajtási rendelkezések meghatározásáról szóló 2004. április 28-i bizottsági határozat (a továbbiakban: igazgatási vizsgálatokra és fegyelmi eljárásokra vonatkozó ÁVR) 1. cikkének (1) bekezdése – amely e ponton a 2002. február 19-i C (2002) 540 bizottsági határozatban foglaltakat veszi át – előírja a Vizsgálati és Fegyelmi Hivatal (IDOC) felállítását.

- 12 Az igazgatási vizsgálatokra és fegyelmi eljárásokra vonatkozó ÁVR 2. cikkének (1) és (2) bekezdése kimondja:

„(1) Az igazgatási vizsgálatokat az IDOC folytatja le. A jelen rendelkezések értelmében »igazgatási vizsgálatok« alatt az olyan tevékenységet kell érteni, amelyet az azzal megbízott tisztviselő végez a tények feltárása és adott esetben annak megállapítása érdekében, hogy a Bizottság tisztviselője követett-e el kötelezettségszegést.

[...]

(2) Az IDOC megbízást kaphat olyan vizsgálatok lefolytatására is, amelyek célja bizonyos tények feltárása, és erre különösen a személyzeti szabályzat 24., 73. és 90. cikke keretében kerülhet sor.”

IV – A baleset és foglalkozási megbetegedés elleni biztosításra vonatkozó rendelkezések

- 13 A személyzeti szabályzat 73. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) A tisztviselő a Községek intézményei által a személyzeti szabályzati bizottsággal folytatott konzultációt követően közös megegyezéssel meghatározott szabályok alapján, szolgálatba lépésének napjától kezdődően foglalkozási megbetegedés és baleset elleni biztosításban részesül. [...]

(2) A fizetendő ellátások a következők:

a) [...]

b) Teljes végleges [helyesen: tartós] rokkantság esetén:

A balesetet megelőző 12 hónap alatti illetményének havi összegei alapján kiszámított éves alapilletmény nyolcszorosával egyenlő átalányösszeg kifizetése a tisztviselő részére.

c) Részleges végleges [helyesen: tartós] rokkantság esetén:

A b) pontban előírt, az (1) bekezdésben említett szabályokban megállapított táblázat szerint kiszámított összeg arányos részének kifizetése a tisztviselő részére.

[...]”

- 14 2005. december 13-án a közösségi intézmények elfogadták az Európai Községek tisztviselői baleset vagy foglalkozási megbetegedés elleni biztosítására vonatkozó közös szabályzatot (a továbbiakban: biztosítási szabályzat vagy új biztosítási szabályzat), amely 2006. január 1-jén lépett hatályba. Ezen időpontot megelőzően az Európai Községek tisztviselői baleset vagy foglalkozási megbetegedés elleni biztosítására vonatkozó közös szabályzat azon változata volt hatályban, amelyet utoljára 1997. július 18-án módosítottak (a továbbiakban: korábbi biztosítási szabályzat).

- 15 Az új biztosítási szabályzat 30. cikke a következő átmeneti rendelkezéseket tartalmazza:

„[A korábbi biztosítási szabályzat] hatályát veszti.

Mindazonáltal ezeket [helyesen: e szabályzatot] továbbra is alkalmazni kell minden, 2006. január 1-je előtt a 20. cikk (1) bekezdése értelmében elfogadott határozattervezet esetében [...]”

- 16 Az új biztosítási szabályzat 2. cikkének (1) bekezdése a balesetet úgy határozza meg, mint minden, a biztosított testi vagy lelki épségét sértő olyan hirtelen hatás, amelynek oka vagy egyik oka az áldozat szervezetén kívül áll. A korábbi biztosítási szabályzat szerint baleset minden olyan külső és hirtelen vagy erőszakos vagy szokatlan hatás vagy tényező, amely sérti a tisztviselő testi vagy lelki épségét.
- 17 Az új biztosítási szabályzat 11. cikkének (1) bekezdése értelmében a teljes vagy részleges tartós rokkantságot a szabályzat mellékletében szereplő, orvosi célra szolgáló európai fizikai- és mentálisrokkantság-besorolási táblázatban meghatározott fizikai vagy szellemi képességcsökkenések alapján kell meghatározni.
- 18 Az új biztosítási szabályzat 11. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy ha a biztosított baleset vagy foglalkozási megbetegedés következtében teljes mértékben, tartósan megrokkban, a fizikai vagy szellemi képességcsökkenés 100%-os, és részére a személyzeti szabályzat 73. cikke (2) bekezdésének b) pontjában meghatározott egyszeri összeget kell kifizetni. Az új biztosítási szabályzat 11. cikkének (3) bekezdése szerint ha a biztosított baleset vagy foglalkozási megbetegedés következtében részlegesen tartósan megrokkban, részére a személyzeti szabályzat 73. cikke (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott és az e cikk (1) bekezdésében említett táblázatban szereplő díjak alapján megállapított egyszeri összeget kell kifizetni.
- 19 Az új biztosítási szabályzat 15. cikke előírja, hogy a balesetet szenvedett tisztviselő vagy az ő biztosítása révén kedvezményezettek kötelesek bejelenteni a balesetet azon intézmény adminisztrációjának, amelyhez a biztosított tartozik. A bejelentésnek részletesen tartalmaznia kell a baleset napját és időpontját, az okok és körülmények leírását, valamint az esetleges tanúk és harmadik fél felelősök nevét. A bejelentéshez orvosi igazolást kell csatolni, amelyben szerepel a sérülések jellege és a baleset várható következményei. A bejelentést a baleset napját követő tíz napon belül kell megtenni. E rendelkezés lényegében átveszi a korábbi biztosítási szabályzat 16. cikkét.
- 20 Az új biztosítási szabályzat 16. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében az a tisztviselő, aki foglalkozási megbetegedés miatt az említett szabályzat alkalmazását kéri, köteles a betegség kezdetét vagy annak első orvosi megállapítását követően ésszerű határidőn belül bejelenteni azt az adminisztrációnak. E rendelkezés a korábbi biztosítási szabályzat 17. cikke (1) bekezdése első albekezdésének első mondatát veszi át.
- 21 Az új biztosítási szabályzat 16. cikkének (2) bekezdése értelmében az adminisztráció vizsgálatot folytat annak érdekében, hogy minden információt beszerezzen a behatás jellegére, foglalkozási eredetére, valamint azon körülményekre vonatkozóan, melyek között az bekövetkezett. E rendelkezés a korábbi biztosítási szabályzat 17. cikkének (2) bekezdésének első albekezdését veszi át.
- 22 Az új biztosítási szabályzat 18. cikke előírja, hogy az esemény balesetnek minősítésére vagy a betegség foglalkozási eredetének elismerésére, valamint a tartós rokkantság mértékének megállapítására vonatkozó határozatot a kinevezésre jogosult hatóság hozza meg, az ugyanezen szabályzat 20. cikkében előírt eljárást követve, az intézmény által kijelölt orvos vagy orvosok megállapításai alapján, és amennyiben a biztosított ezt kéri, az említett szabályzat 22. cikkében említett orvosi bizottsággal történő konzultációt követően. E rendelkezés lényegében a korábbi biztosítási szabályzat 19. cikkét veszi át.
- 23 Az új biztosítási szabályzat 20. cikke a következőképpen fogalmaz:
- „(1) A 18. cikk szerinti döntés meghozatalát megelőzően a kinevező hatóság értesíti a biztosítottat vagy azokat, akik a biztosítása alapján kedvezményezettek, a határozattervezetről és az intézmény által kijelölt orvos(ok) megállapításairól. A biztosított vagy a biztosítása alapján kedvezményezettek kérhetik, hogy a teljes orvosi jelentést közöljék velük vagy az általuk kiválasztott orvossal. [helyesen: A 18. cikk szerinti határozat meghozatalát megelőzően a kinevezésre jogosult hatóság megküldi a biztosítottnak vagy az ő révén kedvezményezett személyeknek a határozattervezetet, mellékelve hozzá

az intézmény által kijelölt orvos vagy orvosok megállapításait. A biztosított vagy az ő révén kedvezményezett személyek kérhetik, hogy a teljes orvosi jelentést közöljék velük vagy az általuk választott orvossal.]

(2) A biztosított vagy a biztosítása alapján kedvezményezettek 60 napon belül kérhetik, hogy a 22. cikkben meghatározott orvosi bizottság hozza meg a véleményét. Az ügynek az orvosi bizottsághoz való utalására vonatkozó kérésnek tartalmaznia kell a biztosítottat vagy a biztosítása alapján kedvezményezetteket képviselő orvos nevét és egy jelentést ettől az orvostól, amelyben az intézmény által ezen szabályok alkalmazásának céljából kijelölt orvos(ok)kal kapcsolatos vitatott orvosi kérdéseket fejt ki. [helyesen: A biztosított vagy az ő révén kedvezményezett személyek hatvan napon belül kérhetik, hogy a 22. cikkben szereplő orvosi bizottság nyilvánítson véleményt. Az orvosi bizottság összehívása iránti kérelemnek pontosítania kell a biztosítottat vagy az ő révén kedvezményezetteket képviselő orvos nevét, tartalmaznia kell ezen orvos jelentését, megjelölve az intézmény által a jelen szabályozás [helyesen: szabályzat] alkalmazása céljából kijelölt orvos vagy orvosok számára a vitatott orvosi kérdéseket.]

(3) Ha ezen időszak lejártával nem érkezik kérés az orvosi bizottsággal folytatandó konzultációra vonatkozóan, a kinevező hatóság a korábban elkészített tervezettel összhangban hozza meg a döntését. [helyesen: Amennyiben e határidő lejártáig nem érkezett az orvosi bizottság összehívása iránti kérelem, a kinevezésre jogosult hatóság a korábban közölt tervezettel összhangban meghozza határozatát.]”

24 A korábbi biztosítási szabályzat 21. cikke értelmében a tisztviselő kérhette, hogy a teljes orvosi jelentést továbbítsák a választása szerinti orvosnak. Az új biztosítási szabályzat 20. cikkétől eltérően, a korábbi biztosítási szabályzat 20. cikke nem tette lehetővé a tisztviselő számára, hogy kérje: az orvosi jelentést közvetlenül vele közöljék.

25 Az új biztosítási szabályzat 22. cikkének (1) bekezdése – amely lényegében a korábbi biztosítási szabályzatnak az orvosi bizottság összetételére vonatkozó 23. cikke (1) bekezdését veszi át – értelmében:

„(1) Az orvosi bizottság három orvusból áll: [helyesen: Az orvosi bizottság három orvusból áll, akik közül:]

- egyet a biztosított vagy a biztosítása alapján kedvezményezettek jelölnek ki; [helyesen: az elsőt a biztosított vagy az ő révén kedvezményezettek,]
- egyet a kinevező hatóság jelöl ki; [helyesen: a másodikat a (kinevezésre jogosult hatóság)],
- egyet az előbbi két orvos közötti megegyezéssel jelölnek ki. [helyesen: a harmadikat az előző két orvos közös megegyezéssel jelöli ki.]

[...]”

26 Végezetül az új biztosítási szabályzat 19. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„A rokkantság fokának meghatározásáról szóló döntést azután hozzák meg, hogy a biztosított fél sérülései állandósultak. A baleset vagy foglalkozási betegség következményeit akkor tekintik állandósultnak, ha azok stabilizálódtak, vagy csak nagyon lassan és nagyon korlátozottan csökkennek. [helyesen: A rokkantság mértékét megállapító határozatot a biztosított sérüléseinek állandósulását követően hozzák meg. A baleset vagy foglalkozási megbetegedés következményei akkor állandósultak, amikor e következmények stabilizálódtak vagy nagyon lassan, illetve rendkívül csekély mértékben enyhülnek.] [...]

Amennyiben az orvosi kezelés befejeztével lehetetlen meghatározni a rokkantság fokát, a 18. cikkben említett orvos(ok) megállapításainak vagy adott esetben a 22. cikkben hivatkozott orvosi bizottság jelentésének kell határidőt szabni a biztosított ügyének felülvizsgálatára [helyesen: Amennyiben az orvosi kezelés végeztével a rokkantság mértéke még nem állapítható meg véglegesen, a 18. cikk szerinti orvos vagy orvosok véleményének, adott esetben a 22. cikk szerinti orvosi bizottság jelentésének pontosítani kell azon legkésőbbi időpontot, amikor a biztosított ügyét újra meg kell vizsgálni].”

V – A rokkantság esetén járó ellátásokra vonatkozó rendelkezésekről

A – A személyzeti szabályzat

- 27 A személyzeti szabályzat 53. cikke szerint azon tisztviselőt, akivel kapcsolatban a rokkantsági bizottság úgy találja, hogy alkalmazni kell a 78. cikk rendelkezéseit, azon hónap utolsó napján, amelyben a kinevezésre jogosult hatóság megállapítja a feladatainak ellátására való tartós alkalmatlanságot, hivatalból nyugdíjazni kell.
- 28 A személyzeti szabályzat 59. cikkének (4) bekezdése értelmében a kinevezésre jogosult hatóság a rokkantsági bizottság elé terjesztheti minden olyan tisztviselő ügyét, akinek az összesített betegszabadsága bármely hároméves időszak alatt meghaladja a 12 hónapot.
- 29 A személyzeti szabályzat 78. cikkének első bekezdése kimondja:
- „Az a tisztviselő, aki a csoportjába tartozó beosztáshoz kapcsolódó feladatok ellátásában akadályozó teljes végleges [helyesen: tartós] rokkantságban szenved, [...] rokkantsági támogatásra jogosult.”
- 30 A személyzeti szabályzat 78. cikkének harmadik bekezdése szerint a rokkantsági támogatás a tisztviselő utolsó alapilletményének 70%-a.
- 31 A személyzeti szabályzat 78. cikkének negyedik bekezdése pontosítja, hogy a rokkantsági támogatásból nyugdíjjárulékot vonnak, amelynek összegét az említett támogatás alapján számítják ki.
- 32 A személyzeti szabályzat 78. cikkének ötödik bekezdése értelmében amennyiben a rokkantság foglalkoztatási megbetegedés miatt következett be, a nyugdíjrendszer járulékait teljes egészében az intézmény költségvetéséből fizetik.
- 33 A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 13. cikkének (1) bekezdése értelmében:
- „Az 1. cikk (1) bekezdésének rendelkezéseire is figyelemmel az a 65 évesnél fiatalabb tisztviselő, akire vonatkozóan a rokkantsági bizottság a nyugdíjjogosultság megszerzésének ideje alatt olyan tartós teljes rokkantságot állapít meg, amely megakadályozza egy, az előmeneteli csoportja szerinti beosztással járó feladatok ellátásában, és akinek erre való tekintettel meg kell szüntetnie a Közösségeknél fennálló szolgálati jogviszonyát, a munkaképtelenség időtartamára a személyzeti szabályzat 78. cikke szerinti rokkantsági nyugdíjra [helyesen: támogatásra] jogosult.”

B – A személyzeti szabályzat 2004. április 30-ig hatályos változata

- 34 A személyzeti szabályzat 2004. április 30-ig hatályos változatának 53. cikke megegyezik a jelenlegi 53. cikkel.

35 A személyzeti szabályzat 2004. április 30-ig hatályos változata 78. cikkének első bekezdése kimondja:

„Az a tisztviselő, aki a csoportjába tartozó beosztáshoz kapcsolódó feladatok ellátásában akadályozó teljes végleges rokkantságban [helyesen: akadályozó tartós teljes rokkantságban] szenved, [...] rokkantsági nyugdíjra jogosult.”

36 A személyzeti szabályzat 2004. április 30-ig hatályos változata 78. cikkének második bekezdése értelmében a rokkantsági nyugdíj a tisztviselő alapilletményének 70%-a, ha a rokkantság foglalkozási megbetegedés miatt következett be.

37 A személyzeti szabályzat 2004. április 30-ig hatályos változata 78. cikkének harmadik bekezdése értelmében amennyiben a rokkantság az említett cikk (2) bekezdésében felsoroltaktól eltérő okból ered, a rokkantsági nyugdíj megegyezik azon nyugdíjjal, amelyre a tisztviselő 65 éves korában lett volna jogosult, ha szolgálati jogviszonya addig fennmaradt volna.

VI – A személyi aktára vonatkozó rendelkezések

38 A személyzeti szabályzat 26. cikke értelmében:

„A tisztviselő személyi aktája az alábbiakat tartalmazza:

- a) a hivatali státuszára vonatkozó összes iratot, valamint az alkalmasságára, teljesítményére és magatartására vonatkozó összes értékelést;
- b) a tisztviselő ezen iratokkal kapcsolatban tett valamennyi észrevételét.

Az iratokat sorrendben kell iktatni, számozni és irattározni; az a) pontban említett iratokra az intézmény nem hivatkozhat, illetve azokat nem használhatja fel a tisztviselővel szemben, ha azokról a személyi aktába való felvételük előtt a tisztviselőt nem tájékoztatták.

Valamennyi irat tisztviselővel való közlését a tisztviselő aláírásával kell igazolni, vagy annak hiányában a tisztviselő által közölt utolsó címre kiküldött ajánlott levél útján kell kézbesíteni.

[...]

Minden tisztviselőnek csak egyetlen személyi aktája lehet.

A tisztviselő még szolgálati jogviszonyának megszűnését követően is jogosult betekinteni a személyi aktájában lévő összes iratba és másolatokat készíteni azokról.

A személyi akta bizalmasan kezelendő, és abba csak a hivatal helyiségeiben vagy biztonságos elektronikus eszközzel lehet betekinteni. Amennyiben azonban egy, a tisztviselőt érintő ügy kerül akkor személyi aktáját továbbítani kell a Bíróságnak. [helyesen: Amennyiben azonban a[z] [Európai Unió] Bíróság[a] elé a tisztviselőt érintő ügy kerül, személyi aktáját továbbítani kell a Bíróságnak.”

39 A személyzeti szabályzat 26a. cikke a következőképpen fogalmaz:

„A tisztviselőnek joga van megismerni egészségügyi aktáját, az intézmények által megállapítandó szabályoknak megfelelően.”

VII – A dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférésre vonatkozó rendelkezések

- 40 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 4. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

– [...]

– ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.”

A jogvita alapjául szolgáló tényállás

- 41 A felperes korábbi AD 15 besorolási fokozatú tisztviselő. 1979-ben lépett a Bizottság szolgálatába, ahol különböző állásokat töltött be.
- 42 1995. december 21-től legalább 1997. júliusáig a Bizottság tagjának, É. Cressonnak volt a kabinetfőnöke, amely posztot F. Lamoureux-t váltotta.
- 43 Mivel a jelen jogvita alapjául bizonyos olyan tények szolgálnak, amelyek ezen időszakban történtek É. Cresson kabinetjében, szükség van ezek rövid felidézésére.

I – A „Cresson-ügy” háttere

- 44 É. Cresson 1995. január 24-től 1999. szeptember 8-ig a Bizottság tagja volt. A Bizottság elnöke akkor J. Santer volt. É. Cresson tárcájához a következő ügyek tartoztak: tudomány, kutatás és fejlesztés, humán erőforrások, oktatás, képzés és ifjúság, valamint a Közös Kutatóközpont (KKK).
- 45 É. Cresson hivatalba lépésekor kabinetje már megalakult. É. Cresson ugyanakkor kinyilvánította azon óhaját, hogy „személyes tanácsadóként” igénybe kívánja venni közeli ismerőse, R. Berthelot szolgálatait. A tényállás időpontjában 66 éves R. Berthelot-t életkora miatt nem lehetett ideiglenes alkalmazotti minőségben, biztosi kabineti tagként felvenni. É. Cresson kabinetfőnöke, F. Lamoureux egyébként jelezte É. Cressonnak, hogy R. Berthelot életkora miatt a maga részéről nem lát semmilyen lehetőséget az érintettnek a Bizottságnál történő foglalkoztatására. É. Cresson, aki ennek ellenére személyes tanácsadóként igénybe kívánta venni R. Berthelot szolgálatait, az adminisztrációs szervezeti egységekhez fordult, hogy ott megvizsgálják az érintett felvételét lehetővé tévő feltételeket. R. Berthelot-t végül 1995. szeptember 1-jétől meghívott tudományos munkatársként alkalmazták a Kutatási Főigazgatóságon, kezdetben hat hónapra. Ezt követően ezt az időtartamot 1997. február végéig meghosszabbították. 1996 áprilisától az álláshalmozást korlátozó szabály alapján a Franciaországban részére folyósított nyugdíj összegének figyelembevétele érdekében csökkentették R. Berthelot meghívott tudományos munkatársként kapott havi támogatását. Röviddel e csökkentést követően az 1996. május 23. és június 21. közötti időszakra tizenhárom kiküldetési rendelvényt állítottak ki É. Cresson kabinetjében R. Berthelot nevére, amelyekben körülbelül 6 900 eurót juttattak R. Berthelot-nak. 1996. szeptember 1-jei hatállyal R. Berthelot-t a meghívott tudományos munkatársi II. csoportból az I. csoportba sorolták át. Az akkor 4 500 eurós havi díjazása így körülbelül 1 000 euróval nőtt. A Kutatási Főigazgatósággal kötött szerződésének lejártakor, azaz 1997. március 1-jén R. Berthelot meghívott tudományos munkatársként újabb, egyéves szerződést kötött a KKK-val, amely 1998. február végén járt le.

- 46 Az Európai Parlament tagjainak azon felvetését követően, amely szerint E. Cresson részrehajló magatartást tanúsított, amikor két ismerőst felvette és előnyben részesítette, különböző szervezetek számos vizsgálatot indítottak.
- 47 Az Európai Parlament és a Bizottság égisze alatt 1999. január 27-én létrehozott független szakértői bizottság feladata az volt, hogy első jelentést készítsen annak megállapítása érdekében, hogy a Bizottság mint testület vagy annak bármely, esetleg több tagja egyénileg milyen mértékben volt felelős a közelmúltban bekövetkezett és a parlamenti viták során megemlített csalásokért, hanyag kezelésért vagy nepotizmusért. E bizottság 1999. március 15-én benyújtott jelentésében R. Berthelot esetében egyértelműen jogtalan előnyben részesítést állapított meg.
- 48 1999. március 16-án a Bizottság testületileg lemondott, azonban 1999. szeptember 8-ig hivatalban maradt.
- 49 1999. július 20-án az OLAF belső vizsgálatot indított R. Berthelot-nak a Bizottság meghívott tudományos munkatársaként történő foglalkoztatása feltételeire vonatkozóan. Az OLAF 1999. november 23-án zárta le jelentését. E jelentésben az állt, hogy „mivel a René Berthelot által kiállított illetve bejelentett jelentések, illetve kiküldetések [...] vélhetően hamisak vagy hamisítottak, a[z] [említett] jelentést továbbítani kell a hatáskörrel rendelkező igazságszolgáltatási szerveknek, az 1073/99 rendelet 10. cikke rendelkezéseinek megfelelően.”
- 50 Az OLAF jelentését továbbították a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság főigazgatójának az esetleges fegyelmi eljárások megindítása céljából, valamint a procureur du Roi du parquet de Bruxelles-nek (brüsszeli ügyészség királyi ügyésze [Belgium]). E jelentés alapján fegyelmi eljárás indult a Bizottság több tisztviselőjével és alkalmazottjával szemben, továbbá eljárás indult az R. Berthelot-nak jogtalanul kifizetett összegek visszatérítése iránt. Ekkor a felperessel szemben semmiféle fegyelmi eljárás nem indult.
- 51 A Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság, később pedig a 2002. február 19-i C(2002) 540 bizottsági határozattal létrehozott IDOC két kiegészítő vizsgálatot indított R. Berthelot tekintetében, melyek közül az egyik a Kutatási Főigazgatóság szerepére, a másik pedig a Közös Kutatóközpont érintettségére vonatkozott. 2002. február 22-én az IDOC kiegészítő igazgatási vizsgálati jelentést készített R. Berthelot-nak a Kutatási Főigazgatóságon és a Közös Kutatóközpontban meghívott tudományos munkatársként történő foglalkoztatásának időtartamát illetően. Az IDOC jelentés arra a következtetésre jutott, hogy „az előírt vizsgálatok során összegyűjtött információk és nyilatkozatok alapján minden jel arra mutat, hogy R. Berthelot foglalkoztatása a Bizottságnál azt a célt szolgálta, hogy az érintettet javadalmazásban részesítsék azon közvetlen támogatásért, amelyet É. Cresson kívánt a részéről mint személyes tanácsadója részéről igénybe venni.”
- 52 2003. január 21-én a biztosok testülete úgy határozott, hogy közli É. Cressonnal az érintettel szemben felhozott kifogásokat az EK 213. cikk (2) bekezdése és az EAK 126. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás esetleges megindítása keretében.
- 53 2003. március 18-án a tribunal de première instance de Bruxelles vizsgálóbírója vádat emelt É. Cresson, R. Berthelot valamint a Bizottság nyolc további tisztviselőjével és alkalmazottjával – köztük a felperessel – szemben, többek között hamisítás, hamisított okiratokkal való visszaélés, csalás, illetve hivatali visszaélés miatt. 2003. szeptember 11-én a Bizottság magánfélként lépett fel a belga büntetőügyben.
- 54 2004. június 30-i végzésével a Chambre du conseil du tribunal de première instance de Bruxelles a procureur du Roi vádbeszédét jegyzőkönyvbe véve és a 2004. február 3-i vádiratában szereplő indoklásra utalva megállapította, hogy nincs helye az ügy büntetőbírószághoz történő áttételének. A

végzésben többek között az is szerepelt, hogy ugyan semmi kétség a hamisítás és csalás megvalósulását illetően, azonban ezek elkövetését nem lehet kétséget kizáróan a vádlottak valamelyikével szemben bizonyítani.

- 55 2004. október 7-én a Bizottság keresetet indított, azt kérve, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy É. Cresson jogtalan előnyben részesítési magatartásával vagy legalábbis súlyos gondatlanságával megszegte az EK 213., valamint az EAK 126. cikkben előírt kötelezettségeit, és ennek következményeként mondja ki É. Cresson nyugdíjjogosultságának vagy az ezt helyettesítő egyéb juttatásokhoz való jogának részleges vagy teljes megvonását.
- 56 A Bíróság C-432/04. sz., Bizottság kontra Cresson ügyben 2006. július 11-én hozott ítéletében (a továbbiakban: Bizottság kontra Cresson ítélet) kimondta, hogy R. Berthelot felvétele során és foglalkoztatási feltételei vonatkozásában Édith Cresson megszegte a Bizottság tagjaként betöltött hivatalából eredő kötelezettségeit. A Bizottság által megfogalmazott, É. Cresson nyugdíjjogosultságának megvonására vonatkozó kérelemre vonatkozóan azonban a Bíróság úgy vélte, hogy a kötelezettségszegés megállapítása önmagában megfelelő szankciónak minősül, és az érdekelt mentesül a szankció kiszabása alól.

II – A felperesre vonatkozó tényállás

- 57 A felperes É. Cresson kabinetfőnöke volt 1995. december 21-től 1997 júliusáig. 1996 decemberében a Kutatási Főigazgatóság vezető tanácsadójává nevezték ki, amely beosztásra pályázatot nyújtott be. A felperes ugyanis távozni kívánt É. Cresson kabinetjéből, mivel 1996 májusa óta kapcsolata feszült volt É. Cressonnal. A kabinetből való tényleges távozására azonban csupán 1997 júliusában került sor, ugyanis É. Cresson csak ekkor fogadta el lemondását, mivel ekkor találtak a helyettesítésére más személyt.
- 58 1999. szeptember 15-én az OLAF vizsgálata keretében informálisan meghallgatták a felperest. 1999. november 17-én arról tájékoztatták, hogy vele szemben vizsgálatot indítottak. 1999. november 19-én formálisan is kihallgatták. Az OLAF 1999. november 23-i jelentése tisztviselők részben egybehangzó nyilatkozatai alapján a felperesre vonatkozóan említést tett arról, hogy a felperes irodájában valószínűleg megbeszélést tartottak, a nyilatkozatok szerint R. Berthelot meghívott tudományos munkatársi I. csoportba történő átsorolásáról (az OLAF-jelentés 4.2.2. pontja) A felperessel szemben az OLAF-vizsgálatot követően semmiféle fegyelmi eljárás nem indult.
- 59 A francia nyelvű belga rádió és televízió (RTBF) jelentős nézettségű „Au nom de la loi” (A törvény nevében) című műsorának 2000. december 27-i adása a Cresson-üggyel foglalkozott. Az adás egy rövid részletében a felperes neve is elhangzott, valamint látható volt egy dokumentum, amelyet mint a felperes OLAF általi kihallgatásának jegyzőkönyvét mutattak be.
- 60 2001. február 7-i feljegyzésében a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság tájékoztatta a felperest a Bizottság azon döntéséről, hogy Z. V.-nek, a tribunal de première instance de Bruxelles vizsgálóbírójának 2000. december 18-i, a Bizottság elnökéhez intézett kérésének eleget téve a felperes mentességét felfüggesztik.
- 61 A 2002. február 22-i IDOC-jelentés a felperesre vonatkozóan pontosította, hogy a vizsgálat eredményének elemzése arra enged következtetni, hogy 1996. november 21. és 29. között a felperes irodájában megbeszélést tarthattak R. Berthelot meghívott tudományos munkatársi I. csoportba történő átsorolásáról (az IDOC-jelentés 4.4. pontja).
- 62 2003. március 18-án (lásd fent az 53. pontot) a felperest azzal vádolták meg, hogy egyrészt okirat-hamisítást követett el vagy vett abban részt, többek között amikor tizenhárom kiküldetési rendelvényt és kiküldetési elszámolást állított vagy állíttatott ki, azokat a valóságnak nem megfelelő

megjegyzésekkel látva vagy láttatva el, másrészt csalást követett el a fent említett vádakkal érintett kiküldetések költségeinek visszatérítésével összefüggésben. A felperes 2003. április 7-én vette kézhez a vizsgálóbíró által írt, őt a vele szembeni vádemelésről tájékoztató levelet.

- 63 A fent említett vádemelés követően a felperes depresszióssá vált, amely több alkalommal a munkától való távolmaradását tette szükségessé.
- 64 2003. július 25-én a felperes „balesetre/foglalkozási megbetegedésre vonatkozó bejelentést” küldött a Bizottságnak. E bejelentés, amelyhez a felperes csatolta orvosának jelentését, nem tartalmazott kifejezett utalást lelki zaklatásra az intézmény részéről.
- 65 2003. július 31-én a Bizottság visszaigazolta a felperes július 25-i bejelentésének megérkezését, és tájékoztatta a felperest, hogy betegsége természetének és eredetének megállapítása céljából vizsgálatot fognak lefolytatni.
- 66 2003 szeptemberében, egy héttel azután, hogy a felperes betegszabadságról visszatérve ismét munkába állt, azon kutatási programot, amelynek ő volt a felelőse, a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság kérésére állítólag „leállították”. Ezen esemény miatt a felperesnek újra távol kellett maradnia a munkától, amely távolmaradás 2004 januárjáig húzódott.
- 67 2004. január 16-án a Kutatási Főigazgatóság főigazgatója állítólag szóban tájékoztatta a felperest, hogy a kinevezésre jogosult hatóság szolgálati érdekből, a személyzeti szabályzat 50. cikke alapján kezdeményezte a nyugdíjazását. Ezen információt 2004. január 20-án a Bizottság tudományos kutatásért felelős tagjának kabinetfőnöke megerősítette, azonban azt semmiféle intézkedés nem követte. E bejelentést követően a felperes ismét depressziós lett, aminek következtében 2004. január 22-től 2004 végéig távol maradt a munkától.
- 68 A Bizottság személyzeti és igazgatási ügyekért, és ezáltal a fegyelmi vizsgálatokért és ügyekért is felelős tagja, N. Kinnock – mint kinevezésre jogosult hatóság – 2004. január 16-i határozatával fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben, majd ezen eljárást a személyzeti szabályzat 2004. április 30. előtti hatályos változata 88. cikkének ötödik bekezdése értelmében felfüggesztette a belga büntetőbíróság ítéletének jogerőre emelkedéséig. E határozat jelezte, hogy a vádbeli cselekmények mellett a felperesnek azt is felrőtták, hogy egyrészt É. Cresson kabinetfőnökeként aktívan részt vett R. Berthelot szabálytalannak tekintett, a Kutatási Főigazgatóságon meghívott tudományos munkatársi I. csoportba történő átsorolásában, másrészt annak a Közös Kutatóközpontnál tudományos munkatársként történő, szintén szabálytalannak tekintett alkalmazásában.
- 69 A királyi ügyész 2004. február 3-i vádirata (lásd fent az 54. pontban) többek között a hamisítás vádjával kapcsolatban a következőket tartalmazta a felperesre nézve:
- „Noha a felperes volt [É.] Cresson kabinetfőnöke, érintettségére sem kifejezetten, sem hallgatólagosan nem utal senki nyilatkozata; semmiféle tárgyi bizonyíték, mint például feljegyzés vagy aláírás, nem utal a cselekményben való részvételére; a felperes maga szolgáltatott bizonyítékot a kiküldetési rendelvevények hamis voltára vonatkozóan, amikor úgy nyilatkozott, hogy a másodrendű vádlott (Berthelot) kedden É. Cresson társaságában érkezett Brüsszelbe, annak gépjárművével, majd csütörtökön továbbindult Châtellerault-ba (Franciaország), miközben az említett rendelvevények szerint e napokon pontosan az ellenkező irányban utazott [...]”
- 70 A királyi ügyész vádiratának következtetéseiben az szerepel, hogy semmiféle terhelő körülmény nem áll rendelkezésre a felperessel szemben a hamisítás és csalás vádját illetően.

- 71 2004. május 25-i levelében a Bizottság [brüsszeli] orvosi szolgálatának vezetője tájékoztatta a felperest, hogy betegség miatti távollétei okán kezdeményezni kívánja a kinevezésre jogosult hatóságnál rá vonatkozóan rokkantsági eljárás megindítását, és kérte, hogy jelezze, ha ezzel kapcsolatban ellenvetése van.
- 72 2004. június 23-i levelében a felperes azt válaszolta, hogy nem ellenzi ezen eljárás megindítását, feltéve, hogy az kizárólag a személyzeti szabályzat 78. cikkének ötödik bekezdésén alapul, amely többek között a foglalkozási megbetegedésből eredő rokkantságra vonatkozik.
- 73 2004. június 29-én a Bizottság [brüsszeli] orvosi szolgálatának vezetője jelezte, hogy megérkezett hozzá a felperes 2004. június 23-i levele. Jelezte továbbá azt is, hogy fel kell hívnia a felperes figyelmét arra, hogy a rokkantsági bizottság következtetéseit nem lehet előre látni, többek között a rokkantsági foglalkozási eredetét illetően, azonban a rokkantsági bizottságnak efelé kellene hajlania.
- 74 2004. július 13-án, miután a belga büntetőbíróság 2004. június 30-i határozatával megszüntette az eljárást a felperessel és a többi vádlottal szemben (lásd fent az 54. pontot), a Bizottság a következő tartalmú levelet küldte a felperesnek:

„Amint azt tudja, az Önnel szembeni fegyelmi eljárást a [biztosok] testülete által É. Cresson ügyében hozandó döntésig felfüggesztettük.

[...]

Ha [belga büntetőbíróság végzése] jogerőre emelkedik, és azt a jogi szolgálat megvizsgálta, az É. Cressonra vonatkozó összes kérdés a [biztosok] testülete elé lesz terjesztve döntéshozatalra. Ezt követően az összes ügyet, köztük az Önét is, ezen döntés függvényében fogjuk újból megvizsgálni és a kinevezésre jogosult hatóság elé terjeszteni.”

- 75 2004. július 20-i, azonnali hatályú határozatával a kinevezésre jogosult hatóság beosztotta a felperest az újonnan létrehozott, a Kutatási főigazgatóság főigazgatója melletti „gazdasági ügyekért felelős főtanácsadói” posztra (a továbbiakban: újrabeosztásról szóló határozat). E határozat első bekezdése a felsővezetői mobilitás politikájának végrehajtására és a szolgálati érdekre hivatkozott.
- 76 2004. október 14-én a felperes panasszal fordult a kinevezésre jogosult hatósághoz, amelyben újrabeosztását vitatta. A kinevezésre jogosult hatóság 2005. március 15-i határozatával elutasította a felperes panaszát. A felperes nem fordult bírósághoz ez utóbbi határozattal szemben.
- 77 2004. október 22-én a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján kérelmet nyújtott be a vele szemben folyamatban lévő fegyelmi eljárás megszüntetése iránt. Kérelmének alátámasztására többek között a bíróság eljárást megszüntető határozatára hivatkozott.
- 78 2004. október 25-én a felperes újabb „balesetre / foglalkozási megbetegedésre vonatkozó bejelentést” tett a Bizottságnál, amelyben azt állította, hogy depressziója a Bizottság által vele szemben hozott intézkedéseinek következménye, amely intézkedések a Bizottság azon szándékát tanúsítják, hogy neki ártsanak, és őt lelkiileg zaklassák.
- 79 A rokkantsági bizottság 2004. október 29-én fogadta el következtetéseit. Ezek szerint a felperes teljesnek tekintett, tartós rokkantságban szenved, amely miatt képtelen ellátni az állásához kapcsolódó feladatokat. A következtetésekben az is szerepelt, hogy a rokkantsági bizottság ebben a szakaszban nem nyilatkozott a megállapított rokkantság és a felperes szakmai tevékenysége közötti összefüggésről, mivel „arra vártak, hogy az *ad hoc* testületektől származó releváns adatok hozzáférhetőek legyenek”.

- 80 A kinevezésre jogosult hatóság 2004. november 8-i határozatában, amely 2004. november 30-án lépett hatályba, a személyzeti szabályzat 53. cikke alapján hivatalból nyugdíjazta a felperest, és az említett személyzeti szabályzat 78. cikkének harmadik bekezdésének megfelelően kiszámított rokkantsági támogatást biztosította számára.
- 81 2004. november 25-én a Bizottság visszaigazolta a felperes 2004. október 25-i levelének átvételét, és jelezte, hogy a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján 2003 júliusában indított eljárás hamarosan befejeződik. A Bizottság arról is tájékoztatta a felperest, hogy a lelki zaklatásra vonatkozó felvetései miatt a betegsége foglalkozási eredetének elismerése iránti kérelmet az IDOC-nak kellett továbbítani, mivel egyedül e hatóság jogosult – az OLAF mellett – igazgatási vizsgálatok lefolytatására.
- 82 2004. december 24-én a felperes levelet küldött a Bizottságnak, melyben kérte, hogy változtassa meg a vizsgálat IDOC-ra bízására vonatkozó döntését. Kérelmének alátámasztására egyrészt arra hivatkozott, hogy e vizsgálat csupán tovább nyújtaná a már közel két éve tartó vizsgálatot, másrészt arra, hogy e hivatal elfogult. A felperes e levelében továbbá azt kérte, hogy a Bizottság pontosítsa egyrészt azt, hogy van-e lehetőség e határozattal szemben a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt benyújtani, másrészt azt, hogy a Bizottság véglegesen kizárta-e annak lehetőségét, hogy ő munkahelyi baleset áldozata lett.
- 83 2005. február 4-i levelében a Bizottság azt a választ adta a felperesnek, hogy az iratok IDOC-nak való átadására vonatkozó határozattal szemben nincs helye jogorvoslatnak, és az e hivatal elfogultságára vonatkozó kifogások nem fogadhatók el. A Bizottság azt is jelezte, hogy a felperes nem tett bejelentést balesetről, mivel 2003. július 25-i bejelentésében kifejezetten a korábbi biztosítási szabályzat 17. cikkét jelölte meg (amely a foglalkozási megbetegedés bejelentésére vonatkozik), nem pedig e szabályzat 16. cikkét (amely a balesetek bejelentésére vonatkozik).
- 84 2005. február 28-án a kinevezésre jogosult hatóság elutasította a felperesnek a vele szemben folytatott eljárás megszüntetésére vonatkozó 2004. október 22-i kérelmét. E határozatot azzal indokolták, hogy a fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás egymástól független, így a belga büntetőeljárás megszüntetése nem jelenti azt, hogy a fegyelmi eljárást meg kellene szüntetni. A határozatban másfelől jelezték, hogy a fegyelmi eljárás továbbra is függőben van, mivel összefügg a 2004. október 7-én a Bíróság előtt É. Cressonnal szemben indított keresettel. A felperesre vonatkozó fegyelmi eljárás függőben tartását többek között a következőképpen indokolták:
- „[A]z Ön ügyében hozott bármely érdemi határozat – legyen szó akár az ügy lezárásáról, akár annak esetleges folytatásáról – összefügg a Bíróság előtt É. Cressonnal szemben folyamatban lévő eljárással, emiatt az annak befolyásolására tett, nem helyénvaló kísérletként lehetne értelmezni.
- Annak ellenére, hogy [a Bíróság előtt É. Cressonnal szemben folyamatban lévő eljárás] nem büntető jellegű, alkalmazni lehet a személyzeti szabályzat IX. melléklete 25. cikkének a fegyelmi eljárás büntetőeljárás megindítása esetén való felfüggesztésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatot (a személyzeti szabályzat 2004. április 30-ig hatályos változata 88. cikkének [ötödik bekezdése]). Az [Elsőfokú Bíróság] ugyanis erre vonatkozóan megállapította, hogy e cikknek az is célja, hogy »a szóban forgó tisztviselőt a vele szemben indult büntetőeljárás során ne hozzák annál kedvezőtlenebb helyzetbe, mint amilyenben az [...] adminisztráció ilyen határozatának hiányában lenne« (a T-74/96. sz., Tzoanos kontra Bizottság ügyben 1998. [március] 19-én hozott határozat [EBHT-KSZ 1998., [I-A-129. o. és II-343. o.] [...]).”
- 85 2005. március 24-i levelében a felperes tett egy harmadik „balesetre/foglalkozási megbetegedésre vonatkozó bejelentést”.
- 86 2005. május 12-i levelében a Bizottság tájékoztatta a felperest, hogy az újabb bejelentést, amely semmiféle érdemi változtatást nem tartalmaz, egyszerűen csatolták az iratokhoz. Másfelől e levélben tájékoztatták a felperest, hogy 2005. március 16-án az IDOC olyan „feljegyzést” (a továbbiakban: az

IDOC-tól származó feljegyzés) továbbított a Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatal (a továbbiakban: PMO) Biztosítás és foglalkozási megbetegedés részlegének, amely lehetővé tette a korábbi biztosítási szabályzat 17. cikke alapján indított vizsgálat lezárását.

- 87 2005. május 19-i levelében a felperes kérte, hogy közöljék vele az IDOC-tól származó feljegyzést.
- 88 2005. május 20-án a felperes panaszt nyújtott be a fegyelmi eljárás megszüntetése iránti kérelmét elutasító határozattal szemben.
- 89 2005. június 9-én a PMO „Biztosítás és foglalkozási megbetegedés” részlegének vezetője megtagadta, hogy az IDOC által a korábbi biztosítási szabályzat 17. cikke alapján indított vizsgálathoz nyújtott feljegyzés másolatát közölje a felperessel. E „későbbi döntés meghozataláig” történő megtagadás igazolására két érvet hozott fel. Először is az említett feljegyzés olyan előkészítő irat, amelynek az intézmény által kinevezett orvos rendelkezésére kell állnia, anélkül hogy fennállna annak veszélye, hogy ezen információ nyilvánosságra hozatala utaljon az általa megszövegezendő jelentés következtetéseire. Másodszor alkalmazni kell az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében említett kivételt, amely lehetővé teszi az intézmények számára az olyan dokumentumhoz való hozzáférés megtagadását, amelynek közzététele veszélyeztetheti az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának védelmét.
- 90 2005. június 29-i keltezésű levelével a felperes 2005. július 4-én kérelmet nyújtott be a kinevezésre jogosult hatósághoz mindazon kár megtérítése iránt, amely őt az általa a Bizottságnak felrótt különböző jogsértésekből adódóan érte.
- 91 A 2005. május 20-i panaszt a kinevezésre jogosult hatóság 2005. szeptember 26-i határozatával elutasította.
- 92 A 2005. június 29-i kérelmet a kinevezésre jogosult hatóság 2005. november 10-i határozatával elutasította. E határozattal szemben a felperes 2006. január 23-án panaszt nyújtott be, 2006. január 19-i keltezéssel. E panaszt a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése értelmében hallgatóságos elutasító határozattal utasították el.
- 93 A felperes 2005. december 16-án, a 2005. május 20-i panaszát elutasító 2005. szeptemberi 26-i határozatot követően (lásd fent a 88. és 91. pontot) keresetet indított, amelyet F-124/05. számon vettek nyilvántartásba.
- 94 A Bizottság kontra Cresson ügyben hozott ítéletet 2006. július 11-én hirdették ki.
- 95 A felperes a 2006. január 19-i panaszát hallgatóságosan elutasító határozatot követően, 2006. augusztus 10-én (lásd fent a 92. pontot) keresetet indított, amelyet F-96/06. számon vettek nyilvántartásba.
- 96 2006. október 16-án a Bizottság alelnöke, S. Kallas tájékoztatta a felperest, hogy a Bizottság kontra Cresson ügyben hozott ítélet alapos tanulmányozását követően a rá vonatkozó fegyelmi eljárás megszüntetése mellett döntöttek.
- 97 2007. március 16-án a Bizottság tájékoztatta a felperest azon határozattervezetről, amely a felperes betegsége foglalkozási eredete elismerésének az intézmény által kijelölt orvos következtetése alapján való megtagadásáról szól.
- 98 2007. május 3-án a felperes a biztosítási szabályzat 22. cikke alapján kérte orvosi bizottság összehívását.

99 2007. december 5-én az orvosi bizottság elfogadta jelentését, amelyben egyhangúlag elismerte a felperes betegségének foglalkozási eredetét. Az orvosi jelentés következtetései a következőképpen szóltak:

- „1. A szakmai tevékenységének gyakorlása során 2003. [április 7-én] öt ért pszichikai sokkhatás következtében [a felperes] ideiglenesen munkaképtelen állapotban volt, amely 2003. április 10-től legalább 2003. augusztus 10-ig tartott.
2. Ezután [a felperes] két alkalommal megpróbált rövid időre munkába állni, sikertelenül, ami miatt ideiglenesen a teljes munkaképtelenség állapotába esett vissza, amely nyilvánvalóan az eredeti megbetegedéssel áll összefüggésben.
3. A jelen orvosi szakvélemény lezárásakor [a felperes] továbbra is ideiglenesen teljes mértékben munkaképtelen, és helyzete nem tűnik stabilizálhatónak.
4. [A felperes] felülvizsgálatára körülbelül két év múlva kellene sort keríteni, bármelyik fél kérelmére.
[...]

100 Másfelől, az orvosi jelentés „vita” rovata többek között a következőket tartalmazta:

„Ilyen körülmények között az [o]rvosi [b]izottság egyhangúlag úgy véli, hogy a [felperes] pszichés állapotát folyamatos változásban lévőnek kell tekinteni, és állapota a jelen stádiumban nem stabilizálható.

A különböző tényezőkre tekintettel az [o]rvosi [b]izottság egyhangúlag indokoltnak látja a [felperes] több mint 66%-os munkaképtelenségének elismerését 2003. [március 18-tól].”

101 2008. március 28-án a PMO Baleset és foglalkozási megbetegedés elleni biztosítás részlegének vezetője levelet küldött a felperesnek, amelyben jelezte, hogy az orvosi bizottság 2007. december 5-i jelentésére tekintettel el tudja ismerni az érintett betegségének foglalkozási eredetét. E levélhez csatolta az orvosi bizottság 2007. december 5-i jelentését.

102 2008. április 8-án a felperes levelet küldött a PMO Baleset- és foglalkozásimegbetegedés-biztosítás részlegének vezetője számára, amelyben kérte, hogy haladéktalanul hozzon határozatot a személyzeti szabályzat 73. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján.

103 2008. április 28-án a PMO Baleset- és foglalkozásimegbetegedés-biztosítás részlegének vezetője azt a választ adta a felperesnek, hogy mivel az orvosi bizottság 2007. december 5-i jelentésében az állt, hogy a felperes állapota még nem volt „stabilizálható”, és azt két év elteltével újra meg kell vizsgálni, jelenleg nem nyilatkozhat a személyzeti szabályzat 73. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazásáról.

104 2008. június 9-én az orvosi bizottság újra összeült, és a 2007. december 5-i orvosi jelentésre tekintettel megállapították, hogy a felperes betegsége foglalkozási eredetű.

105 A kinevezésre jogosult hatóság 2008. június 16-i, a 2004. november 8-i határozatát hatályon kívül helyező és annak helyére lépő határozatában az érintett számára a személyzeti szabályzat 78. cikke ötödik bekezdésének megfelelően rokkantsági támogatást állapított meg, az érdekelt rokkantta nyilvánításának napjától, vagyis 2004. november 30-tól kezdődő hatállyal.

106 2009. február 18-án a felperes egy harmadik keresetet indított a Közzszolgálati Törvényszék előtt (A kontra Bizottság), amelyet F-12/09. szám alatt vettek nyilvántartásba, és amelyben többek között azt kérte, hogy egyrészt a Közzszolgálati Törvényszék semmisítse meg a Bizottság 2008. április 28-i, a személyzeti szabályzat 73. cikke (2) bekezdésének b) pontjára vonatkozó nyilatkozatot megtagadó

határozatát, másrészt a Bizottság térítse meg azon kárát, amely őt a szerinte a Bizottság által a betegsége foglalkozási eredetének elismerésére irányuló eljárás intézése során elkövetett jogsértésekből eredően érte.

Eljárás

I – Eljárás az F-124/05. sz. ügyben, annak az F-96/06. sz. ügygel való egyesítését megelőzően

- 107 A Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2006. április 12-én benyújtott külön beadványában a Bizottság az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága eljárási szabályzata – amely az Európai Unió Közzolgálati Törvényszékének felállításáról szóló, 2004. november 2-i 2004/752/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 333., 7. o.) 3. cikkének (4) bekezdése szerint értelemszerűen alkalmazandó a Közzolgálati Törvényszékre – 114. cikke 1. §-ának megfelelően elfogadhatatlansági kifogást emelt a keresettel szemben.
- 108 A Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2006. május 12-én telefaxon érkezett beadványában (az eredeti példány benyújtására 2006. május 18-án került sor) a felperes észrevételt tett az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozóan.
- 109 A Közzolgálati Törvényszék 2006. június 29-i végzésével az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 4. §-a alapján úgy döntött, hogy az elfogadhatatlansági kifogásról az eljárást befejező határozatban dönt.
- 110 A felperesre vonatkozó fegyelmi eljárás megszüntetéséről hozott határozatot követően a Bizottság, a Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2006. október 18-án telefaxon benyújtott külön beadványában (az eredeti példány benyújtására 2006. október 19-én került sor) az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a alapján az eljárás okafigyottságának megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő.
- 111 A Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2006. november 2-án telefaxon érkezett beadványában (az eredeti példány benyújtására 2006. november 6-án került sor) a felperes észrevételt tett az okafigyottság megállapítása iránti kérelemre vonatkozóan.
- 112 A Közzolgálati Törvényszék 2006. november 22-i végzésével az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 4. §-a alapján úgy döntött, hogy az okafigyottság megállapítása iránti kérelemről az eljárást befejező határozatban dönt.
- 113 A Bizottság 2007. január 8-án telefaxon nyújtotta be válaszbeadványát (az eredeti példány benyújtására 2007. január 11-én került sor).
- 114 A Közzolgálati Törvényszék 2007. március 27-i végzésével az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 77. cikkének c) pontja alapján, a felek közös kérelmére felfüggesztette az eljárást a felperes által a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján kezdeményezett eljárás befejezéséig, de legkésőbb 2007. június 30-ig. 2007. július 24-i és 2007. október 26-i végzésével a felek közös kérelmére ugyanezen az alapon meghosszabbította az eljárás felfüggesztését a felperes által a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján kezdeményezett eljárás befejezéséig, de legkésőbb 2007. október 31-ig, illetve 2008. március 1-jéig.
- 115 A Közzolgálati Törvényszék pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy válaszoljanak írásbeli kérdéseire, és nyújtsanak be bizonyos iratokat. A felek a megszabott határidőn belül eleget tettek a Közzolgálati Törvényszék kérésének.
- 116 2008. július 9-én a Közzolgálati Törvényszék a felek meghallgatását követően úgy határozott, hogy az ügyet a teljes ülés elé utalja.

II – Eljárás az F-96/06. sz. ügyben, annak az F-124/05. sz. ügyvel való egyesítését megelőzően

- 117 A Bizottság 2006. november 20-án telefaxon nyújtotta be válaszbeadványát (az eredeti példány benyújtására 2006. november 22-én került sor).
- 118 A Közzolgálati Törvényszék 2007. március 27-i végzésével az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 77. cikkének c) pontja alapján, a felek közös kérelmére felfüggesztette az eljárást a felperes által a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján kezdeményezett eljárás befejezéséig, de legkésőbb 2007. június 30-ig. 2007. július 24-i és 2007. október 26-i végzésével a felek közös kérelmére ugyanezen az alapon meghosszabbította az eljárás felfüggesztését a felperes által a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján kezdeményezett eljárás befejezéséig, de legkésőbb 2007. október 31-ig, illetve 2008. március 1-jéig.
- 119 A Közzolgálati Törvényszék pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy válaszoljanak írásbeli kérdéseire, és nyújtsanak be bizonyos iratokat. A felek a megszabott határidőn belül eleget tettek a Közzolgálati Törvényszék kérésének.
- 120 2008. július 9-én a Közzolgálati Törvényszék a felek meghallgatását követően úgy határozott, hogy az ügyet a teljes ülés elé utalja.

III – Eljárás az F-124/05. és F-96/06. sz. egyesített ügyekben

- 121 A szóbeli eljárás lefolytatása, valamint az eljárást befejező határozat meghozatala érdekében a Közzolgálati Törvényszék elnöke 2009. január 22-i végzésével az eljárási szabályzat 46. cikkének 1. §-a alapján egyesítette az F-124/05. és F-96/06. sz. ügyeket.
- 122 A Közzolgálati Törvényszék pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy válaszoljanak írásbeli kérdéseire és nyújtsanak be bizonyos iratokat. A felek a megszabott határidőn belül eleget tettek a Közzolgálati Törvényszék kérésének.

A felek kérelmei

I – Az F-124/05. sz. ügyben

- 123 A felperes azt kéri, hogy a Közzolgálati Törvényszék:
- semmisítse meg a fegyelmi eljárás megszüntetése iránti kérelmet elutasító határozatot;
 - semmisítse meg a 2005. május 20-i panaszát elutasító 2005. szeptember 26-i bizottsági határozatot;
 - mondja ki, hogy a felperes 2004. október 22-i kérelme elfogadható és megalapozott;
 - állapítsa meg a Bizottság felelősségét az általa a fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat, valamint a 2005. szeptember 26-i határozat elfogadásával elkövetett jogsértésekért;
 - kötelezze a Bizottságot a felperes és családja részére 3 163 602 euró megfizetésére;
 - az Elsőfokú Bíróság hivatalvezetőjének szóló 1994. május 3-i szolgálati utasítások 17. cikkének (4) bekezdése alapján rendelje el, hogy személyazonosságát a jelen jogvitára vonatkozó közleményekben ne fedjék fel;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

124 A Bizottság kéri, hogy a Közzolgálati Törvényszék:

- állapítsa meg, hogy a keresetről nem szükséges határozni;
- másodlagosan a keresetet – mint alaptalant – utasítsa el;
- harmadlagosan nyilvánítsa a keresetet megalapozatlannak;
- határozzon a költségekről a jogszabályoknak megfelelően, másodlagosan a költségekről való döntést halassza el az F-96/06. számon nyilvántartásba vett ügyben hozandó határozat meghozataláig.

II – Az F-96/06. sz. ügyben

125 A felperes kéri, hogy a Közzolgálati Törvényszék:

- állapítsa meg a Bizottság felelősségét az általa elkövetett jogsértésekért;
- kötelezze a Bizottságot a felperes és családja részére 3 163 602 euró megfizetésére;
- az Elsőfokú Bíróság hivatalvezetőjének szóló 1994. május 3-i szolgálati utasítások 17. cikkének (4) bekezdése alapján rendelje el, hogy személyazonosságát a jelen jogvitára vonatkozó közleményekben ne fedjék fel;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

126 A Bizottság azt kéri, hogy a Közzolgálati Törvényszék:

- nyilvánítsa a keresetet részben elfogadhatatlannak, ezt meghaladó részében pedig megalapozatlannak;
- a költségekről a jogszabályoknak megfelelően határozzon.

A jogkérdésről

I – Az F-124/05. sz. ügyben benyújtott keresetről

127 Mindenekelőtt a Bizottság által előterjesztett, okafogyottság megállapítása iránti kérelmet kell megvizsgálni.

A – A felek érvei

128 A Bizottság az okafogyottság megállapítása iránti kérelmét két érvre alapozza. Elsősorban a felperesnek a fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat megsemmisítése iránti érdeke megszűnt, mivel a kinevezésre jogosult hatóság a Bizottság kontra Cresson ügyben hozott ítéletet követően, 2006. október 16-án megszüntette az említett eljárást. Másodsorban a felperes kártérítési kérelme az F-124/05. és az F-96/06. sz. ügyben lényegében azonos.

129 A felperes nem vitatja, hogy keresete a fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat megsemmisítése iránti kérelmet illetően tárgytalanná vált. Úgy véli azonban, hogy kártérítési kérelme továbbra is releváns. Véleménye szerint, mivel az F-124/05. számú ügyben a keresetet korábban nyújtotta be, mint az F-96/06. számú ügyben, a Közzszolgálati Törvényszéknek először az első keresetről kell határoznia, majd ennek figyelembevételével a másodikról.

B – A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja

130 A felperes 2004. október 22-i kérelmének tárgya a rá vonatkozó fegyelmi eljárás megszüntetése volt. 2006. október 16-án a kinevezésre jogosult hatóság megszüntette az említett eljárást. E határozat tehát eleget tett a felperes kívánalmának.

131 Emellett a felperes maga is elismeri, hogy kérelme a vele szemben indult eljárást megszüntető bizottsági határozat következtében tárgytalanná vált. Ennek elismerését az említett kérelem visszavonásának lehet tekinteni.

132 A fentiekből következik, hogy a megsemmisítés iránti kérelemről már nem szükséges határozni.

133 A kártérítési kérelem ezzel szemben továbbra is releváns.

134 Mindenekelőtt meg kell állapítani egyrészt, hogy az F-96/06. sz. keresetben előadott nyolcadik kifogás utal az F-124/05. sz. keresetben előadott összes jogalapra, másrészt az F-96/06. sz. keresetben szereplő kérelmek azonosak az F-124/05. sz. kereset kártérítési kérelmeivel.

135 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az olyan keresetet, amelynek felei, tárgya és jogalapjai valamely korábban benyújtott keresettel azonosak, mint elfogadhatatlant el kell utasítani (a Bíróság 58/72. sz. és 75/72. sz., Perincio kontra Tanács egyesített ügyekben 1973. május 17-én hozott ítéletének [EBHT 1973., 511. o.] 3–5. pontja, a 172/83. és 226/83. sz., Hoogovens Groep kontra Bizottság egyesített ügyekben 1985. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 2831. o.] 9. pontja, valamint a 358/85. és 51/86. sz., Franciaország kontra Parlament egyesített ügyekben 1988. szeptember 22-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 4821. o.] 12. pontja; a Közzszolgálati Törvényszék F-22/06. sz., Vienne és társai kontra Parlament ügyben 2006. szeptember 19-én hozott végzésének [EBHT 2006., I-A-1-101. o. és II-A-1-377. o.] 12. pontja).

136 Mindazonáltal, annak ellenére, hogy az F-124/05. sz. keresetet az F-96/06. sz. keresetnél korábban vették nyilvántartásba, illetve az F-124/05. sz. és az F-96/06. sz. ügyeknek a szóbeli eljárás lefolytatása, valamint az eljárást befejező határozat meghozatala érdekében való egyesítésére tekintettel, a Közzszolgálati Törvényszék a gondos igazságszolgáltatás érdekében megfelelőbbnek tartja a felperes által előterjesztett kártérítési kérelmeket nem az F-124/05. számon nyilvántartásba vett kereset, hanem az F-96/06. számú kereset körében vizsgálni.

137 Következésképpen a Bizottság által előadott, okafogyottság megállapítása iránti kérelem egészét el kell fogadni.

II – Az F-96/06. sz. ügyben benyújtott keresetről

A – Az elfogadhatóságról

1. A felek érvei

- 138 A Bizottság a tárgyaláson azt állította, hogy a kártérítési kérelem a felperes által a betegsége foglalkozási eredetének megállapítása iránt kezdeményezett eljárás miatt idő előtti, ennél fogva elfogadhatatlan. A Bizottság az Elsőfokú Bíróság T-300/97. sz., Latino kontra Bizottság ügyben 1999. december 15-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 1999., I-A-259. o. és II-1263. o.,) 94. és 95. pontjára hivatkozik, amelyben az Elsőfokú Bíróság megállapította a tisztviselő foglalkozási megbetegedésből eredő kárainak megtérítése iránti kérelem idő előttiségét, mivel a keresetindítás időpontjában nem lehetett megállapítani, hogy mekkora annak a kártérítésnek a megfelelő mértéke, amelyre a felperes a személyzeti szabályzat alapján igényt tarthat. A Bizottság a jelen ügyre vonatkozóan hangsúlyozza, hogy az orvosi bizottság jelentése szerint nem lehetett megállapítani a felperes rokkantságának mértékét, mivel állapota nem állandósult, és ezért azt két éven belül felül kell vizsgálni. A Bizottság szerint e felülvizsgálat eredménye ismeretének hiányában lehetetlen megállapítani, mekkora kártérítésre jogosult a felperes a személyzeti szabályzat 73. cikkének (2) bekezdése alapján. Márpedig ezen információ elengedhetetlen a Közzolgálati Törvényszék számára annak megállapításához, hogy a felperes által e rendelkezés alapján kapott kártérítés a kárhoz képest megfelelő-e.
- 139 A felperes válasza az, hogy nincs szükség a rokkantság mértékének orvosi bizottság általi meghatározására ahhoz, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a személyzeti szabályzat 73. cikkének (2) bekezdése alapján meghozza határozatát. Az új biztosítási szabályzat 11. cikkének (2) bekezdése szerint ugyanis balesetből vagy foglalkozási megbetegedésből eredő teljes tartós rokkantság esetén a fizikai vagy szellemi képességszökkenés 100%-os, és a személyzeti szabályzat 73. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt átalányösszeget fizetik az érdekeltnek. Márpedig a rokkantsági bizottság 2004. október 29-én megállapította, hogy a felperes teljes tartós rokkantságban szenved.
- 140 A felperes emellett azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság a T-57/99. sz., Nardone kontra Bizottság ügyben 2008. december 10-én hozott ítéletében (EBHT-KSZ 2008., I-A-2-83. o. és II-A-2-505. o.) kimondta, hogy nem lehet automatikusan alkalmazni a fent hivatkozott Latino kontra Bizottság ügyben kibontott azon elvet, amely szerint a közzolgálati kötelességszegésért való esetleges kártérítés kizárólag kiegészítést jelent a személyzeti szabályzat rendszeréhez képest, és csak akkor jár, ha megállapítható, hogy a személyzeti szabályzat alapján kapott összeg nem elegendő. A felperes szerint a fent hivatkozott Nardone kontra Bizottság ítéletben kibontott elvet az ő esetében is alkalmazni kellene, mivel a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján indított eljárás indokolatlan elhúzódása meghosszabbította az évek óta tartó bizonytalan helyzetét, és megakadályozta egészségi állapotának állandósulását. A Bizottság pedig mindaddig megtagadja a kártérítést, amíg egészségi állapota nem stabilizálódik. A felperes szerint tehát a Bizottság őt „ördögi körbe” zárta, amelynek kizárólag a Közzolgálati Törvényszék vethet véget azáltal, hogy az intézményt arra kötelezi, hogy haladéktalanul fizessen kártérítést.
- 141 A Bizottság válasza erre az érvre az, hogy a jelen esetben nem állnak fenn azok a rendkívüli körülmények, amelyek a Nardone kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapjául szolgáltak.

2. A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

- 142 A Közzolgálati Törvényszék mindenekelőtt megállapítja, hogy a Bizottság az F-96/06. sz. ügyben benyújtott válaszbeadványában nem hivatkozott arra, hogy a kereset idő előtti, ennél fogva elfogadhatatlan, hanem csupán az F-124/05. sz. ügyben benyújtott válaszbeadványában hozta fel

először ezen érvet azzal, hogy az vonatkozik az F-96/06. sz. keresetre is, majd felhozta a 2008. február 25-i levelében, amelyet a Közzolgálati Törvényszék által hozott, mindkét ügyre vonatkozó pervezető intézkedésre válaszul nyújtott be, végül felhozta a két ügy közös tárgyalásán is.

- 143 Mindazonáltal az a tény, hogy a Bizottság nem hivatkozott ezen elfogadhatatlansági kifogásra az F-96/06. sz. ügyben benyújtott válaszbeadványában, nem akadályozhatja meg, hogy a Közzolgálati Törvényszék azt megvizsgálja, tekintettel a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikke alapján indított keresetek elfogadhatósági feltételeinek hivatalból vizsgálandó jellegére (az Elsőfokú Bíróság T-90/07. P. és T-99/07. P. sz., Belgium kontra Genette egyesített ügyekben 2008. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-3859. o.] 87. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másfelől a jelen esetben figyelembe kell venni a két ügy egyesítését (lásd ebben az értelemben a Bíróság 26/79. és 86/79. sz., Forges de Thy-Marcinelle és Monceau kontra Bizottság egyesített ügyekben 1980. március 18-án hozott ítéletének [EBHT 1980., 1083. o.] 4. pontját), valamint azt a körülményt is, hogy a felek e kérdést a két ügy közös tárgyalásán kontradiktórius módon megvitathatták.
- 144 A jelen esetben a felperes által hivatkozott károk nem mind az egészségének megromlására vonatkoznak, így azokat nem lehet *a priori* úgy tekinteni, mint amelyek a felperes betegsége foglalkozási eredetének elismerésére vonatkozó eljárásban teljes mértékben megtérülhetnek. A felperes által felhozott bizonyos kifogások olyan helyzetre vonatkoznak, amelyben a tisztviselőnek foglalkozási megbetegedés hiányában is keletkezhetett nem vagyoni kára.
- 145 Közelebbről a felperes védelemhez való jogának állítólagos többszörös megsértése okozhatott a felperesnek az egészségkárosodástól eltérő nem vagyoni kárt, amelyet a személyzeti szabályzat 73. cikkében előírt összeg nem orvosolhat.
- 146 A felperes többek között a vele szemben indított fegyelmi eljárás túlzott elhúzóásával okozott károk megtérítését is kéri.
- 147 Erre vonatkozóan meg kell állapítani, hogy a fegyelmi eljárás minden tisztviselőt a szakmai jövője tekintetében bizonytalan helyzetbe hoz, amely számára szükségszerűen bizonyos szorongást és aggodalmat okoz. Amikor e bizonytalanság rendkívüli mértékben elhúzódik, a tisztviselőnek okozott szorongás és aggodalom erőssége meghaladja az indokolható mértéket. A fegyelmi eljárás túlzott elhúzóását tehát úgy kell tekinteni, mint amelyből az érintettnek vélelmezhetően nem vagyoni kára származik.
- 148 Nyilvánvaló, hogy az ilyen, az ésszerű időtartamot meghaladóan elhúzódo, súlyosan bizonytalan helyzetre az egyének eltérően reagálnak, például az esetleges pszichikai sebezhetőségüktől függően. Így a fegyelmi eljárás ésszerűtlen időtartama lelki szenvedést okozhat, súlyosabb esetben akár valódi lelki betegséget vagy a már meglévő lelki betegség súlyosbodását is előidézhethet.
- 149 Így azon nem vagyoni kárra vonatkozóan, amelyet a fegyelmi eljárás túlzottan hosszú időtartama okozhat, meg kell különböztetni egyrészt a bármely tisztviselőnek vagy alkalmazottnak az esetleges betegségétől függetlenül okozott nem vagyoni kárt, másrészt a lelki betegség esetleges előidézésével – vagy súlyosabbá tételével – okozott kárt, amely az említett eljárás túlzott hosszából ered (lásd analógia útján a Közzolgálati törvényszék F-23/05. sz., Giraudy kontra Bizottság ügyben 2007. május 2-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2007., I-A-1-121. o. és II-A-1-657. o.] 197–202. pontját).
- 150 Így az első fajta kár megtérítése iránti kérelem elfogadható, bárhogyan álljon is a tisztviselő által a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján esetlegesen indított eljárás.
- 151 Ezzel szemben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a tisztviselőnek a foglalkozási megbetegedéséből eredő vagyoni és nem vagyoni kára megtérítése iránt benyújtott kérelme főszabály szerint nem fogadható el, amíg a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján indított eljárás be nem fejeződik.

- 152 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 73. cikkének végrehajtására létrehozott rendszer átalányösszeg folyósítását írja elő baleset vagy foglalkozási megbetegedés esetére, anélkül hogy ehhez az érintettnek az intézmény részéről bárminemű köteleességszegés elkövetését kellene bizonyítania. Emellett az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a tisztviselő csak abban az esetben kérhet kiegészítő kártérítést, ha a személyzeti szabályzat rendszere nem teszi lehetővé az őt ért kár megfelelő megtérítését (lásd a Bíróság 169/83. és 136/84. sz., Leussink és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1986. október 8-án hozott ítéletének [EBHT 1986., 2801. o.] 13. pontját, valamint a C-257/98. P. sz., Lucaccioni kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5251. o.] 22. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-165/95. sz., Lucaccioni kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1998., I-A-203. o. és II-627. o.] 71. pontját, és a fent hivatkozott Latino kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 94. pontját).
- 153 Következésképpen azon keresetlevelet, amelyben a tisztviselő az őt állítólag a foglalkozási megbetegedéséből eredő károk megtérítését kéri, és amelyet azelőtt nyújtott be, hogy a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján indult eljárás befejeződött volna, idő előttinek minősítették, mivel a keresetindítás időpontjában nem lehetett megállapítani azon kártérítés megfelelő voltát, amelyre az érdekelt a személyzeti szabályzat alapján számíthatott (a fent hivatkozott Latino kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 94. és 95. pontja).
- 154 Mindazonáltal egy nemrég hozott ítéletben az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy az orvosi eljárás befejezetlenségéből nem következik automatikusan az intézmény által állítólagosan elkövetett közszolgálati kötelezettségszegés miatt indított kártérítési kérelem idő előttiisége (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Nardone kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 56. pontját). Ezen ítélet ugyanis pontosítja, hogy a tisztviselő számára adott esetben általában gyorsabb és kevésbé költséges annak bizonyítása, hogy a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján átalány-kártérítésre jogosult, mint azt bizonyítani, hogy a Közösségek szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges feltételek fennállnak, ami nem mindig igaz (a fent hivatkozott Nardone kontra bizottság ügyben hozott ítélet 56. pontja). Az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Latino kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében az eset összes körülményének mérlegelését megkövetelő pergazdaságosság elvére tekintettel rendelte alá a rendes kártérítési kereset elfogadhatóságát a személyzeti szabályzat 73. cikkében előírt kártérítési út kimerítésének (a fent hivatkozott Nardone kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 56. pontja).
- 155 E tekintetben megállapítható, hogy a foglalkozási megbetegedésből eredő kár megállapításánál és felmérésénél a személyzeti szabályzat 73. cikkét különös szabályozásnak kell tekinteni a szerződésen kívüli felelősségre vonatkozó általános szabályokhoz képest (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Giraudy kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 193–196. pontját).
- 156 Az esetek többségében a feladatok ellátása és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés meghatározásához, valamint az említett kár felméréséhez orvosszakértő igénybevétele szükséges, olyannyira, hogy az említett okozati összefüggés és az említett kár uniós bíróság általi megállapításának nem volna értelme, sőt lehetetlen volna a személyzeti szabályzat 73. cikk alapján indított eljárás befejezése előtt.
- 157 Ez a helyzet a jelen esetben is, olyannyira, hogy a fent hivatkozott Nardone kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben kifejtett megoldás nem alkalmazható.
- 158 E megoldást a pergazdaságosságra törekvés diktálta, „az [ezen] ügy rendkívüli körülményeire tekintettel” (a fent hivatkozott Nardone kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 57. pontja). Ezen ügyben ugyanis nem volt szükség orvosi szakvéleményre az A. Nardone-t ért nem vagyoni kár felméréséhez, mivel szennyezett és egészségtelen környezetben dolgozott (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Nardone kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 98–123. pontját).

- 159 Ezzel szemben a jelen ügyben szükség van orvosi szakvéleményre annak meghatározásához, hogy milyen mértékű fizikai és lelki kár bekövetkezése tulajdonítható azon feltételeknek, amelyek között a felperes szakmai tevékenységét gyakorolta.
- 160 Emellett úgy tűnik, hogy a felperes által a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján indított eljárás hamarosan befejeződik, ahogyan arra a Bizottság a tárgyaláson utalt. Az orvosi bizottság 2007. december 5-i jelentésében ugyanis az áll, hogy a felperest bármelyik fél kérelmére körülbelül két éven belül újból meg kell vizsgálni.
- 161 Másfelől emlékeztetni kell arra, hogy a biztosítási szabályzat 19. cikke (3) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy ha az orvosi kezelés befejezése után a rokkantság mértéke még nem állapítható meg véglegesen, az orvosi bizottság jelentésének meg kell határoznia azt az időpontot, amikor a biztosítottat legkésőbb újra meg kell vizsgálni. Márpedig e rendelkezést szükségszerűen megszorítóan kell értelmezni. Ugyanis ha az orvosi bizottságnak lehetősége volna arra, hogy több alkalommal elhalassza a biztosított ügyének újbóli megvizsgálását, bizonyos biztosítottak egész életük során nem részesülnének a személyzeti szabályzat 73. cikkében előírt összegben. Másfelől e rendelkezés kiterjesztő értelmezése sértené a biztosítási szabályzat 19. cikkének (3) bekezdésében meghatározott állandósulás fogalmát, amely szerint a baleset vagy foglalkozási megbetegedés következményei akkor állandósultak, amikor e következmények stabilizálódtak, vagy nagyon lassan, illetve rendkívül csekély mértékben enyhülnek. Az állandósulás fogalma tehát nem zárja ki a beteg állapotának mindennemű javulását, hanem magában foglalja a nagyon lassú állandósulást vagy javulást.
- 162 A fentiekből következik, hogy a jelen esetben a pergazdaságosság elve megköveteli a személyzeti szabályzat 73. cikkében előírt különös eljárás befejezését.
- 163 Ennélfogva, anélkül hogy állást kellene foglalni a felperesnek a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján megindított eljárás lefolytatására vonatkozó kifogásairól, ideértve az új biztosítási szabályzat 11. cikke (2) bekezdése alkalmazásának elmaradását, amelyről a jelen ítélet 139. pontjában esett szó, a felperes kérelmét a foglalkozási megbetegedésből eredő kárai megtérítésére vonatkozó részében idő előttinek kell minősíteni, következésképpen azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Ezzel szemben a felperesnek a betegségétől független nem vagyoni károk megtérítése iránti kérelmét elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B – Az ügy érdeméről

- 164 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság számos olyan jogsértést követett el, amelyek bizonyítják a vele szembeni lelki zaklatást. E különféle jogsértések váltották ki a felperes depresszióját, és azok okozták a depresszióba való egymást követő visszaeséseket. A felperest ezáltal a tisztviselői díjazása és a rokkantsági támogatás különbözetéből adódó vagyoni kár, valamint rendkívül súlyos nem vagyoni kár érte.
- 165 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy keresetlevelében a felperes szakértő kirendelését kérte, akinek feladata az őt ért vagyoni és nem vagyoni kár számszerűsítése lett volna. A tárgyaláson a felperes nem jelezte ezen igényét, hanem 3 163 602 euróban jelölte meg kárát. Ezt a szakértő kirendelésére vonatkozó felperesi igény visszavonásának kell tekinteni.
- 166 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a tisztviselő által benyújtott kártérítés iránti kérelem keretében a Közösség felelőssége feltételezi az összes következő feltétel teljesülését: az intézményeknek felrótt magatartás jogellenessége, a kár ténylegessége, valamint a magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (a Bíróság C-348/06. P. sz., Bizottság kontra Girardot ügyben 2008. február 21-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-833. o.] 52. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; az Elsőfokú Bíróság T-12/08. P. sz., M kontra EMEA ügyben 2009. május 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2009., I-B-1-31. o. és II-B-1-159. o.] 98. pontja).

167 Mindenekelőtt meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság követett-e el olyan jogsértést, amely megalapozhatja a felelősségét.

1. A Bizottságnak felrótt jogsértésekről

168 A felelősség megállapítására irányuló keresetének alátámasztására a felperes nyolc kifogást hoz fel. Lényegében a következőkre hivatkozik:

- a Berthelot-üggyel való, állítólag alaptalan összefüggésbe hozatala (első kifogás);
- az igazgatási vizsgálatok során elkövetett mulasztások és a védelemhez való jog megsértése (második kifogás);
- az OLAF vizsgálataira vonatkozó titoktartási kötelezettség megsértése (harmadik kifogás);
- a bírósági eljárás alóli mentessége felfüggesztésének jogellenessége (negyedik kifogás);
- az újraosztására vonatkozó határozat jogellenessége (ötödik kifogás);
- a betegsége foglalkozási eredetének elismerésére vonatkozó eljárás során elkövetett különböző jogsértések (hatodik kifogás);
- a rokkantsági bizottság 2004. október 29-i véleményének jogellenessége (hetedik kifogás);
- vele szemben fegyelmi eljárás megindításának és folytatásának jogellenessége (nyolcadik kifogás).

a) A felperesnek a Berthelot-üggyel való állítólagosan alaptalan összefüggésbe hozatalára vonatkozó első kifogásról

A felek érvei

169 Első kifogásában a felperes a Barthelot-üggyel való állítólag teljesen alaptalan összefüggésbe hozatalát rója fel. Azáltal, hogy egyrészt bármiféle bizonyíték hiányában a Barthelot-ügy felbujtójának tekintették, másrészt „a legcsekélyebb alap nélkül [őt] ilyen súlyos vádakkal illették, miközben elfedték a belga igazságügyi hatóságok elől [az általa megfogalmazott] lényeges észrevételeket, harmadrészt e vádakat oly hosszan fenntartották anélkül, hogy az azok ellenőrzésének megkísérlésére vonatkozó vizsgálati kötelezettségnek bármilyen módon eleget tettek volna, sőt negyedrészt [vele] szemben fegyelmi eljárást indítottak”, a Bizottság megszegte gondoskodási és segítségnyújtási kötelezettségét, megsértette a gondos ügyintézés elvét, visszaélt az érdekelt jogos bizalmával, és megsértette az 1073/1999 rendelet (10) preambulumbekzdését, amely kimondja, hogy kizárólag bizonyíték erejű tényeken alapulhatnak az OLAF vizsgálatának következtetései.

170 A felperes kérelmét elutasító 2005. november 10-i határozatában a kinevezésre jogosult hatóság úgy vélte, hogy a felperes ezen első kifogásában felhozott érvek a fegyelmi eljárást érdemét érintik.

171 Ezen érvre válaszul a felperes a keresetlevelében kifejtette, hogy e kifogás tárgya meghaladja a fegyelmi eljárás szabálytalanságára vonatkozó, a keresetben nyolcadikként szereplő kifogás tárgyát.

A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

- 172 A jelen kifogásban felhozott érvek – annyiban, amennyiben szorosan összefüggnek a nyolcadik kifogással, amelyben a felperes a fegyelmi eljárás vele szembeni megindítására vonatkozó határozatot kritizálja – e nyolcadik kifogás keretében lesznek vizsgálva.
- 173 Mivel a jelen kifogás felfogható annak kritikájaként, hogy az OLAF és az IDOC vizsgálata a felperesre vonatkoztak, pontosítani kell, hogy az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az igazgatási vizsgálat megindítását és lefolytatását illetően, feltéve hogy ésszerű gyanú merül fel fegyelmi vétség elkövetésére nézve.
- 174 Márpedig a jelen esetben a felperes a Bizottság tagjának, É. Cressonnak a kabinetfőnöke volt akkor, amikor R. Berthelot jogellenes újrabesorolására, valamint annak a KKK-nál való, szintén jogellenes alkalmazására sor került. Emellett bizonyos tisztviselők és alkalmazottak tanúvallomása a felperes ellen szólt. Többek között M. T., a KKK egyik asszisztense azt állította, hogy a felperes kifejezett kérelmére továbbított neki egy feljegyzést R. Berthelot újrabesorolásának és a KKK-nál meghívott tudományos munkatársként való esetleges alkalmazásának kivitelezhetőségére vonatkozóan.
- 175 Az OLAF és az IDOC tehát eljárásuk során jogszerűen vizsgálták, hogy a felperesnek kabinetfőnökként volt-e szerepe a feltárt szabálytalanságokban, és amennyiben ez volt a helyzet, szerepe miben állt.
- 176 Tekintettel arra, hogy a Berthelot-ügyben olyan tényezők merültek fel, amelyek alapot adhattak a felperessel szemben ésszerű gyanú felmerülésének, a felperesre vonatkozó vizsgálat megindítására és lefolytatására vonatkozó kifogást el kell utasítani.
- b) Az igazgatási vizsgálatok során elkövetett mulasztásokra és a védelemhez való jog megsértésére vonatkozó második kifogásról

A felek érvei

- 177 A második kifogás két részre oszlik. A kifogás első részében a felperes az igazgatási vizsgálatok lefolytatása során elkövetett mulasztásokra és a védelemhez való jog megsértésére hivatkozik. A kifogás második részében az igazgatási vizsgálatot lefolytató hatóságok pártatlanságát vonja kétségbe.
- 178 A jogalap első részében a felperes a következő érveket adja elő.
- 179 Elsősorban a felperes szerint őt „helyezték előtérbe”, miközben a R. Berthelot átsorolásában és KKK-nál való alkalmazásában közreműködő más személyeket nem hozták az ügygel összefüggésbe.
- 180 Másodsorban a felperes által bizonyítékok felvételére vonatkozó bizonyos javaslatok a legcsekélyebb érdeklődést sem váltottak ki a vizsgálatokat folytató hatóságokból. Először is az OLAF elutasította azt az időbeosztást, amelyet a felperes tervbe vett. Másodsorban, a Bizottság, az OLAF és az IDOC nem próbálta ellenőrizni a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság főigazgatója, M. L. által a Kutatási Főigazgatóságnak azon kérdésre vonatkozóan adott válaszokat, hogy miért nincs nyoma az *ad hoc* nyilvántartásban annak, hogy három tisztviselő lépett be a brüsszeli Breydel épületbe az 1996 novemberében állítólag ott tartott ülésre. Harmadszor, a vizsgálatot végzők soha nem kérdezték ki M.-et, aki a szóban forgó tények idején a kabinetfőnök titkárságának vezetője volt. Negyedszer, nem vették figyelembe a különböző tanúvallomások közötti ellentmondásokat és eltéréseket.

- 181 Harmadsorban a felperes védelemhez való jogát megsértették azzal, hogy engedélyezték az RTBF újságírócsapatának az OLAF helyiségeibe való belépést, és az ott található, a felperest az ügygel közvetlenül összefüggésbe hozó bizalmas iratok lefilmezését, amelyet a nagy nézettségű, „A törvény nevében” című műsorban 2000. december 27-én le is adtak.
- 182 Negyedsorban a felperes észrevételeit tartalmazó 2002. március 18-i feljegyzést nem csatolták a kiegészítő igazgatási vizsgálatról készült 2002. február 22-i jelentéshez.
- 183 A kifogás második részében a felperes többek között a vizsgálat vezetőjének, D.-nek a hozzáállását kifogásolja, aki először is elmulasztotta csatolni a felperes kihallgatásáról készült jelentést a 2001. március 27-i feljegyzéshez, másodszor az É. Cressonnak címzett 2001. november 23-i levélben szereplő, a felperesre nézve terhelő tényeket bizonyítottként mutatta be, harmadszor elmulasztotta csatolni a felperes 2002. március 18-i feljegyzését a kiegészítő igazgatási vizsgálatról készült 2002. február 22-i jelentéshez.
- 184 A Bizottság elsősorban emlékeztet arra, hogy a tisztviselők közötti egyenlő bánásmód elve nem értelmezhető úgy, hogy a személyzeti szabályzat előírásainak megsértéséért megbüntetett tisztviselő azért, hogy kivonja magát a vele szemben alkalmazott intézkedés alól, alappal hivatkozhat arra a körülményre, hogy az említett előírásokat megsértő más tisztviselőt nem büntették meg. Ezen elv a jelen esetben még inkább alkalmazandó, ugyanis a felperest nem büntették meg.
- 185 Másodsorban a Bizottság vitatja a felperes azon állítását, mely szerint az általa előadott tényállításokat nem vették figyelembe. A vizsgálati jelentések ugyanis feltételes, és nem állító módon vannak megfogalmazva, továbbá azokban szerepel a különböző tisztviselők nyilatkozatai közötti minden eltérés.
- 186 Harmadsorban a Bizottság azzal érvel, hogy a felperes 2002. március 18-i feljegyzése lényegében az ő 2001. szeptember 12-i nyilatkozatában foglaltakat ismétli meg, amelyet csatoltak az IDOC vizsgálati jelentéséhez. Ennélfogva a felperesnek megküldött jelentéstervezetet nem kellett e feljegyzés miatt módosítani, mivel a feljegyzésben szereplő állításokat már figyelembe vették az említett jelentés szövegezéskor.
- 187 A kifogás második részére vonatkozóan a Bizottság válasza az, hogy az É. Cresson-nak címzett 2001. november 23-i feljegyzésben D. nem állást foglalt, hanem tanúvallomást adott elő. Semmiféle részrehajlás nincs tehát e feljegyzésben. Ami a felperes 2002. március 18-i feljegyzését illeti, a Bizottság a kifogás első részére adott válaszában kifejtettekre utal.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

- 188 Elsősorban a felperes azon érvét illetően, hogy más személyeket, akik szintén közreműködtek R. Berthelot újrabesorolásánál és a KKK-nál való alkalmazásánál, nem vádoltak meg, emlékeztetni kell arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az igazgatási vizsgálatok megindítása és lefolytatása tekintetében, feltéve hogy ésszerű gyanú merült fel fegyelmi jogsértés elkövetésére nézve (lásd fent a 173. pontot).
- 189 Tekintettel elsősorban e széles mérlegelési jogkörre, másrészt arra, hogy léteztek olyan tényezők, amelyek alapján a felperessel szemben ésszerű gyanú merült fel (lásd fent a 176. pontot), a felperes azon érvelése, mely szerint bizonyos tisztviselőkkel szemben nem indult igazgatási vizsgálat, nem alkalmas a kifogás első részében felhozott mulasztásnak vagy a védelemhez való jog megsértésének alátámasztására.

- 190 Másodsorban a felperes azon érvelésére vonatkozóan, mely szerint a vizsgálatot végző hatóságok a bizonyítékok felvételére vonatkozó bizonyos javaslatait nem vették figyelembe, az érdekelt nem bizonyította, hogy az említett hatóságok elmulasztották volna az iratokhoz csatolni és megvizsgálni az általa bemutatott bizonyítékokat.
- 191 Harmadsorban a felperes azon érvét illetően, hogy a 2002. március 18-i feljegyzést nem csatolták az IDOC kiegészítő igazgatási vizsgálatról készült jelentéséhez, rá kell mutatni, hogy e feljegyzés semmiféle új tényt nem tartalmazott az érdekelt korábbi tanúvallomásához képest, amelyet csatoltak az említett jelentéshez. Emellett a tisztviselő azon joga, hogy a rá vonatkozó tényekre nézve meghallgassák, nem jelent kötelezettséget a vizsgálatot végzők számára arra nézve, hogy jelentésüket a meghallgatott tisztviselő kérelmének megfelelően módosítsák.
- 192 Végezetül, negyedsorban el kell utasítani a felperesnek a vizsgálatot folytató hatóságok elfogultságára vonatkozó érveit. Egyrészt ugyanis az a tény, hogy 2001. március 27-i feljegyzésében a vizsgálat felelőse, D. nem csatolta a felperes meghallgatásáról készült beszámolót, nem bizonyítja pártatlanság hiányát, mivel e beszámolót csatolták az IDOC végleges jelentéséhez. Másrészt, ahogyan arra a Bizottság helyesen utalt, téves azt állítani, hogy 2001. november 23-i, É. Cressonnak címzett levelében D. a felperesre nézve terhelő tényeket bizonyítottként adta volna elő: e levélben ugyanis D. mindössze felvilágosítást kért a Bizottság korábbi tagjától, többek között a KKK-nál asszisztensként dolgozó T. tanúvallomását illetően. Harmadrészt azon évre vonatkozóan, hogy a 2002. március 18-i feljegyzést nem csatolták az IDOC kiegészítő igazgatási vizsgálatról készült jelentéséhez, fentebb pontosításra került, hogy a tisztviselő azon joga, hogy a rá vonatkozó tényekre nézve meghallgassák, nem jelent kötelezettséget a vizsgálatot végzők számára arra nézve, hogy jelentésüket a meghallgatott tisztviselő kérelmének megfelelően módosítsák.
- 193 Azon érv vizsgálatára, mely szerint a Bizottság állítólag engedélyezte az RTBF újságírócsapatának a felperest az ügygel közvetlenül összefüggésbe hozó bizalmas iratok lefilmezését, a harmadik, az OLAF vizsgálataira vonatkozó titoktartási kötelezettség megsértésére vonatkozó kifogásnál fog sor kerülni.
- 194 Ennélfogva ezen utolsó érvet leszámítva, amelynek vizsgálatára a Közzszolgálati Törvényszék a harmadik kifogás keretében kerít sort, a felperes által felhozott, a védelemhez való jog megsértésére vonatkozó második kifogás nem megalapozott.

c) Az OLAF vizsgálataira vonatkozó titoktartási kötelezettség megsértésére vonatkozó harmadik kifogásról

A felek érvei

- 195 A harmadik kifogás az OLAF vizsgálataira vonatkozó titoktartási kötelezettség megsértésére vonatkozik. A felperes azt állítja, hogy az OLAF és/vagy a Bizottság 2000 folyamán engedélyezte az RTFB-nek, hogy rá vonatkozó, szigorúan bizalmas iratokat ismerjenek meg, és némelyiket lefilmezzék. Így a felperes OLAF általi kihallgatásáról készült „titkos” minősítésű jegyzőkönyvet a jelentős nézettségű „A törvény nevében” című műsor 2000. december 27-i adásában bemutatták, amivel a felperest a nyilvánosság előtt összefüggésbe hozták az ügygel.
- 196 Emellett a Bizottság megsértette a felperessel szembeni segítségnyújtási kötelezettségét, mivel semmilyen lépést nem tett az ezen irat nyilvánosságra hozataláért felelős személyek felkutatása és a felperes tisztességének helyreállítása érdekében.
- 197 A Bizottság vitatja ezen érv elfogadhatóságát azon az alapon, hogy a felperes azt az újrameosztásáról szóló határozattal szemben benyújtott 2004. október 14-i panaszában hozta fel. A Bizottság azzal érvel, hogy e panaszt a kinevezésre jogosult hatóság 2005. március 15-i határozatával elutasította, amellyel szemben a felperes nem indított keresetet a személyzeti szabályzat 91. cikkében előírt határidőn belül.

- 198 Másodlagosan a Bizottság e kifogást megalapozatlannak tekinti, és tagadja, hogy engedélyt adott az RTFB-nek a felperesre vonatkozó iratok megismerésére.
- 199 A Bizottság elsősorban pontosítja, hogy a közvélemény tájékoztatásának közérdekű céljára tekintettel és saját kommunikációs stratégiája keretében bocsátja a média rendelkezésére a helyiségeiben készült általános tartalmú képeket, képarchívum formájában, és engedélyezi a sajtónak ilyen felvételek készítését a helyiségeiben, anélkül hogy szenzitív iratokhoz vagy helyiségekhez hozzáférnének.
- 200 A Bizottság másodsorban azzal érvel, hogy a felperes OLAF általi kihallgatásának jegyzőkönyvét továbbították a belga bünyügyi hatóságoknak, és mivel így annak címzettjei a Bizottságon kívüli szervezetek voltak, nem lehet azt állítani, hogy a Bizottság az RTBF újságíróinak hozzáférést engedélyezett ezen iratokhoz.
- 201 A Bizottság tehát vitatja, hogy bármilyen összefüggés van az általános tartalmú felvételek és a szóban forgó bizalmas adatokról készült felvételek között. A Bizottság sajnálja, hogy azok kiszivárogtak, azonban vitatja, hogy ezért ő a felelős, hangsúlyozva, hogy a bizonyítási teher a felperesre hárul.
- 202 A segítségnyújtási kötelezettségének állítólagos megsértésére vonatkozóan a Bizottság azzal érvel, hogy a felperes nem fordult hozzá a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján megfogalmazott kérelemmel.

A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

– A kifogás elfogadhatóságáról

- 203 Igaz, hogy a bizalmas iratoknak a 2000. december 27-i adásban való bemutatása a felperes 2004. október 14-i panaszában szerepelt, amelyet a kinevezésre jogosult hatóság elutasított, és amely elutasítással szemben a felperes nem indított keresetet a személyzeti szabályzat 91. cikke alapján. E panaszban a felperes egyetlen mondatban említette meg a rá vonatkozó bizalmas iratoknak „A törvény nevében” című műsorban való állítólagos bemutatását, azon „számtalan zaklatására irányuló intézkedés” illusztrálására, amelyeket vele szemben a Cresson-üggyel összefüggésben hoztak, és amelyek közül az újrabeosztására vonatkozó intézkedés csupán egy volt.
- 204 Mindazonáltal e panasz kizárólag az újrabeosztásra vonatkozó határozat visszavonására irányult. E panaszban nem szerepelt az érintettnek a Bizottság által állítólag elkövetett jogsértésekből eredő kárai megtérítése iránti kérelem.
- 205 Márpedig a tisztviselő szabadon hivatkozhat ugyanarra a jogalapra, ugyanarra az érvre vagy ugyanarra a tényre, több, jogilag eltérő tárgyú panaszának alátámasztására (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-253/06. P. sz., Chassagne kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-B-1-43. o. és II-B-1-295. o.] 149. pontját).
- 206 Ennélfogva a Bizottság által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

– A kifogás megalapozottságáról

- 207 E kifogás megalapozottságának vizsgálatához előzetesen össze kell foglalni a vitatott, „A törvény nevében” című adás menetét.
- 208 Az adás egy rövid részletében elhangzott a felperes neve, és látható volt egy felvétel, amelyet a műsor képeit kísérő kommentárban a felperes OLAF általi kihallgatásának jegyzőkönyveként mutattak be.

209 A felperes neve a H. vállalkozás vezetőjével, M. H.-val készült interjú során hangzik el. M. H. elmondja, hogy megjelent É. Cresson kabinetjében – anélkül, hogy oda meghívták volna – azért, hogy kérje az R. Berthelot által használt lakás bérleti díjának kifizetését, amelyet addig a H. vállalkozás fizetett. M. H. meglepetéssel vette észre, hogy a kabinetfőnök személye megváltozott, és az új kabinetfőnök, vagyis a felperes kíméletlenül kitessékelte, miközben azt kérdezte: mit jelentsen ez a vicc? Ezután az OLAF helyiségeiről készült képek bemutatása következik, majd egy képernyőn olvashatatlan iratról készült felvétel, amelyet az újságíró a felperes OLAF általi kihallgatásának jegyzőkönyveként mutat be, és a következőképpen kommentál:

„Az OLAF vizsgálati jelentése tartalmazza [a felperes] kihallgatását. E jelentés megerősíti, hogy M. H. egy vagy két alkalommal elkísérte R. Berthelot-t É. Cresson titkárságára.”

210 Ezt követően az adás az ügy más vetületével foglalkozik.

211 A vitatott műsorban tehát a felperes nevét és az OLAF általi kihallgatásának jegyzőkönyvéről készült kivonatot röviden és mellékesen idézték, anélkül hogy az érdekeltet személyesen gyanúba keverték volna.

212 Noha a felperes személy szerint nem keveredett gyanúba, sajnálatos, hogy a kérdéses adásban szereplő iratot a képsorokat kísérő kommentárban az ő OLAF általi kihallgatásáról készült jegyzőkönyvként mutatták be.

213 Az ítélkezési gyakorlat szerint a kártérítési keresetek keretében a felperesnek kell bizonyítania, hogy az Európai Unió szerződésen kívüli felelőssége megállapításának a feltételei teljesülnek. E szabály alól létezik azonban kivétel abban az esetben, ha a kárt okozó tény több különböző tényező okozhatta, és a közösségi intézmény nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a kárt okozó tény mely tényezőnek az eredménye, annak ellenére, hogy az intézmény volt leginkább abban a helyzetben, hogy e tekintetben bizonyítékot szolgáltatson, így a fennmaradó bizonytalanságot az intézményt terhére kell figyelembe venni (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-48/05. sz., Franchet és Byk kontra Bizottság ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1585. o.] 182. és 183. pontját).

214 Mindazonáltal a jelen esetben nem tekinthető úgy, hogy a Bizottság lett volna leginkább abban a helyzetben, hogy bizonyítékot szolgáltatson az információ kiszivárgásának okára nézve. Következésképpen az információ kiszivárgásának okát övező bizonytalanság nem róható ezen intézmény terhére.

215 A Bizottság ugyanis helyesen állítja, hogy nem csupán ő és az OLAF rendelkezett a felperes kihallgatásáról készült jegyzőkönyvvel, mivel azt továbbították a belga hatóságoknak is, büntetőeljárás esetleges megindítása céljából.

216 Emellett a Bizottság pontosítja, hogy az OLAF a közvélemény tájékoztatásának közérdekű céljára tekintettel és saját kommunikációs stratégiája keretében bocsátja a média rendelkezésére a helyiségeiben készült általános tartalmú képeket, képarchívum formájában, és engedélyezi a sajtó számára ilyen felvételek készítését a helyiségeiben. Így semmiféle kapcsolat nem bizonyítható az OLAF helyiségeiben készült felvételek és a műsorban a felperes kihallgatásáról készült jegyzőkönyvként bemutatott felvételek között.

217 Másfelől, a Bizottság segítségnyújtási kötelezettségének megsértésére vonatkozó kifogást illetően rá kell mutatni, hogy a felperes nem nyújtott be segítségnyújtás iránti kérelmet a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján. Emellett, kivételes körülmények hiányában a Bizottság nem volt köteles önként segítséget nyújtani. Ugyanis kizárólag az ilyen körülmények kötelezhetik az intézményt arra, hogy az érdekelt előzetes kérelme hiányában, saját kezdeményezésre meghatározott segítségnyújtási tevékenységet végezzen (a Bíróság 229/84. sz., Sommerlatte kontra Bizottság ügyben 1986. június

12-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 1805. o.] 20. pontja; a Közzolgálati Törvényszék F-91/05. sz., Frankin és társai kontra Bizottság ügyben 2006. május 31-én hozott végzésének [EBHT 2006., I-A-1-25. o. és II-A-1-83. o.] 23. és 24. pontja).

218 Következésképpen az intézmény segítségnyújtási kötelezettségének megsértésre vonatkozó kifogást el kell utasítani.

219 A fentiek alapján a harmadik kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

d) A felperes bírósági eljárás alóli mentességének felfüggesztésére vonatkozó negyedik jogalapról

A felek érvei

220 A felperes e kifogásában a 2001. február 7-i azon határozat szabálytalanságát veti fel, amelyben tájékoztatták a bírósági eljárás alóli mentességének felfüggesztéséről.

221 A felperes azt állítja, hogy a tisztviselői mentesség felfüggesztése súlyos intézkedés, amelynek meghozatala előtt őt meg kellett volna hallgatni, ahogyan azt az Ipari Főigazgatóság főigazgatója, M. W. esetében tették.

222 A felperes emellett azzal érvel, hogy a bírósági eljárás alóli mentességének felfüggesztéséről hozott, a belga vizsgálóbírónak címzett határozatot vele nem közölték, így nem tették lehetővé számára annak megállapítását, hogy az kellően indokolt volt-e.

223 Végezetül a felperes szerint a bírósági eljárás alóli mentességének felfüggesztéséről hozott határozat vele szemben hátrányos megkülönböztetésnek és joggal való visszaélésnek minősül, mivel bizonyos személyek mentességét fenntartották a Berthelot-ügyben való érintettségük ellenére.

224 A Bizottság válasza az, hogy az intézmények kötelesek együttműködni a büntető igazságszolgáltatással, és a jelen esetben a Közösségeknek semmilyen érdeke nem igazolta a felperes bírósági eljárás alóli mentessége felfüggesztésének megtagadását.

225 A Bizottság szerint a tisztviselőt nem kell meghallgatni a bírósági eljárás alóli mentességének felfüggesztéséről szóló határozat meghozatala előtt, mivel a tisztviselőt megilleti a védelemhez való jogosultság azon büntetőeljárársban, amely ezen intézkedést követően vele szemben indulhat. A Bizottság azt állítja, hogy még ha a felperesnek az Ipari Főigazgatóság főigazgatója meghallgatására vonatkozó állítása pontos is, ezen ügy nem teremtett precedenst, amely arra kötelezné az intézményt, hogy következetesen minden tisztviselőt meghallgassanak, mielőtt eleget tesznek a büntető hatóságtól származó, a tisztviselő mentességének felfüggesztése iránti kérelemnek. Az intézményt e tekintetben mérlegelési jogkör illeti meg.

A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

226 Az állandó ítélezési gyakorlat szerint az a tisztviselő, aki a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidőn belül nem támadta meg a kinevezésre jogosult hatóság határozatát, nem hivatkozhat e határozat állítólagos jogellenességére kártérítési keresetében (a Bíróság 401/85. sz., Schina kontra Bizottság ügyben 1987. október 7-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 3911. o.] 9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-156/89. sz., Valverde Mordt kontra Bíróság ügyben 1991. június 27-én hozott ítéletének [EBHT 1991., II-407. o.] 144. pontja).

- 227 Mivel a felperes nem támadta meg a mentessége felfüggesztéséről szóló, vele a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság 2001. február 7-i levelében közölt határozatot a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidőn belül, meg kell vizsgálni az említett aktus jellegét annak meghatározása céljából, hogy az sérelmet okozó aktusnak vagy határozati jelleget nélkülöző magatartásnak minősül-e.
- 228 E kérdést a Törvényszék hivatalból vizsgálja, mivel az a pert megelőző eljárásra és a keresetindítási határidőre vonatkozik.
- 229 Az olyan kötelező joghatást kiváltó intézkedés minősül a tisztviselőnek sérelmet okozó aktusnak, amely a felperes érdekeit érinti azzal, hogy jelentősen befolyásolja annak jogi helyzetét (a Bíróság 346/87. sz., Bossi kontra Bizottság ügyben 1989. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 303. o.] 23. pontja).
- 230 Az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy noha a jegyzőkönyvben elismert, a Közösségeket megillető kiváltságok és mentességek funkcionális jellegűek, és céljuk a Közösségek működése és függetlensége akadályainak elkerülése, nem szabad szem elől téveszteni, hogy azokat kifejezetten a közösségi intézmények tisztviselői és egyéb alkalmazottai számára biztosították. Az a körülmény, hogy a kiváltságokat és mentességeket a közösségi közérdek céljából írták elő, igazolja az intézmények azon hatáskörét, hogy adott esetben felfüggeszték a mentességet, de nem jelenti azt, hogy e kiváltságokat és mentességeket a Közösség részére, és nem közvetlenül a közösségi tisztviselők és egyéb alkalmazottak számára biztosítják. A jegyzőkönyv tehát alanyi jogokat teremt az említett személyek tekintetében (lásd az Elsőfokú Bíróság T-345/05. sz., Mote kontra Parlament ügyben 2008. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-2849. o.] 27. és 28. pontját).
- 231 A jegyzőkönyv 12. cikkében előírt, bírósági eljárás alóli mentesség védelmet nyújt a tisztviselők és alkalmazottak számára a hivatalos minőségükben végrehajtott cselekedeteik tekintetében a tagállami hatóságok eljárásával szemben. A tisztviselő vagy alkalmazott mentességét felfüggesztő határozat módosítja e személy jogi helyzetét, pusztán azáltal, hogy ezt a védelmet felfüggeszti, mivel személyes jogállását újra a tagállamok általános jogának rendeli alá, és ezáltal – anélkül, hogy bármilyen köztes jogszabály szükséges lenne – alkalmazhatóvá teszi velük szemben az e jog által előírt intézkedéseket, többek között a fogva tartást és a bírósági eljárás megindítását (lásd analógia útján a fent hivatkozott Mote kontra Parlament ügyben hozott ítélet 34. pontját).
- 232 A nemzeti hatóságok arra vonatkozó mérlegelési jogköre, hogy a mentesség felfüggesztése után folytatják vagy megszüntetik a tisztviselővel vagy alkalmazottal szemben indult büntetőeljárást, nem befolyásolja ez utóbbi jogi helyzetének közvetlen érintettségét, mivel a mentességet felfüggesztő határozat joghatásai a tisztviselői vagy alkalmazotti mivolta alapján őt megillető védelem megszüntetésére korlátozódnak, és nem tesznek szükségessé semmilyen kiegészítő végrehajtási intézkedést (lásd analógia útján a fent hivatkozott Mote kontra Parlament ügyben hozott ítélet 35. pontját).
- 233 A fentiekből következik, hogy a Bizottságnak a felperes bírósági eljárás alóli mentessége felfüggesztéséről szóló határozata a felperes számára sérelmet okozó aktusnak minősül.
- 234 Mindazonáltal a felperes nem támadta meg a mentessége felfüggesztéséről szóló határozatot a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidőn belül, így már nem hivatkozhat e határozat jogellenességére a kártérítési keresetben.
- 235 Következésképpen a negyedik kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

e) A felperes újrabeosztásáról szóló határozat jogellenességére vonatkozó ötödik kifogásról

A felek érvei

- 236 A felperes szerint az újrabeosztásáról szóló határozat nem megfelelően indokolt, azt a szolgálati érdek ellenében hozták, és rejtett fegyelmi büntetésnek minősül.
- 237 A Bizottság vitatja e jogalap elfogadhatóságát. Az újrabeosztásról szóló határozattal szemben ugyanis 2004. október 14-én panasszal éltek, amelyet a kinevezésre jogosult hatóság 2005. március 15-én elutasított. Márpedig a felperes nem nyújtott be keresetet az említett határozattal szemben a személyzeti szabályzat 91. cikkében meghatározott határidőn belül.
- 238 A Bizottság másodlagosan azt állítja, hogy az újrabesorolásra szolgálati érdekből került sor, és emlékeztet arra, hogy az intézményeket széles mérlegelési jogkör illeti meg szolgálataik szervezését illetően.

A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

- 239 Ahogyan az a negyedik kifogásra vonatkozóan említésre került, az a tisztviselő, aki a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidőn belül nem támadta meg a kinevezésre jogosult hatóság határozatát, nem hivatkozhat e határozat állítólagos jogellenességére kártérítési keresetében.
- 240 A jelen esetben a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikke alapján 2004. október 19-én nyújtott be panaszt – október 14-i dátummal – az újrabesorolásra vonatkozó határozattal szemben, azonban a kinevezésre jogosult hatóság e panaszt elutasító 2005. március 15-i határozatával szemben nem indított keresetet a személyzeti szabályzat 91. cikke alapján.
- 241 Ebből következik, hogy a felperes a jelen kártérítési keresetben nem hivatkozhat az újrabesorolásáról szóló határozat jogellenességére.
- 242 Ennélfogva az ötödik kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

f) A személyzeti szabályzat 73. cikke alapján indult eljárással kapcsolatos állítólagos szabálytalanságokra vonatkozó hatodik kifogásról

- 243 E kifogás két részre osztható. A kifogás első része azon határozat ellen irányul, amely kizárta annak lehetőségét, hogy a felperest munkahelyi baleset érhesse, a második pedig az IDOC-ra kiegészítő vizsgálat lefolytatását bízó határozat ellen.
- 244 Emellett a Közzolgálati Törvényszéknek címzett levelekben, majd a tárgyaláson a felperes különböző szabálytalanságokat említ, amelyeket állítólag a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján folytatott eljárás során követtek el. Többek között arra az „ördögi körre” hivatkozik, amelybe őt a Bizottság zárta: egyrészt a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján indított eljárás indokolatlan elhúzódása meghosszabbította a felperes évek óta tartó bizonytalan helyzetét, és megakadályozta egészségi állapotának állandósulását, másrészt a Bizottság mindaddig megtagadja a kártérítést, amíg a felperes egészségi állapota nem stabilizálódik.
- 245 Fontos emlékeztetni arra, hogy noha az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának első francia bekezdése megtiltja, hogy az eljárás további részében új jogalapokat lehessen felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel, az olyan jogalapot, amely egy korábbi jogalap kiegészítését képezi, elfogadhatónak kell tekinteni (a Bíróság C-412/05. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2007. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-3569. o.] 38. pontja).

- 246 A jelen esetben a felperes által előadott további kritikai észrevételek nem az eljárás során felmerült ténybeli vagy jogbeli helyzetből származnak, és mivel azokat csupán a foglalkozási megbetegedéshez kapcsolódó kár megtérítése iránti kérelem idő előttiség miatti elfogadhatatlanságával összefüggésben hozták fel, nem tekinthetők a hatodik kifogás vagy bármely más korábbi kifogás kiegészítésének.
- 247 Emellett a felperes 2009. február 18-án egy harmadik keresetet indított a Közzszolgálati Törvényszék előtt, amelyet F-12/09. számon vettek nyilvántartásba, és amelyben a felperes többek között a Bizottság 2008. április 28-i, a személyzeti szabályzat 73. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazásáról való nyilatkozattételt megtagadó határozatának megsemmisítését és az általa a Bizottságnak felrótt, a betegsége foglalkozási eredetének elismerésére vonatkozó eljárásban elkövetett jogsértésekből, többek között az említett eljárás indokolatlan elhúzódásából eredő kárainak megtérítését kéri.
- 248 Következésképpen az említett kritikai észrevételeket mint a jelen keresetben elfogadhatatlanokat el kell utasítani, amiből az következik, hogy a Közzszolgálati Törvényszék a kifogásnak csupán a keresetlevélben felhozott két részét vizsgálja.
- A kifogás első részéről, amely a munkahelyi baleset lehetőségének állítólag indokolatlan kizárásáról szól
- A felek érvei
- 249 A felperes azzal érvel, hogy 2003. július 25-i első bejelentésében, majd az eljárás során mindvégig következetesen arra hivatkozott, hogy betegsége foglalkozási eredetű, és/vagy munkahelyi balesetet szenvedett. Márpedig a Bizottság nem vizsgálta meg, hogy a felperes munkahelyi balesetet szenvedett-e.
- 250 A Bizottság válasza az, hogy a jelen ügy körülményeire és magának a felperesnek a bejelentéseire tekintettel helyesen indított a betegség foglalkozási eredete, és nem munkahelyi baleset megállapítása iránti eljárást.
- A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja
- 251 A korábbi biztosítási szabályzatnak a felperes nyilatkozatai időpontjában alkalmazandó 2. cikke a balesetet úgy határozza meg, mint minden olyan külső és hirtelen vagy erőszakos vagy abnormális hatás vagy tényező, amely sérti a tisztviselő testi vagy lelki épségét.
- 252 A korábbi biztosítási szabályzat 16. cikke szerint a balesetet szenvedett tisztviselő vagy az ő biztosítása révén kedvezményezettek kötelesek bejelenteni a balesetet azon intézmény adminisztrációjának, amelyhez a biztosított tartozik. A bejelentésnek részletesen tartalmaznia kell a baleset napját és időpontját, az okok és körülmények leírását, valamint az esetleges tanúk és harmadik fél felelősök nevét. A bejelentéshez orvosi igazolást kell csatolni, amelyben szerepel a sérülések jellege és a baleset várható következményei. A bejelentést a baleset napját követő tíz napon belül kell megtenni.
- 253 A korábbi biztosítási szabályzat 17. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében az a tisztviselő, aki foglalkozási megbetegedés miatt az említett szabályzat alkalmazását kéri, köteles a betegség kezdetét vagy annak első orvosi megállapítását követően ésszerű határidőn belül bejelenteni azt az adminisztrációnak.
- 254 2003. július 25-én a felperes levelet küldött a Bizottságnak, amelyben bejelentette, hogy súlyos depressziós időszakon ment keresztül, és amelynek tárgyát a következőképpen fogalmazta meg: „balesetre / foglalkozási megbetegedésre vonatkozó bejelentés ([a korábbi biztosítási szabályzat] 17. cikke)”.

- 255 2004. október 25-én a felperes újabb bejelentést küldött a Bizottságnak, amely szerint súlyos depresszióba esett az őt ért lelki zaklatás következtében. E levél tárgya a következő volt: „[...] Egészségi állapotom foglalkozási megbetegedés és/vagy munkahelyi balesetként történő elismerése – [A] személyzeti szabályzat 73. és 78. cikkében előírt eljárások lefolytatása [...]”.
- 256 Meg kell állapítani, hogy noha a felperes 2003. július 25-i bejelentése mind a foglalkozási megbetegedés, mind a munkahelyi baleset fogalmát említi, kifejezetten a korábbi biztosítási szabályzat 17. cikkére hivatkozik, amely a betegség foglalkozási eredetének elismerésére vonatkozó eljárást szabályozza, nem pedig az említett szabályzat 16. cikkére, amely valamely esemény balesetnek minősítésére vonatkozik. E nyilatkozatban a felperes depressziójáról, vagyis betegségről van szó.
- 257 Továbbá annak ellenére, hogy a felperes 2004. október 25-i bejelentésében mind a foglalkozási megbetegedés, mind a munkahelyi baleset fogalma szerepel, abban ismét a depressziójáról van szó.
- 258 Ennélfogva magának a felperesnek a bejelentéseire tekintettel a Bizottság joggal tekintette úgy, hogy azok nem valamely esemény balesetnek minősítésére vonatkoznak, hanem a felperes betegségének foglalkozási eredetére, és joggal indította meg az említett betegség foglalkozási eredetének elismerése iránti eljárást.
- 259 Következésképpen a kifogás első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A kifogásnak az IDOC előtti eljárás szabálytalanságaira vonatkozó második részéről

– Az IDOC „felhatalmazásának” állítólagos jogellenességéről

- 260 A felperes azt állítja, hogy az IDOC „felhatalmazásáról” szóló határozat jogellenes, függetlenül attól, hogy azt az igazgatási vizsgálatokra és fegyelmi eljárásokra vonatkozó ÁVR 2. cikkének (1) bekezdése vagy ugyanezen cikk (2) bekezdése alapján fogadták el. Az első lehetőséget illetően a felperes úgy véli, hogy a betegsége foglalkozási eredetének orvosi szempontból történő megállapítását illetően semmi haszna az olyan vizsgálatnak, amely annak feltárására irányul, hogy ő mint a Bizottság tisztviselője megsértette-e kötelezettségeit. A második esetet illetően a felperes azzal érvel, hogy az általa a lelki zaklatásának bizonyítására felhozott tények vitathatatlanok voltak és semmiféle kiegészítő vizsgálatot nem igényeltek.
- 261 A Bizottság emlékeztet arra, hogy az IDOC „felhatalmazására” az igazgatási vizsgálatokra és fegyelmi eljárásokra vonatkozó ÁVR 2. cikke alapján került sor, a felperes által a 2004. október 25-i levelében megfogalmazott, lelki zaklatásra történő hivatkozást követően. A személyzeti szabályzat 73. cikke alapján a felperes betegsége foglalkozási eredetének feltárása céljából indult eljárás során ugyanis meg kellett vizsgálni, nem történt-e jogsértés az intézmény részéről.
- 262 Emlékeztetni kell arra, hogy az igazgatási vizsgálatokra és fegyelmi eljárásokra vonatkozó ÁVR 2. cikkének (2) bekezdése értelmében az IDOC megbízást kaphat vizsgálatok lefolytatására, különösen a személyzeti szabályzat 73. cikke keretében.
- 263 Az ítélkezési gyakorlat szerint, hogy a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján folytatott vizsgálat célja az összes olyan tényező objektív módon történő feltárása, amely alátámaszthatja a betegség foglalkozási eredetét, valamint azon körülmények feltárása, melyek között az bekövetkezett. Olyan esetben, amikor az érintett tisztviselő munkakörülményei állnak a betegség foglalkozási eredetére vonatkozó feltételezések középpontjában, a vizsgálatnak ki kell terjednie mind az érintett munkakörülményeinek objektív vizsgálatára, mind az érintett betegsége mint olyanra (lásd az Elsőfokú Bíróság T-48/01. sz., Vainker kontra Parlament ügyben 2004. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-A-51. o. és II-A-197. o.] 129. pontját).

264 Márpedig a jelen esetben először is a felperes depressziója foglalkozási eredetének elismerése iránti eljárás 2003. július 31-én indult meg a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján, a felperes által 2003. július 25-én benyújtott bejelentés alapján, másodszor 2004. október 25-én a felperes újabb bejelentést tett a Bizottságnál, amelyben azt állította, hogy depresszióját az őt ért lelki zaklatás okozta.

265 Az intézmény tehát okkal kezdeményezett alapos vizsgálatot mind a felperes betegségének, mind munkakörülményeinek megvizsgálása céljából.

266 Ennélfogva a felperes 2004. október 25-i levelét követően a Bizottság jogosan bízta meg az IDOC-ot igazgatási vizsgálat lefolytatásával annak feltárása céljából, hogy a felperes milyen körülmények között végzi munkáját, és valóban érte-e őt lelki zaklatás.

267 Következésképpen a felperes érvét mint megalapozatlant el kell utasítani.

– Az IDOC állítólagos elfogultságáról

268 A felperes azt állítja, hogy az IDOC nem volt elfogulatlan és független az igazgatási eljárás lefolytatásakor, mivel az ott dolgozó bizonyos személyek részéről tapasztalt olyan magatartást, amelyet lelki zaklatásként érzékelt.

269 A Bizottság válasza az, hogy a felperes állításai nem teszik lehetővé az események és a felelősök egyértelmű meghatározását.

270 A Közzolgálati Törvényszék úgy véli, hogy az IDOC elfogultságára vonatkozó kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani, mivel a felperes nem adott kellően pontos tájékoztatást azon személyekre nézve, akik e hivatal pártatlanságát veszélyeztetnék. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy az IDOC olyan jelentést készített, amellyel a felperes nem értett egyet, önmagában nem elegendő e hivatal elfogulatlanságának megkérdőjelezésére.

– Az IDOC-tól származó feljegyzés felperessel való közlésének megtagadásáról

271 A felperes kifogásolja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hivatkozott az IDOC-tól 2005. március 16-án kapott feljegyzésre, miközben annak felperessel való közlését 2005. június 9-i levelében megtagadta.

272 A Bizottság válasza az, hogy az IDOC-tól származó feljegyzés felperessel való közlésének megtagadását két ok igazolja. Elsősorban az említett feljegyzés a biztosítási szabályzatban rögzített eljárás keretében készült olyan előkészítő irat, amelynek az intézmény által kinevezett orvos rendelkezésére kell állnia anélkül, hogy fennállna annak veszélye, hogy ezen információ nyilvánosságra hozatala utaljon az általa megszövegezendő jelentés következtetéseire. Másodszor alkalmazni kell az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében említett kivételt, amely lehetővé teszi az intézmények számára az olyan dokumentumhoz való hozzáférés megtagadását, amelynek közzététele veszélyeztetheti az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának védelmét.

273 Mindenekelőtt a Közzolgálati Törvényszék rámutat, hogy amennyiben az IDOC-tól 2005. március 16-án kapott feljegyzés közlésének megtagadását úgy kellene tekinteni, mint ami megkérdőjelezi a PMO Baleset és foglalkozási megbetegedés részlegének vezetője által 2005. június 9-én hozott azon határozat jogszerűségét, amelyben megtagadta az említett feljegyzés felperessel való közlését, és amely a felperesnek sérelmet okozó aktusnak minősül, ezen érvet el kellene utasítani. Ugyanis ahogyan az a negyedik kifogásra vonatkozóan említésre került, az a tisztviselő, aki a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidőn belül nem támadta meg a kinevezésre jogosult hatóság határozatát, nem hivatkozhat e határozat állítólagos jogellenességére kártérítési keresetében.

- 274 Mindazonáltal a jelen esetben a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság állhatatosan úgy gondolta, jogában áll megtagadni tőle e dokumentum közlését, noha az intézmény azt felhasználta vele szemben. Ennélfogva ezen érvet úgy kell tekinteni, mint az intézmény magatartása jogszerűségének vitatását. Következésképpen ezen érve a kártérítési kérelem alátámasztására elfogadható.
- 275 A személyzeti szabályzat 26. cikke előírja, hogy minden egyes tisztviselő számára személyi aktát kell létrehozni, amely tartalmazza a tisztviselő hivatali státuszára vonatkozó összes iratot, valamint az alkalmasságára, teljesítményére és magatartására vonatkozó összes értékelést, továbbá a tisztviselő ezen iratokkal kapcsolatban tett valamennyi észrevételét. Az intézmény valamely tisztviselővel szemben nem hivatkozhat és nem is utalhat olyan iratokra, amelyeket vele az aktájához való csatolás előtt nem közöltek. Az ítélkezési gyakorlat szerint e rendelkezések célja a tisztviselő védelemhez való jogának biztosítása (lásd a Bíróság 88/71. sz., Brasseur kontra Parlament ügyben 1972. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 1972., 499. o.] 11. pontját, a 140/86. sz., Strack kontra Bizottság ügyben 1987. október 7-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 3939. o.] 7. pontját, valamint a C-283/90. P. sz., Vidrányi kontra Bizottság ügyben 1991. október 1-jén hozott ítélet [EBHT 1991., I-4339. o.] 20. és 21. pontját).
- 276 Ami a betegség foglalkozási eredetének elismerésére vonatkozó eljárásban az orvosi iratokhoz való hozzáférést illeti, a biztosítási szabályzat olyan különleges eljárást hozott létre, amely előírja a teljes orvosi jelentés – amelyen a kinevezésre jogosult hatóság által meghozni kívánt határozat alapszik – továbbítását a tisztviselő választása szerinti orvosnak, ha az kéri, a biztosítási szabályzat 21. cikkében említett határozattervezet közlését követően, valamint orvosi bizottság összehívását, amelyben a tisztviselő választása szerinti orvos is részt vesz (a fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 9. pontja és a fent hivatkozott Vidrányi kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 22. pontja).
- 277 A tisztviselő jogainak tiszteletben tartása ugyanis megköveteli, hogy lehetővé tegyék számára az orvosi iratokhoz való hozzáférést (lásd a fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 10. pontját). A tisztviselő számára fennálló e lehetőséget azonban össze kell egyeztetni az orvosi titoktartással, amely az orvosra hagyja annak eldöntését, hogy van-e lehetőség közölni az általa kezelt vagy megvizsgált személlyel azon betegség jellegét, amelyben az esetleg szenved (a fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 11. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az orvosi iratokhoz való közvetett, a tisztviselő által kijelölt és az ő bizalmát élvező orvos közvetítésével történő hozzáférés előírásával a biztosítási szabályzat összhangba hozza a tisztviselő jogait az orvosi titoktartás követelményével (a fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 12. pontja és a fent hivatkozott Vainker kontra Parlament ügyben hozott ítélet 137. pontja).
- 278 Az ítélkezési gyakorlat szerint, hogy a tisztviselő jogainak tiszteletben tartása nem csupán az orvosi iratokhoz való hozzáférés biztosítását követeli meg, hanem a személyzeti szabályzat 73. cikke értelmében hozandó határozat alapjául szolgáló ténymegállapításokhoz való hozzáférést is (lásd a fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 10. pontját). A munkavégzés során történt balesettel kapcsolatos ténymegállapításokra vonatkozó olyan iratokat tehát, amelyek munkahelyi baleset vagy foglalkozási megbetegedés létének elismerésére vonatkozó eljárás alapjául szolgálhatnak, szintén orvosi iratoknak kell tekinteni (a fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 13. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-154/89. sz., Vidrányi kontra Bizottság ügyben 1990. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 1990., II-445. o.] 33. pontja és a fent hivatkozott Vainker kontra Parlament ügyben hozott ítélet 136. pontja).
- 279 Ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozta, hogy elengedhetetlen, hogy a teljes orvosi jelentés, amelynek a választása szerinti orvos részére történő továbbítását a tisztviselő kérheti, és amelyet a biztosítási szabályzatban említett orvosi bizottságnak meg kell küldeni, tartalmazza az igazgatási vizsgálatról készült esetleges jelentést is. Így ha a tisztviselő ezt kérte, állást foglalhat a vizsgálati jelentésben szereplő ténymegállapításokra vonatkozóan a bizalmát élvező orvos közvetítésével, és megfontolhatja annak lehetőségét, hogy az orvosi bizottságtól véleményt kérjen (a fent hivatkozott Vidrányi kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 34. és 35. pontja).

- 280 Emellett bizonyos iratok orvosi jellege nem akadályozza annak, hogy azok adott esetben a tisztviselő hivatali státuszát is érinthetik. Ilyen esetben ezen iratoknak szerepelniük kell az érdekelt személyi aktájában (lásd a fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 13. pontját és a fent hivatkozott Vidrányi kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 36. pontját).
- 281 Így egyrészt az intézmény által kijelölt orvos vagy orvosi bizottság által a betegség foglalkozási eredetének megítélésekor alapul vett akta orvosi jellegű, ennél fogva ahhoz kizárólag közvetetten, a tisztviselő választása szerinti orvos révén lehet hozzáférni, másrészt az olyan igazgatási jellegű tényeket, amelyek ezen aktában szerepelhetnek, és befolyásolhatják a tisztviselő hivatali státuszát, fel kell tüntetni a személyi aktában, ahol azokhoz a személyzeti szabályzat 26. cikke értelmében a tisztviselő közvetlenül hozzáférhet (lásd a fent hivatkozott Vidrányi kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 24. pontját).
- 282 Tehát az intézmény által kijelölt orvos vagy orvosi bizottság elé tárt összes irat a biztosítási szabályzatban előírt rendszerhez tartozik. Ezen iratok némelyikének a tisztviselő személyi aktájához csatolása vagy a tisztviselő számára az ezek megismerésének lehetősége így csupán akkor kötelező, ha azokat a tisztviselő értékelésekor vagy hivatali státuszának adminisztráció általi megváltoztatása során felhasználták (lásd a fent hivatkozott Vidrányi kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 25. pontját).
- 283 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy amikor a felperes 2005. május 19-i levelében kérte, hogy továbbítsák neki az IDOC-tól származó feljegyzést, a Bizottság még nem közölte vele a betegsége foglalkozási eredetének elismerése iránti kérelemre vonatkozó határozattervezetét. Azt ugyanis csak 2007. március 16-án közölték a felperessel. E dátumot megelőzően az IDOC-tól származó feljegyzést a biztosítási szabályzatra tekintettel előkészítő aktusnak lehetett tekinteni.
- 284 Mindazonáltal 2005. november 10-i, a felperes kártérítési kérelmét elutasító határozatában a kinevezésre jogosult hatóság az említett kérelem elutasításának alátámasztására hivatkozott az IDOC-tól származó feljegyzésre.
- 285 A kinevezésre jogosult hatóság ugyanis 2005. november 10-i határozatában jelzi, hogy „2005. március 16-án az IDOC egyébként arra a következtetésre jutott, hogy objektíven a [felperes] által állításai alátámasztására felhozott tények egyike sem mutat visszaélésszerű jelleget, amely a személyzeti szabályzat 12a. cikkében meghatározott lelki zaklatás egyik alapvető jellemzője”, és „a vele szemben hozott határozatok az intézmények érdekében, a szabályok szigorú betartásával születtek”.
- 286 Mivel a kinevezésre jogosult hatóság a felperesnek sérelmet okozó aktus elfogadásakor hivatkozott az IDOC-tól származó feljegyzésre, úgy kell tekinteni, hogy e feljegyzés a személyzeti szabályzat 26. cikke értelmében az érdekelt hivatali státuszát érintő iratnak minősül.
- 287 Ennél fogva a személyzeti szabályzat 26. cikke alapján a felperes számára hozzáférést kellett volna biztosítani az IDOC-tól származó feljegyzéshez (lásd ebben az értelemben a Bíróság fent hivatkozott Strack kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 13. pontját, a fent hivatkozott Vidrányi kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 24. és 25. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Vidrányi kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 36. pontját).
- 288 Következésképpen a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 26. cikkét, amikor megtagadta az IDOC-tól származó feljegyzés felperessel való közlését annak ellenére, hogy e feljegyzés a felperes hivatali státuszát érintette, ahogyan azt a Bizottság 2005. november 10-i határozata bizonyítja.
- 289 E következtetést nem kérdőjelezi meg a Bizottság által felhozott azon érvek sem, amelyek szerint egyrészt az IDOC-tól származó feljegyzés az orvosi eljárásban előkészítő iratnak minősül, másrészt alkalmazni kell az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében

említett kivételt, amely lehetővé teszi az intézmények számára az olyan dokumentumhoz való hozzáférés megtagadását, amelynek közzététele veszélyeztetheti az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának védelmét.

- 290 Ugyanis ami a Bizottság első érvét illeti, mivel a Bizottság úgy döntött, hogy az orvosi eljáráson kívül, a felperes hivatali státuszát érintő határozat elfogadásakor felhasználja az IDOC-tól származó feljegyzést, nem hivatkozhat arra, hogy az orvosi eljárásban az említett feljegyzés előkészítő jellegű.
- 291 Az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja védelmének veszélyeztetésére vonatkozó érvet illetően magából az 1049/2001 rendelet címéből következik, hogy annak hatálya a Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésre terjed ki.
- 292 Márpedig a hivatali státuszát érintő irat közlését kérő tisztviselő vagy alkalmazott jogai nem azonosak a nyilvánosság valamely tagjának jogaival, aki valamely intézmény irataihoz való hozzáférést kér.
- 293 A tisztviselő vagy alkalmazott jogai ugyanis a személyzeti szabályzat különös rendelkezéseiből erednek, amelyek sajátos kötelezettséget írnak elő az intézmények számára annak érdekében, hogy biztosítsák az érdekelt védelemhez való jogát, ahogyan azt az ítélkezési gyakorlat hangsúlyozza. A tisztviselőket tehát a személyzeti szabályzat 26. cikkén alapuló alanyi jog illeti meg.
- 294 Emellett a tisztviselő kérelme adott esetben a különleges iratokhoz – mint például az orvosi iratokhoz – való hozzáférést rendező különös közszolgálati jogi rendelkezések hatálya alá is tartozhat.
- 295 A fentiekből következik, hogy a Bizottság által hivatkozott, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében említett kivétel nem akadályozza a személyzeti szabályzat 26. cikke alkalmazását. E kivétel nem teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy megtagadja a felperestől az IDOC-tól származó feljegyzés közlését.
- 296 Következésképpen a Bizottság közszolgálati kötelezettségét követett el, amikor nem tette lehetővé a felperes számára az IDOC-tól származó feljegyzéshez való hozzáférést, annak ellenére, hogy az a felperes hivatali státuszát érintette.

g) A rokkantsági bizottság 2004. október 29-i véleményének jogellenességére vonatkozó hetedik kifogásról

A felek érvei

- 297 E kifogásában a felperes a rokkantsági bizottság 2004. október 29-i véleményének jogszerűségét vonja kétségbe. Szerinte a rokkantsági bizottságnak nyilatkoznia kellett volna a felperes e bizottság által megállapított rokkantsága és a felperes szakmai tevékenysége végzésének körülményei közötti esetleges összefüggésről.
- 298 A felperes szerint a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 78. cikkét, amikor az e rendelkezésben előírt eljárás lefolytatását a személyzeti szabályzat 73. cikkében előírt eljárás előzetes kimerítésétől tette függővé. A felperes hangsúlyozza, hogy 2004. június 23-i levelében a személyzeti szabályzat 78. cikkének ötödik bekezdésével összhangban kérte annak megállapítását, hogy rokkantsága a feladatainak ellátására vezethető vissza. Érvelésének alátámasztására a felperes az Elsőfokú Bíróság T-165/89. sz., Plug kontra Bizottság ügyben 1992. február 27-én hozott ítéletére (EBHT 1992., II-367. o.) hivatkozott.
- 299 A Bizottság azzal érvel, hogy a rokkantsági bizottság úgy gyakorolja hatáskörét, hogy a személyzeti szabályzat 73. cikkében előírt vizsgálat eredményeinek birtokában kell lennie, amikor nyilatkozik a tisztviselő rokkantsága és szakmai tevékenysége közötti összefüggésről. A rokkantsági bizottság tehát

két lépésben végzi munkáját. Első lépésként csupán az érintett rokkantságáról nyilatkozik. Ezután felfüggeszti munkáját, amíg a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján lefolytatott vizsgálat eredményeit meg nem kapja. Második lépésben újból összeül, és nyilatkozik a tisztviselő szakmai tevékenysége végzésének körülményei és a tisztviselő rokkantsága közötti összefüggésről. A Bizottság azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Lucaccioni kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében jóváhagyta az eljárás e módon történő lefolytatását.

300 A Bizottság hangsúlyozza, hogy az eljárás ilyen szervezése nem fosztja meg a felperest a személyzeti szabályzat 78. cikkének harmadik bekezdésében előírt rokkantsági támogatástól arra az időszakra, amíg a személyzeti szabályzat 73. cikk alapján folyó eljárás eredményére várnak. Az egyedüli fennmaradó kérdés a személyzeti szabályzat 78. cikkének ötödik bekezdésében előírt juttatást érinti, és különösen a nyugdíjárulék intézmény általi folyósítását. Írásbeli beadványaiban a Bizottság hangsúlyozta, hogy a felperes rokkantsága foglalkozási eredetének elismerése esetén a felperest a rokkanttá nyilvánításáról szóló határozat meghozatalának időpontjára visszamenőleg megilleti a személyzeti szabályzat 78. cikkének ötödik bekezdésében előírt juttatás. A felperes betegsége foglalkozási eredetének elismeréséről szóló 2008. március 28-i határozatot követően a Bizottság a Közzszolgálati Törvényszék pervezető intézkedései alapján bemutatta a 2008. június 16-i, a 2004. november 8-i határozatát hatályon kívül helyező és annak helyére lépő határozatot, amelyben a kinevezésre jogosult hatóság a rokkantsági bizottság 2008. június 9-i következtetései alapján a felperes számára a személyzeti szabályzat 78. cikke ötödik bekezdésének megfelelően rokkantsági támogatást állapított meg, az érdekelt rokkanttá nyilvánításának napján, vagyis 2004. november 30-án kezdődő hatállyal.

A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja

301 Ahogyan az a negyedik kifogásra vonatkozóan említésre került, az a tisztviselő, aki a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidőn belül nem támadta meg a kinevezésre jogosult hatóság határozatát, nem hivatkozhat e határozat állítólagos jogellenességére kártérítési keresetében.

302 Mivel a felperes nem élt panasszal a kinevezésre jogosult hatóság 2004. november 8-i határozatával szemben, amelyben őt a kinevezésre jogosult hatóság nyugdíjazta, és amely a személyzeti szabályzat 78. cikkének harmadik bekezdésének – nem pedig e rendelkezés ötödik bekezdésének – megfelelően kiszámított rokkantsági támogatást biztosította számára, a felperes a jelen kártérítési keresetben nem hivatkozhat e határozat jogellenességére.

303 A jelen jogalapjában azonban a felperes nem vonja kétségbe a kinevezésre jogosult hatóság 2004. november 8-i határozatának jogszerűségét, hanem csupán az orvosi bizottság 2004. október 29-i véleményét kifogásolja annyiban, amennyiben az nem nyilatkozott a felperes rokkantsága és a szakmai tevékenysége végzésének körülményei közötti esetleges összefüggésről, tekintettel a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján már folyamatban lévő vizsgálatra.

304 Így meg kell vizsgálni, hogy a rokkantsági bizottság véleményére vonatkozó jelen kifogással a felperes nem a kinevezésre jogosult hatóság 2004. november 8-i határozatának jogellenességére vonatkozó jogalap elfogadhatatlanságát kívánja-e megkerülni, az azzal szemben benyújtott panasz és bíróság előtti jogorvoslat hiányában.

305 E kérdést, amely a pert megelőző eljárás szabályainak és a keresetindítási határidők tiszteletben tartására vonatkozik, a bíróság hivatalból köteles vizsgálni.

306 Az ítélezési gyakorlat szerint a rokkantsági bizottság véleményét a nyugdíjazási eljárás részét képező előkészítő aktusnak kell tekinteni (az Elsőfokú Bíróság T-196/95. sz., H kontra Bizottság ügyben 1997. június 3-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1997., I-A-133. o. és II-403. o.] 48. pontja, valamint T-115/05. sz., Jiménez Martínez kontra Bizottság ügyben 2006. november 15-én hozott végzésének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-269. o. és II-A-2-1409. o.] 29. és 30. pontja).

- 307 Noha nem zárható ki, hogy valamely előkészítő aktus a végleges aktustól függetlenül kárt okozzon a tisztviselőnek, meg kell állapítani, hogy a jelen esetben a felperes nem hivatkozott arra, hogy a rokkantsági bizottság véleménye attól eltérő kárt okozott volna neki, mint ami őt az e vélemény alapján hozott határozat, vagyis a kinevezésre jogosult hatóság 2004. november 9-i határozatából eredően érthette volna.
- 308 A felperes ugyanis azzal érvel, hogy a rokkantsági bizottság véleménye jogellenes annyiban, amennyiben abban nem esett szó a rokkantsága eredetéről, mert a személyzeti szabályzat 73.cikke alapján indult vizsgálat eredményeire vártak.
- 309 Márpedig a kinevezésre jogosult hatóság 2004. november 8-i határozata, amelyben a felperest nyugdíjazták, és amelyben a személyzeti szabályzat 78. cikkének harmadik bekezdésének – nem pedig e rendelkezés ötödik bekezdésének – megfelelően kiszámított rokkantsági támogatást biztosították számára, adott esetben okozhatott kárt a felperesnek.
- 310 Mivel a rokkantsági bizottság véleményének jogellenességére vonatkozó kifogás előkészítő aktus ellen irányult, és a felperes nem fejtette ki, hogy ezen aktus milyen módon okozott neki a végleges határozattal okozottól eltérő kárt, miközben a 2004. november 8-i határozat megsemmisítését nem kérte, és keresetet sem indított az e határozat következményeinek vitatására nyitva álló határidőn belül, az említett kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- h) A felperessel szemben fegyelmi eljárás megindításának és folytatásának jogellenességére vonatkozó nyolcadik kifogásról

Előzetes észrevételek

- 311 E kifogásában a felperes azt kritizálja, hogy vele szemben fegyelmi eljárást indítottak és folytattak, miközben véleménye szerint az annak alapjául szolgáló tények nem nyertek megállapítást. E kifogás keretében az F-124/05. sz. ügyben benyújtott keresetben szereplő jogalapokra hivatkozik.
- 312 Az ítélkezési gyakorlat szerint a keresetlevélben valamely más ügyben benyújtott keresetlevélre való hivatkozás nem eredményezi azt, hogy az utóbbi ügyben felhozott jogalapok részévé válnak a felperes előbbi keresetlevelének (lásd az Elsőfokú Bíróság T-424/04. sz., Angelidis kontra Parlament ügyben 2006. december 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-323. o. és II-A-2-1649. o.] 42. pontját).
- 313 Mindenekelőtt azt kell tehát megvizsgálni, hogy e kifogás, amely az F-124/05. sz. ügyben benyújtott keresetben előadott jogalapok összességére utal, elfogadható-e a Bíróság alapokmánya 21. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata – amely a keresetlevél benyújtásának időpontjában *mutatis mutandis* alkalmazandó volt a Közzszolgálati Törvényszekre – 44. cikke 1. §-ának rendelkezéseiben lefektetett követelményekre tekintettel.
- 314 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának célja az, hogy lehetővé tegye a bíróság számára, hogy kellő pontossággal megfogalmazott jogalapokról határozzon.
- 315 E rendelkezés azonban nem értelmezhető úgy, mint amely a felek számára túlzott alaki követelményeket írna elő, amely csupán nehézkessé tenné a bírósági eljárást (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-318/01. sz., Othman kontra Tanács és Bizottság ügyben 2009. június 11-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-1627. o.] 57. pontját).

- 316 A jelen ügy sajátos körülményei között a felperes hivatkozásának célja az, hogy az F-124/05. sz. és az F-96/06. sz. ügy közötti összefüggésre tekintettel az F-96/06. számon nyilvántartásba vett keresetlevélben elkerülje azon közel harmincoldalnyi hivatkozás megismétlését, amelyek már szerepelnek az F-124/05. számon nyilvántartásba vett keresetlevélben, valamint az utóbbi keresetlevélhez csatolt több száz oldalnyi melléklet ismételt benyújtását.
- 317 Emellett az F-124/05. és az F-96/06. sz. ügyeket a Közzolgálati Törvényszék elnöke 2009. január 22-i végzésével egyesítette.
- 318 Ilyen körülmények között az a tény, hogy a nyolcadik kifogás az F-124/05. sz. ügyben előadott jogalapok összességére történő utalás, nem eredményezi e kifogás elfogadhatatlanságát.
- 319 A jelen ítélet további részében az F-124/05. sz. kereset hat jogalapja egymást követően, mint a jelen kereset nyolcadik kifogásának egy-egy része kerül megvizsgálásra. Az F-124/05. sz. ügyben benyújtott kereset jogalapjainak egyes részei a jelen kereset nyolcadik kifogása részeinek alrészeiként szerepelnek.
- 320 Ezenfelül, az F-124/05. sz. ügyben benyújtott kereset első jogalapját – amely arra vonatkozik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság megtagadta a belga bíróság eljárást megszüntető határozatából a megfelelő következtetések levonását, annak ellenére, hogy a kinevezésre jogosult hatóság maga állapította meg a büntetőeljárás és a fegyelmi eljárás közötti kapcsolat létét –, valamint az eljárást megszüntető említett határozat jogerejének megsértésére vonatkozó második jogalapot együtt kell megvizsgálni, mivel mindkettő a belga büntetőbíróság határozatának a fegyelmi eljárásra való következményeire vonatkozik.

A kifogás első és második részéről, amelyek a belga igazságszolgáltatás eljárást megszüntető határozata következményeinek el nem ismerésére vonatkoznak

– A felek érvei

- 321 A felperes azt állítja, hogy a vele szemben indított fegyelmi eljárást kizárólag a belga hatóság által kezdeményezett büntetőeljárás alapján indították meg. Ez derül ki a kinevezésre jogosult hatóság 2004. január 16-i, a felperessel szemben fegyelmi eljárást megindító határozatából, amely egyértelműen összekapcsolja a fegyelmi eljárást a belga büntetőeljárással. A fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás alapjául szolgáló tényállás azonos, csupán az eljárás – büntető vagy fegyelmi – minősítése tér el. Emellett a két eljárás közel egyidejű megindulása sem hagy kétséget a köztük lévő kapcsolatot illetően. Ennélfogva a fegyelmi eljárást meg kellett volna szüntetni, levonva a következményeket a belga büntetőbíróság 2004. június 30-án hozott, eljárást megszüntető jogerős határozatából, amely megállapította, hogy a vádemelés alapjául szolgáló adatok nem bizonyítottak. Az ettől eltérő döntés sérti az említett határozat jogerejét és a tagállam szuverenitását.
- 322 A Bizottság válasza az, hogy a felperes téved a tényeket illetően, mivel a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat kifejezetten kifejtette, hogy a vádemelésen kívül a felperesnek felrótt kifogások az IDOC 2002. február 22-i, a kiegészítő igazgatási vizsgálatról készült jelentésén alapulnak. A Bizottság azzal érvel, hogy a belga büntetőbíróság kizárólag arra rendelkezett hatáskörrel, hogy a vádakról a belga büntetőtörvényre tekintettel nyilatkozzon, és a tények fegyelmi minősítésekor a kinevezésre jogosult hatóságot nem köti a büntetőbíróság más rendelkezések alapján elvégzett minősítése. Mindenesetre „a büntetőeljárás köti a fegyelmi eljárást” elvének és a jogerőnek a megsértésére vonatkozó kifogások a jelen esetben végleges fegyelmi határozat hiányában hatástalanok.

– A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

- 323 Ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság ítélezési gyakorlata kimondta, a személyi szabályzat 88. cikkének ötödik bekezdése – a 2004. április 30-ig hatályos változatában, amely a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 25. cikkévé vált – két indokon alapul. Egyrészt ez a cikk azt a törekvést hivatott érvényre juttatni, hogy a kérdéses tisztviselő helyzetét ne érintse az ellene olyan tényállás alapján megindított büntetőeljárás, amely alapján az intézménye fegyelmi eljárást is indított (a fenti 341. pontban hivatkozott Tzoanos kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 34. pontja). Másrészt a fegyelmi eljárásnak a büntetőeljárás befejezéséig való felfüggesztése a büntetőbíróóság határozatának a jogerőre emelkedésekor lehetővé teszi a büntetőbíróóság által tett ténybeli megállapításoknak e fegyelmi eljárás keretében történő figyelembevételét. A személyi szabályzat IX. mellékletének 25. cikke ugyanis tulajdonképpen előírja azt az elvet, amely szerint „a büntetőeljárás eredményét átveszi a fegyelmi eljárás”, amit különösen az igazol, hogy a nemzeti büntetőbíróóságok a kinevezésre jogosult hatóságokénál jelentősebb vizsgálati jogkörökkel rendelkeznek. Abban az esetben tehát, ha ugyanazok a tények büntetőjogi jogsértésnek és a tisztviselő személyzeti szabályzaton alapuló kötelezettségei megsértésének is minősülhetnek, az adminisztrációt kötik a büntetőbíróóság által a büntetőeljárás keretében tett ténybeli megállapítások. Ha a büntetőbíróóság megállapította az adott ügy tényállását, az adminisztráció ezt követően elvégezheti annak jogi minősítését a fegyelmi vétség fogalma tekintetében különösen annak ellenőrzésével, hogy a tényállás a személyzeti szabályzaton alapuló kötelezettség megsértésének minősül-e (az Elsőfokú Bíróság T-307/01. sz., François kontra Bizottság ügyben 2004. június 10-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1669. o.] 75. pontja).
- 324 A jelen esetben a fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat indokolásából kitűnik, hogy a fegyelmi eljárás felperessel szembeni megindítása nem kizárólag a Belgiumban R. Berthelot kiküldetési rendelvevényeivel és kiküldetési elszámolásaival kapcsolatos hamisítás és csalás miatt indult büntetőeljárásból alapult, hanem a felperesnek az R. Berthelot szabálytalan átsorolásában és a Közös Kutatóközpontnál meghívott tudományos munkatársként történő ugyancsak szabálytalan alkalmazásában játszott aktív szerepén is.
- 325 A királyi ügyész vádiratában az állt, hogy sem kifejezett, sem hallgatólagos nyilatkozat nem vonatkozott a felperesre; semmiféle tárgyi bizonyíték nem utalt a cselekményben való részvételére, és a felperes maga szolgáltatott bizonyítékot a kiküldetési rendelvevények hamis voltára vonatkozóan. Az eljárást megszüntető határozat, amely a királyi ügyész vádiratára hivatkozott, megállapította, hogy a vizsgálati iratok alapján ugyan semmi kétség nem volt a hamisítás és csalás megvalósulását illetően, azonban ezek elkövetését nem lehetett kétséget kizáróan a vádlottak valamelyikével szemben bizonyítani.
- 326 Az eljárást megszüntető határozat tehát csupán annak akadály, hogy a fegyelmi hatóságok a felperes terhére megállapítsák a R. Berthelot kiküldetési rendelvevényeivel és kiküldetési elszámolásaival kapcsolatos hamisítás és csalás elkövetését abban a formában, ahogyan azt a belga büntetőjog büntetni rendeli. E határozat azonban nem akadály annak, hogy a fegyelmi hatóságok R. Berthelot átsorolására és a KKK-nál tudományos munkatársként történő alkalmazására vonatkozóan fegyelmi vétséget állapítsanak meg a felperes terhére.
- 327 Ennélfogva a nyolcadik kifogás első két részét mint megalapozatlant el kell utasítani.
- A kifogás harmadik részéről, amely a felperessel szemben indult fegyelmi eljárás és a Bizottság korábbi tagjával szembeni eljárás közötti állítólag nem igazolt kapcsolatra vonatkozik
- A felek érvei
- 328 Másodlagosan a felperes azzal érvel, hogy a fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat jogellenes, mivel fenntartja az említett eljárás felfüggesztését, tévesen összekapcsolva e felfüggesztést azon eljárás kimenetelével, amely akkor É. Cressonnal szemben a Bíróság előtt folyamatban volt.

- 329 A felperes többek között azt kifogásolja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság analógiát alkalmazott a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 25. cikkére nézve a megtámadott határozat igazolására, és rámutat, hogy a fent hivatkozott Tzoanos kontra Bizottság ügyben hozott ítélet a jelen esetben egyáltalán nem releváns, mivel az olyan esetre vonatkozik, amikor a tisztviselővel szemben két eljárás – egy büntető és egy fegyelmi – van folyamatban, miközben a jelen esetben a két eljárás két különböző személlyel szemben folyt. A felperes felrója a kinevezésre jogosult hatóság érvelésének ellentmondásosságát, mivel e hatóság arra emlékeztetett, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete 25. cikkének célja az, hogy a tisztviselő ne kerüljön kedvezőtlenebb helyzetbe a büntetőeljárás lezárulta előtt hozott fegyelmi eljárás miatt, miközben a jelen esetben a megtámadott határozat őt büntette, ahelyett hogy az érdekeit védte volna.
- 330 Végül a felperes kritizálja a megtámadott határozat indokolásának érthetlenségét is, mivel az kimondja, hogy „az Ön ügyében hozott minden érdemi határozat – legyen szó akár az ügy lezárásáról, akár annak esetleges folytatásáról – összefügg a Bíróság előtt É. Cressonnal szemben folyamatban lévő eljárással, emiatt az annak befolyásolására tett, nem helyénvaló kísérletként lehetne értelmezni”. A felperes megjegyzi: nem érti, kit lehetne befolyásolni; magát a kinevezésre jogosult hatóságot, a Bíróságot vagy a Közzolgálati Törvényszéket? Ezen érvelésével a kinevezésre jogosult hatóság megsértette a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésében előírt indokolási kötelezettséget, amely a megtámadott határozat jogellenességét eredményezi.
- 331 A Bizottság a felperes érvelésére válaszul lényegében azt állítja, hogy semmiféle rendelkezés nem kötelezi a kinevezésre jogosult hatóságot az eljárás felfüggesztésére, azonban logikusan nem folytatható az eljárás a tisztviselővel szemben, amíg annak a személynek az ügye, akinek érdekében az nyilvánvalóan eljár, be nem fejeződik. A Bizottság hozzáteszi, hogy az ügy felfüggesztéséről szóló határozat nem sértette a felperes érdekeit, hanem éppen ellenkezőleg, védte azokat. Ennek bizonyítéka, hogy a Bíróság által a Bizottság korábbi tagjával szemben kiszabott büntetés hiányában az alperes intézmény megszüntette a felperessel szemben indult fegyelmi eljárást.
- A Közzolgálati Törvényszék álláspontja
- 332 A felperes szerint egyrészt a fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat indokolásának következetlensége jogellenessé teszi az említett határozatot a határozatok indokolásának a személyzeti szabályzat 25. cikkében előírt követelményei tekintetében, másrészt az említett határozat jogban való tévedést tartalmaz.
- 333 Elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy az indokolásnak lehetővé kell tennie a közösségi bíróság számára a megtámadott határozat jogszerűsége feletti felülvizsgálat gyakorlását, és elegendő tájékoztatást kell adnia az érdekeltnek a határozat megalapozottságáról, vagy arról, hogy jogszerűségének vitatására alapul szolgáló hibában szenved-e (az Elsőfokú Bíróság T-372/00. sz., Campolargo kontra Bizottság ügyben 2002. április 23-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2002., I-A-49. o. és II-223. o.] 49. pontja, valamint T-406/04. sz., Bonnet kontra Bíróság ügyben 2006. október 17-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-213. o. és II-A-2-1097. o.] 67. pontja).
- 334 A felperes a vele szemben indult fegyelmi eljárás lezárása iránti kérelmének igazolására fő érvként azt hozta fel, hogy a belga büntetőbíróság időközben megszüntette az eljárást vele szemben.
- 335 A fegyelmi eljárás megszüntetését megtagadó határozat kimondja, hogy a fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás egymástól különböző és független eljárások. A tribunal de première instance de Bruxelles a tényállást a belga büntetőjog alapján minősítette, nem pedig a Bizottság által a közösségi jogi kötelezettségek alapján megfogalmazott kifogások szerint. Következésképpen a belga per kimenetele nem befolyásolja a fegyelmi eljárást, és a belga büntetőeljárás megszüntetése nem jelenti azt, hogy a fegyelmi eljárást meg kellene szüntetni.

- 336 A fentiekből következik, hogy a megtámadott határozat megfelelő tájékoztatást nyújt a felperes számára a fegyelmi eljárás megszüntetése iránti kérelmét elutasító határozat indokolása megalapozottságának megítéléséhez, akárcsak a Közzolgálati Törvényszék számára felülvizsgálatának gyakorlásához.
- 337 Másfelől, a felperes eljárást megszüntető kérelmére adott választól függetlenül, a megtámadott határozat kimondja, hogy a felperesre vonatkozó fegyelmi eljárásnak függőben kell maradnia.
- 338 A kinevezésre jogosult hatóság a felfüggesztés fenntartását a felperesre vonatkozó fegyelmi eljárás és az É. Cressonnal szemben indult eljárás közötti kapcsolattal indokolta.
- 339 Ezen indokolás, annak ellenére, hogy valóban pontatlan utalást tartalmaz a „befolyásolására tett, nem helyénvaló kísérletre”, megfelelő tájékoztatást nyújt a felperes számára a fegyelmi eljárás megszüntetése iránti kérelmét elutasító határozat indokolása megalapozottságának megítéléséhez, akárcsak a Közzolgálati Törvényszék számára felülvizsgálatának gyakorlásához.
- 340 Következésképpen a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére vonatkozó kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 341 A jogban való tévedésre vonatkozó kifogást illetően, noha a kinevezésre jogosult hatóságot semmilyen előírás nem kötelezte arra, hogy a Bizottság kontra Cresson ügyben hozandó ítélet kihirdetéséig felfüggeszse az eljárást, a felperes ügye összefüggött É. Cressonéval, mivel a felperes ez utóbbi kabinetfőnöke volt azon időszakban, amikor az érdekelt terhére rótt csalások egy részét elkövették, és e kapcsolat olyan körülményt jelentett, amelyet a Bizottság joggal vett figyelembe.
- 342 Következésképpen attól eltekintve, hogy e felfüggesztés meghosszabbította a fegyelmi eljárás időtartamát, azon döntés, hogy nem tesznek eleget a felperes kérelmének, amíg a Bizottság korábbi tagjával szemben folyó eljárás be nem fejeződik, önmagában jogszerűnek és ésszerűnek tűnik.
- 343 A fenti megfontolások összességére tekintettel a nyolcadik kifogás harmadik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A nyolcadik kifogás negyedik részéről, amely arra vonatkozik, hogy nem állt rendelkezésre elegendő bizonyíték a fegyelmi eljárás megindításához

– A felek érvei

- 344 A felperes azt állítja, hogy a fegyelmi eljárást úgy indították meg vele szemben, hogy az azt igazoló tényállításokat „soha nem nyertek megállapítást, ráadásul azokat a [tribunal de première instance de Bruxelles végzésében] megalapozatlannak találták”.
- 345 A Bizottság úgy véli, hogy fegyelmi eljárás megindítása kizárólag abban a kivételes esetben minősülhet közzolgálati kötelességszegésnek, ha azt ártó szándékkal indítják, vagyis olyan helyzetben, amelyben a határozat meghozatalának időpontjában semmiféle gyanú nem merül fel az érintettel szemben. Márpedig a jelen esetben nem ez volt a helyzet, a felperessel szemben komoly vádak fogalmazódtak meg súlyos szabálytalanságokban való részvételét illetően.

– A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

- 346 A kifogás e része a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat jogellenességére vonatkozik.
- 347 A felek érveléséből kitűnik, hogy vitájuk a fegyelmi eljárás megindítására jogosult hatóság mérlegelési jogkörének terjedelméről, következésképpen az uniós bíróságnak az ilyen határozat jogszerűsége felett gyakorolt felülvizsgálatának terjedelméről szól.

- 348 A felperes szerint ugyanis a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat jogellenes, ha a fegyelmi eljárás megindításának alapjául szolgáló kifogásokat nem sikerül bizonyítani, ami arra enged következtetni, hogy a bíróságnak az említett határozat felett rendes felülvizsgálatot kell gyakorolnia. Ezzel szemben a Bizottság szerint az ilyen határozat kizárólag abban a kivételes esetben minősülhet közzszolgálati kötelességszegésnek, ha azt ártó szándékkal indítják, ami azt jelenti, hogy a bíróságnak a hatáskörrel való visszaélés esetére kellene korlátoznia vizsgálatát.
- 349 Elsősorban pontosítani kell tehát, hogy meddig terjed a kinevezésre jogosult hatóság akkor gyakorolt hatáskörének terjedelme, amikor fegyelmi eljárás megindításáról határoz, és ebből eredően a bírósági felülvizsgálat terjedelmét, mielőtt – másodsorban – sor kerül annak megvizsgálására, hogy a jelen esetben a Bizottságnak az alperessel szemben fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozata nem volt-e jogellenes.
- 350 E kérdések megvizsgálása előtt két előzetes észrevételt kell tenni.
- 351 Elsősorban a megtámadott határozat jogszerűségét a meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni (a Bíróság 15/76. és 16/76. sz., Franciaország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 321. o.] 7. pontja). A fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat meghozatalát követően, az említett eljárás keretében végzett vizsgálat során feltárt esetleges tényállási elemek nem befolyásolhatják az említett határozat jogszerűségét, mivel a vizsgálat célja éppen annak megállapítása, hogy a kezdeti gyanú megalapozott volt-e (lásd analógia útján a fent hivatkozott Giraudy kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 145. pontját).
- 352 Másodsorban az a körülmény, hogy a fegyelmi eljárást anélkül zárták le, hogy bármiféle fegyelmi büntetést szabtak volna ki a tisztviselőre, nem akadályozza annak, hogy a bíróság gyakorolja az érdekelttel szembeni fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat törvényessége feletti felügyeleti jogát.
- 353 Ugyanis önkényességhez vezethetne, ha a kinevezésre jogosult hatóságnak abszolút és korlátlan joga volna valamely tisztviselővel szemben fegyelmi eljárás megindítására, majd annak büntetés nélküli lezárására, anélkül hogy az említett tisztviselőnek lehetősége volna megfelelő időpontban vitatni az eljárást megindító határozatot amiatt, mert nincs büntetés, amely miatt esetleg keresetet indíthatna.
- 354 Léteznie kell olyan jogi korlátnak, amely határt szab a kinevezésre jogosult hatóság mérlegelési jogkörének, amikor az fegyelmi eljárás megindításáról határoz. E korlátra a bíróság felülvizsgálatának ki kell terjednie.
- 355 Másfelől a Bizottság érvelése nem mond ellent e megállapításnak. Az intézmény érve ugyanis nem tartalmazza azon állítást, hogy a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat bírósági felülvizsgálatának teljesen kizártnak kellene lennie, hanem csupán azt, hogy e felülvizsgálatnak a hatáskörrel való visszaélés esetére kellene korlátozódnia.
- 356 Emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 86. cikke (1) bekezdésének 2004. április 30-ig hatályos változata, amelynek hatálya alatt a felperessel szemben indult fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozatot elfogadták, kimondja, hogy azon tisztviselő, aki kötelezettségeit szándékosan vagy gondatlanságból megsérti, fegyelmi intézkedéssel sújtható.
- 357 E rendelkezés szövegében a „sújtható” szó használatának az a következménye, hogy kötelezettségei megsértése esetén a tisztviselőt nem automatikusan és kötelezően büntetik meg, hanem megbüntetésére csupán lehetőség van.

- 358 A személyzeti szabályzat 86. cikke (1) bekezdésének 2004. április 30-ig hatályos változata tehát szükségszerűen széles mérlegelési jogkört biztosít a kinevezésre jogosult hatóság számára mind a fegyelmi eljárás megindítása, mind ezen eljárás végeztével az esetleges büntetés kiválasztása tekintetében.
- 359 Ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata kimondta, a tisztviselő elleni fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat célja, hogy lehetővé tegye a kinevezésre jogosult hatóság számára az érintett tisztviselő terhére rótt tények valóságtartalmának és súlyának vizsgálatát, valamint a személyzeti szabályzat 87. cikkének megfelelően a tisztviselő meghallgatását e tárgyban, annak érdekében, hogy a kinevezésre jogosult hatóság véleményt alkothasson egyrészt abban a kérdésben, hogy van-e lehetőség akár a fegyelmi eljárás további intézkedések nélküli lezárására, akár pedig a tisztviselővel szemben fegyelmi büntetés kiszabására, másrészt pedig, adott esetben, abban a kérdésben, hogy e büntetés kiszabása előtt szükséges-e, vagy sem, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletében előírt eljárás szerint a tisztviselőt fegyelmi tanács elé állítsák (az Elsőfokú Bíróság T-166/02. sz., Pessoa e Costa kontra Bizottság ügyben 2003. március 13-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-89. o. és II-471. o.] 36. pontja, valamint T-203/03. sz., Rasmussen kontra Bizottság ügyben 2005. október 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005. I-A-279. o. és II-1287. o.] 41. pontja).
- 360 A fegyelmi eljárás tárgyára és céljára tekintettel tehát, amelyeket az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata pontosított, a felperes által előadott érveléssel ellentétben nem szükséges, hogy az érdekeltnek felrótt tények „megállapítást nyerjenek” ahhoz, hogy a fegyelmi eljárást jogszerűen meg lehessen indítani. A fegyelmi eljárás célja pontosan az, hogy fényt derítsen a felperesnek felrótt tényekre.
- 361 Ennélfogva a felperes azon érve, amely szerint vele szemben annak ellenére indítottak és folytattak le fegyelmi eljárást, hogy az azt igazoló tények „megállapítást nyertek volna”, nem fogadható el.
- 362 A másik végletet, a Bizottság azon érvét is meg kell vizsgálni, amely szerint a tisztviselővel szembeni fegyelmi eljárás megindítása kizárólag a hatáskörrel való visszaélés kivételes esetében lehet jogellenes.
- 363 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hatáskörrel való visszaélésnek pontosan meghatározott fogalma van, amely arra a helyzetre utal, amikor valamely igazgatási hatóság a hatásköreit olyan cél érdekében gyakorolja, amely eltér attól a céltól, amelyre tekintettel e hatáskörökkel felruházták. A határozat révén csak akkor valósul meg hatáskörrel való visszaélés, ha objektív, releváns és egyező bizonyítékok alapján feltehető, hogy a határozatot a kifejezett céloktól eltérő célok elérése érdekében hozták (az Elsőfokú Bíróság T-118/95. sz., Anacoreta Correia kontra Bizottság ügyben 1996. június 11-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-283. o. és II-835. o.] 25. pontja, valamint T-112/96. és T-115/96. sz., Séché kontra Bizottság egyesített ügyekben 1999. július 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1999., I-A-115. o., II-623. o.] 139. pontja).
- 364 A hatáskörrel való visszaélés tehát rendkívül súlyos jogsértés.
- 365 Márpedig fennmaradna az önkény veszélye, ha elfogadnánk, hogy a tisztviselővel szembeni fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat jogellenessége kizárólag a hatáskörrel való visszaélés esetére korlátozódik. A kinevezésre jogosult hatóság e tekintetben elkövetett súlyos gondatlanságát ugyanis nem lehetne szankcionálni.
- 366 A fenti megfontolásokra tekintettel és az érintett tisztviselő jogainak védelme érdekében úgy kell tekinteni, hogy a kinevezésre jogosult hatóság jogszerűtlenül gyakorolja hatáskörét nemcsak akkor, amikor hatáskörével visszaél, hanem akkor is, ha nem állnak rendelkezésre kellően pontos és releváns tényezők, amelyek arra mutatnak, hogy az érdekelt fegyelmi vétséget követett el (lásd a fent hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 352. pontját).

367 Tekintettel a kinevezésre jogosult hatóság rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkörre és az annak szabandó korlátokra, a bírósági felülvizsgálatnak az adminisztráció által a fegyelmi eljárás megindításakor figyelembe vett tényezők tárgyi valószerűségének, nyilvánvaló mérlegelési hiba hiányának és a joggal való visszaélés hiányának megvizsgálására kell korlátozódnia (lásd analógia útján a fegyelmi büntetésekre vonatkozóan az Elsőfokú Bíróság T-273/94. sz., N kontra Biztosság ügyben 1997. május 15-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1997., I-A-97. o. és II-289. o.] 125. pontját, valamint T-203/98. sz., Tzikis kontra Biztosság ügyben 2000. május 17-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-91. o. és II-393. o.] 50. pontját).

368 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy az OLAF és az IDOC jelentései nem zárták ki annak lehetőségét, hogy a felperes közreműködött R. Berthelot szabálytalan átsorolásában.

369 Az OLAF 1999. november 23-i jelentése ugyanis említést tett arról, hogy a felperes irodájában olyan tárgyalást tarthattak, amelyen állítólag R. Berthelot meghívott tudományos munkatársi I. csoportba történő átsorolásáról esett szó. Az IDOC 2002. február 22-i jelentésében az szerepelt, hogy a vizsgálat eredményének elemzése arra enged következtetni, hogy 1996. november 21. és 29. között sor kerülhetett a felperes irodájában tartott tárgyalásra.

370 A felperessel szembeni fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat meghozatalakor tehát léteztek kellően komoly tényezők, amelyek arra mutattak, hogy a felperes aktívan közreműködött R. Berthelot jogszerűtlennek tekintett átsorolásában, noha semmiféle írásos nyoma nem maradt az egyes tisztviselők nyilatkozatainak, és annak ellenére, hogy a felperes tagadta egyes tanúvallomások hitelességét. A felperessel szemben fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat tehát kellően pontos és releváns tényálláson alapult.

371 Ilyen körülmények között a kinevezésre jogosult hatóság nem lépte túl mérlegelési jogkörének korlátait, amikor fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben.

372 A fentiekből következik, hogy a nyolcadik kifogás negyedik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A kifogás ötödik részéről, amely a segítségnyújtási kötelezettség és a bizalomvédelem elvének megsértésére vonatkozik

– A felek érvei

373 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság olyan fegyelmi eljárást indított és tartott fenn, „amelyet részrehajló módon folytattak le, és amelynek során a kinevezésre jogosult hatóság nem tett meg lehetőségeihez képest mindent, ami az események pontos megismeréséhez szükséges”. Ezáltal a Bizottság megsértette gondoskodási és segítségnyújtási kötelezettségét, valamint a bizalomvédelem elvét. E jogalap alátámasztására a felperes az igazgatási vizsgálatok során elkövetett mulasztásokra és a védelemhez való jog számos esetben történő megsértésére hivatkozik, amelyeket különböző igazgatási eljárásokban követtek el, és amelyek minden hitelétől megfosztotta az ezek alapján indult fegyelmi eljárást.

374 A Bizottság vitatja, hogy megsértette volna gondoskodási és segítségnyújtási kötelezettségét. Hangsúlyozza egyrészt, hogy valamely tisztviselőnek a személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségeinek megsértésére utaló komoly jelek fennállása esetén a gondoskodási kötelezettség semmi esetre sem akadályozhatja meg a kinevezésre jogosult hatóságot abban, hogy fegyelmi eljárást indítson az érintettel szemben, másrészt az intézménynek nem róható fel, hogy nem hozott meg minden intézkedést annak megvizsgálása érdekében, hogy a felperessel szemben megfogalmazott vádak megalapozottak-e, vagy sem.

– A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

- 375 Meg kell vizsgálni, hogy a felperessel szembeni fegyelmi eljárás megindításával és fenntartásával a Bizottság megsértette-e gondoskodási és segítségnyújtási kötelezettségét, valamint a bizalomvédelem elvét.
- 376 Elsősorban az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az adminisztráció gondoskodási kötelezettsége a kölcsönös jogok és kötelezettségek közötti azon egyensúlyt tükrözi, amelyet a személyzeti szabályzat hozott létre a hatóság és annak alkalmazottai közötti viszonyokban. E kötelezettség magában foglalja azt is, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a tisztviselő helyzetére vonatkozó döntés meghozatalakor vegye számításba a döntést befolyásoló körülmények összességét, és ne csupán a szolgálati érdekre, hanem az érintett tisztviselő érdekeire is legyen tekintettel (az Elsőfokú Bíróság T-133/89. sz., Burban kontra Parlament ügyben 1990. június 20-án hozott ítéletének [EBHT 1990., II-245. o.] 27. pontja és a fent hivatkozott Séché kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 147. pontja).
- 377 A gondoskodási kötelezettség követelményei nem értelmezhetők úgy, mint amelyek akadályát képezik annak, hogy a kinevezésre jogosult hatóság fegyelmi eljárást indítson és folytasson a tisztviselővel szemben. Az ilyen határozatot ugyanis mindenekelőtt az intézmény ahhoz fűződő érdekében hozzák, hogy amennyiben a tisztviselő esetleg megsérti személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségeit, azt megállapítsák, és szükség esetén szankcionálják.
- 378 Ennélfogva a Bizottságnak nem lehet felróni gondoskodási kötelezettsége bárminemű megsértését csupán amiatt, mert fegyelmi eljárást kezdeményezett a felperessel szemben.
- 379 A felperes többi kifogását illetően, amelyek fegyelmi eljárás ellene történő megindítására és fenntartására vonatkoznak, egyrészt e kifogásokat a nyolcadik kifogás többi részében el kellett utasítani, másrészt az említett eljárás ésszerűtlen időtartamára vonatkozó további kifogás vizsgálatára később kerül sor.
- 380 Másodsorban az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, a személyzeti szabályzat 24. cikkében szereplő segítségnyújtási kötelezettség alapján az intézmény köteles segítséget nyújtani a tisztviselőnek a harmadik személyek, valamint a munkatársak és a hivatali felettesek részéről ellene irányuló személyes jellegű cselekedetek esetén, azonban e kötelezettség nem vonatkozik a tisztviselőnek az intézmény saját aktusaival szembeni védelmére, amelyek felülvizsgálata a személyzeti szabályzat más rendelkezéseinek hatálya alá tartozik (az Elsőfokú Bíróság T-45/91. sz., Mc Avoy kontra Parlament ügyben 1993. február 18-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-83. o.] 60. pontja, valamint T-44/93. sz., Saby kontra Bizottság ügyben 1995. július 13-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1995., I-A-175. o. és II-541. o.] 54. pontja).
- 381 Márpedig meg kell állapítani, hogy az OLAF, a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság és az IDOC, amelyek vizsgálatait a felperes kifogásolja, nem minősülnek harmadik félnek az intézményhez képest. Másfelől a felperes nem szolgáltatott bizonyítékkézdeményt a munkatársai vagy hivatali felettesei olyan cselekedeteire nézve, amelyek az intézmény segítségnyújtása szükségességét igazolták volna.
- 382 Következésképpen a felperes által hivatkozott, segítségnyújtási kötelezettség megsértésére vonatkozó kifogás nem megalapozott.
- 383 Harmadsorban az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, noha a bizalomvédelemre történő hivatkozás joga kiterjed mindazon személyekre, akik olyan helyzetbe kerülnek, amelyből kitűnik, hogy e személyben az adminisztráció megalapozott várakozásokat keltett, egyetlen tisztviselő sem hivatkozhat a bizalomvédelem elvének megsértésére, ha az adminisztráció nem tett neki pontos ígéretet (az Elsőfokú Bíróság T-123/89. sz., Chomel kontra Bizottság ügyben 1990. március 27-én hozott ítéletének [EBHT 1990., II-131. o.] 26. pontja és a fent hivatkozott Séché kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 160. pontja).

384 A jelen esetben az adminisztráció semmiféle pontos ígéretet nem tett a felperesnek, amelyre az hivatkozhatna. Így a Bizottságnak nem lehet felróni a bizalomvédelem elvének bárminemű megsértését.

385 A fentiekből következik, hogy a kifogás ötödik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A kifogás hatodik részéről, amely a fegyelmi hatóságnak az eljárás ésszerű határidőn belül történő befejezésére vonatkozó kötelezettsége megsértésére vonatkozik

– A felek érvei

386 A felperes azt állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság túllépte azon ésszerű határidőt, amelyen belül nyilatkoznia kellett volna. A felperes a fent hivatkozott François kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre utal, amelyben az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy a fegyelmi hatóságoknak még elévülési határidő hiányában is úgy kell eljárniuk, hogy a fegyelmi intézkedés kiszabásával záruló eljárás ésszerű határidőn belül meginduljon. A jelen esetben a felperes megállapítja, hogy a vitatott tényállás 1995–1997-re nyúlik vissza, és az adminisztráció 1999. novemberében, az OLAF jelentésének benyújtásakor, de legkésőbb 2002 folyamán tudomást szerzett azokról a tényekről és cselekményekről, amelyek a személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségek megsértésének minősülhetnek. Márpedig a kinevezésre jogosult hatóság csupán 2004. január 16-án indított fegyelmi eljárást vele szemben. A belga igazságszolgáltatás 2004. június 30-i eljárást megszüntető végzése óta azon elv, amely szerint „a büntetőeljárás köti a fegyelmi eljárást”, nem volt releváns, és a fegyelmi eljárás keretében semmiféle vizsgálati cselekményt nem végeztek. Azon elvet tehát, amely ésszerű határidőn belüli döntésre kötelezi a kinevezésre jogosult hatóságot, megsértették.

387 A Bizottság szerint a jelen ügy körülményei nagyon különlegesek. A Berthelot-ügy azon vizsgálatok szélesebb összefüggésébe illeszkedik, amelyek annak feltárására irányultak, hogy a Bizottság mint testület vagy annak bizonyos tagjai milyen mértékben voltak felelősek csalásban, hanyag kezelésben vagy nepotizmusban. Ilyen terjedelmű vizsgálatot nem lehet a fegyelmi eljárásra rendesen alkalmazandó határidőn belül elvégezni. Összesen három igazgatási vizsgálatot végeztek, egy büntetőeljárást kezdeményeztek, ami mutatja a szóban forgó tényállás összetettségét.

388 A Bizottság emellett úgy véli, hogy a fegyelmi eljárás szabályos felfüggesztésének időtartamát nem kell figyelembe venni a fegyelmi eljárás időtartamának vizsgálatakor, mivel a bíróság előtti eljárás időtartama az intézmény ellenőrzésén kívül esik.

389 Végezetül a Bizottság hangsúlyozza, hogy az eljárás túlzott elhúzódására vonatkozó érvet, amelyet É. Cresson hozott fel a Bizottság kontra Cresson ítélet alapjául szolgáló ügyben, a Bíróság az említett ítélet 90–92. pontjában elutasította.

– A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

390 A gondos ügyintézés elvéből következik, hogy a fegyelmi hatóságnak körültekintően kell lefolytatnia a fegyelmi eljárást, és úgy kell eljárnia, hogy minden további jogi aktus az előzőhöz képest ésszerű határidőn belül meghozzon (a fent hivatkozott François kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 47. pontja, valamint a Közzolgálati Törvényszék F-40/05. sz., Andreasen kontra Bizottság ügyben 2007. november 8-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2007., I-A-1-337. o. és II-A-1-1859. o.] 194. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, amely ítélettel szemben fellebbezés van folyamatban az Európai Unió Törvényszéke előtt T-17/08. P. szám alatt).

391 A körültekintésnek és az ésszerű határidő betartásának e kötelezettsége a fegyelmi eljárás megindítására is érvényes, különösen akkor és olyan időponttól, amikor az adminisztráció tudomást szerzett azokról a tényekről és cselekményekről, amelyek a tisztviselő személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségei megsértésének minősülhetnek. Ugyanis a fegyelmi hatóságoknak még elévülési határidő hiányában is

úgy kell eljárniuk, hogy a fegyelmi intézkedés kiszabásával záruló eljárás ésszerű határidőn belül meginduljon (a fent hivatkozott François kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 48. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 392 A fegyelmi eljárás ésszerű időtartama tehát következhet mind az előzetes igazgatási vizsgálat alakulásából, mind a fegyelmi eljárásból magából. A fegyelmi eljárás időtartama ésszerűségének megállapításához figyelembe veendő időszak nem csupán azon időszakot foglalja magában, amely az említett eljárás megindításakor kezdődik. Azt a kérdést, hogy a megindított vizsgálatot kellő körülményekkel végezték-e befolyásolja az a körülmény, hogy többé-kevésbé hosszú idő telt-e el a vélt fegyelmi vétség elkövetése és a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat meghozatala között.
- 393 Az eljárás időtartamának ésszerűségét az egyes ügyek sajátos körülményeinek figyelembevételével kell értékelni, különös tekintettel a jogvitának az érintett szempontjából felmerülő tétjére, az ügy bonyolultságára, valamint a felperes és a hatáskörrel rendelkező hatóságok magatartására (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-8417. o.] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 394 Egyik egyedi tényező sem meghatározó. Azokat külön-külön kell megvizsgálni, majd együttes hatásukat értékelni. A kinevezésre jogosult hatóságnak betudható késés bizonyos példái önmagukban vizsgálva esetleg nem tűnnek ésszerűtlennek, azonban együttvéve azok lehetnek. A gondos eljárás követelménye azonban nem megy túl azon követelményeken, amelyek a gondos ügyintézés elvével összeegyeztethetők.
- 395 Ha a kinevezésre jogosult hatóság által hozott határozatok miatt az eljárás meghaladja azon időtartamot, amely rendes körülmények között ésszerűnek tekinthető, a hatóságra hárul a határidő-túllépést igazoló körülmények fennállásának bizonyítása (lásd analógia útján a 207/81. sz., Ditterich kontra Bizottság ügyben 1983. május 5-én hozott ítélet [EBHT 1983., 1359. o.] 26. pontját).
- 396 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni, hogy a fegyelmi eljárást ésszerű határidőn belül folytatták-e le. Ez magában foglalja elsősorban a fegyelmi eljárás megindításához vezető körülmények felidézését, valamint az eljárás főbb mozzanatait, mielőtt – másodsorban – sor kerül annak megvizsgálására, hogy az objektíve megállapított határidő ésszerűnek tekinthető-e.
- 397 A felperessel szemben fegyelmi eljárás megindításáról szóló 2004. január 16-i határozatban azt rótták a felperes terhére, hogy aktívan részt vett R. Berthelot átsorolásában és a Közös Kutatóközpontnál történő alkalmazásában.
- 398 Márpedig R. Berthelot átsorolására 1996. szeptember 1-jei hatállyal került sor, és 1997. március 1-jei hatállyal a KKK-nál meghívott tudományos munkatársi szerződést kínálták neki. A fegyelmi eljárást megindító határozatot tehát több mint hét évvel a felperesnek felrótt tényeket követően fogadták el. Ezen időtartam vitathatatlan módon rendellenesen hosszú a tisztviselő fegyelmi felelősségre vonása tekintetében.
- 399 Az OLAF 1999. november 23-án zárta le az R. Berthelot KKK-nál meghívott tudományos munkatársként történő alkalmazásának feltételeire vonatkozó vizsgálati jelentését, az IDOC pedig 2002. február 22-én zárta le R. Berthelot-nak a Kutatási Főigazgatóságon és a Közös Kutatóközpontban történő foglalkoztatása időtartamára vonatkozó kiegészítő igazgatási vizsgálati jelentését. E jelentés benyújtása és a fegyelmi eljárás megindítása között semmilyen vizsgálati cselekményt nem végeztek. A felperessel szembeni fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozatot tehát közel két évvel az utolsó igazgatási vizsgálati jelentés után fogadták el. Ezen időtartam ugyancsak rendellenesen hosszú valamely tisztviselővel szembeni fegyelmi eljárás tekintetében.

- 400 Az utolsó vizsgálati jelentés benyújtását követően a fegyelmi eljárás tekintetében az egyetlen releváns eseménynek a felperes belga igazságszolgáltatási hatóságok általi vád alá helyezése tekinthető, amelyre 2003. március 18-án került sor. Mindazonáltal tíz hónap telt el ezen esemény és a fegyelmi eljárás megindítása között, ami szintén rendellenesen hosszú.
- 401 A kinevezésre jogosult hatóság 2004. január 16-i határozatában megindította és azonnal fel is függesztette a fegyelmi eljárást, a személyzeti szabályzat 2004. április 30-a előtt hatályos változata 88. cikkének ötödik bekezdése alapján, amely kimondja, hogy amennyiben ugyanezen cselekmények miatt a tisztviselő ellen büntetőeljárást indítottak, végleges határozat csak az ügyben eljáró bíróság jogerős ítéletét követően hozható. A belga büntetőbíróság 2004. június 30-i, eljárást megszüntető határozatát követően a Bizottság 2004. július 13-i levelében tájékoztatta a felperest, hogy a rá vonatkozó fegyelmi eljárást továbbra is függőben tartják a Bizottság korábbi tagja, É. Cresson ügyében hozandó döntésig.
- 402 A fegyelmi eljárást végül a 2006. október 16-i határozattal zárták le, vagyis közel tíz évvel az események után.
- 403 Másodsorban meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság felhoz-e olyan tényeket, amelyek bizonyíthatják, hogy a már objektíve is hosszú, és első pillantásra túlzott időtartam a jelen ügy körülményeire tekintettel mégis ésszerűnek tekinthető.
- 404 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság kontra Cresson ítélet alapjául szolgáló ügyben É. Cresson hasonló érvet hozott fel, mint amelyet a felperes a jelen ügyben. É. Cresson ugyanis azt állította, hogy a fegyelmi eljárásnak a 2003. január 23-i kifogásközléssel – azaz a Bizottság által megállapított tényállás után több mint hét évvel – történt megindítása elfogadhatatlan, tekintettel különösen a felrótt tényekre vonatkozóan elkészült – régóta hozzáférhető – különféle jelentések meglétére és az ügy összetettségének hiányára.
- 405 A Bíróság ezen érvet elutasította, megállapítva, hogy mivel az EK 213. cikk (2) bekezdése alapján még soha nem indítottak eljárást a Bizottság egyetlen tagjával szemben sem, a megbízatás során tanúsított magatartás miatt, az intézmény szükségesnek tarthatta, hogy különösen körültekintően járjon el.
- 406 Noha a Bizottság valóban szükségesnek tarthatta, hogy különösen körültekintően járjon el az É. Cresson elleni eljárás megindításakor, ahogyan azt a Bíróság megállapította, e körülmény nem mentesítheti szükségszerűen az intézményt azon kötelezettség alól, hogy a felperessel szembeni esetleges fegyelmi eljárást ésszerű határidőn belül folytassa le.
- 407 Igaz, a felperes ügye összefüggött É. Cressonéval annyiban, amennyiben az érdekelt É. Cresson kabinetfőnöke volt azon időszakban, amikor a terhére rótt csalások egy részét elkövették. Ahogyan azt a Közzolgálati Törvényszék a jelen kifogás harmadik részében megállapította (lásd fent a 341. és 342. pontot), e kapcsolat olyan körülményt jelentett, amelyet a Bizottság joggal vett figyelembe.
- 408 Mindazonáltal léteznek olyan meghatározó eltérések a két ügy között, amelyek megakadályozták az alperes intézményt abban, hogy automatikusan és megkülönböztetés nélkül alkalmazza a felperesre nézve a Bizottság korábbi tagjára vonatkozó határozatokat.
- 409 Elsősorban a felperes tisztviselőként eltérő jogi helyzetben volt mint É. Cresson. Ez utóbbi ugyanis – a Bizottság politikai döntés eredményeként határozott időre kinevezett tagjaként – egyrészt tetteiért politikailag volt felelős, akárcsak az ő nevében és utasítása alapján eljáró személyek, másrészt az EK 213. cikkben és az EA 126. cikkben előírt különleges eljárás alá tartozott. Tisztségéből már több mint három éve távozott, amikor az említett cikkek alapján eljárás indult vele szemben. Ezzel szemben a felperes tisztviselőként a személyzeti szabályzat alapján az Európai Közösségeknek tartozott hűséggel és pályafutását a Bizottságon belül folytatta. Márpedig nehezen várható el a tisztviselőtől, hogy

normálisan folytassa munkáját és a személyzeti szabályzat előírásainak megfelelően a Közösségekhez hűséges maradjon, miközben vele szemben éveken keresztül egymást követő vizsgálatok folynak, és folyamatosan a fegyelmi eljárás veszélye fenyegeti.

- 410 Másodsorban, miközben bizonyos ideig É. Cresson kabinetfőnöke volt, a felperes időrendi szempontból az É. Cresson elleni vádak alapjául szolgáló események határmezsgyéjén volt. Ugyanis 1995. december 21-én, amikor a felperest É. Cresson kabinetfőnökévé nevezték ki, R. Berthelot szabálytalan felvétele már megtörtént, mivel ő 1995. szeptember 1-je óta a Kutatási Főigazgatóság meghívott tudományos munkatársa volt.
- 411 Igaz ugyan, hogy a felperesnek az R. Berthelot átsorolásában és a KKK-nál való alkalmazásában való közreműködést róják fel, azonban az a körülmény, hogy R. Berthelot már É. Cresson alkalmazásában állt, amikor a felperes ez utóbbi kabinetjébe került, jelzi, hogy a felperesnek a megállapított szabálytalanságokban játszott szerepe nem lehetett az események kiváltója, hanem inkább járulékos volt. A Bizottság a tárgyaláson saját maga jegyezte meg, hogy „téves azt állítani, hogy [a felperes] az egész ügy felbujtója lett volna”.
- 412 A Bizottság korábbi tagjának és a felperesnek a helyzete közötti e jelentős eltérések meghatározó szempontok annak értékelése során, hogy ezen eljárás rendellenesen hosszú, és első pillantásra túlzottnak tűnő időtartama (lásd fent a 398–402. pontot) esetleg mégis ésszerűnek tekinthető-e.
- 413 Igaz, a felperessel szembeni sajátos vádak hátterében ugyanaz a jelentős közérdek állt, vagyis a polgárok abban való bizalma, hogy az európai intézmények a legmagasabb szinten megfelelően működnek, és nem történt befolyással üzérkedés vagy annak eltussolása. E tekintetben a felperes fegyelmi ügye nem valamely elszigetelt esetből eredt, hanem olyan általános helyzetbe illeszkedett, amely a feltárt visszasságok révén jóval túlmutatott a felperes helyzetén.
- 414 Mindazonáltal a jelen ügy sajátos körülményei között, mérlegelve az imént felsorolt tényezőket és különösen a felperes és a Bizottság korábbi tagjának helyzete közötti eltéréseket, nem hagyva figyelmen kívül a kockán forgó közérdeket sem, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a fegyelmi eljárás megindítását megelőző, majd ezen eljárás lefolytatásának rendellenesen hosszú időtartamát mégis ésszerűnek lehetne tekinteni.
- 415 A fentiekből következik, hogy a Bizottság közszolgálati kötelezettségzegést követett el, egyrészt amikor nem közölte a felperessel az IDOC-tól származó feljegyzést, másrészt amikor gondossági kötelezettségét megsértve fegyelmi eljárást indított és tartott fenn.

2. A kárról és az okozati összefüggésről

- 416 Elsősorban a Bizottság azon mulasztása, hogy nem közölte a felperessel az IDOC-tól származó feljegyzést, úgy tekinthető, mint amivel nem vagyoni kárt okozott a felperesnek abból adódóan, hogy őt a védelemhez való jogainak gyakorlása szempontjából fontos iratot illetően bizonytalanságban tartották (lásd a védelemhez való jog megsértésével okozott nem vagyoni kárra vonatkozóan a Közszolgálati Törvényszék F-51/07. sz., Bui Van kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT-KSZ 2008., I-A-1-289. o. és II-A-1-1533. o.] 93. és 94. pontját, amely ítélettel szemben fellebbezés van folyamatban az Európai Unió Törvényszéke előtt T-491/08. P. szám alatt).
- 417 A jelen eset körülményeire tekintettel a Közszolgálati Törvényszék a kárt méltányosan értékelve úgy véli, hogy a felperes számára 5 000 euró megítélése megfelelő kártérítésnek minősül.
- 418 Másodsorban az intézménynek a fegyelmi eljárás ésszerű határidőn belül történő megindítására és lefolytatására vonatkozó kötelezettségének megsértése a felperest hosszan tartó bizonytalan helyzetbe hozta, és az ebből eredő nem vagyoni kárt meg kell téríteni. Tekintettel arra egyrészt, hogy a fegyelmi

eljárás megindításáról szóló határozatot a felperesnek felrótt eseményeket követően több mint hét év elteltével fogadták el, másrészt a megindított eljárást három éven keresztül fenntartották, ami azt jelenti, hogy összesen közel tíz év telt el a felrótt tények és a fegyelmi eljárás lezárása között, a kárt méltányosan értékelve a felperes számára 25 000 euró kártérítést kell megítélni.

- 419 A fentiek összességéből következően a Bizottságot kötelezni kell arra, hogy a felperesnek 30 000 euró kártérítést fizessen meg a Bizottság kötelezettségszegéseivel neki okozott nem vagyoni károk megtérítéseként.

A költségekről

- 420 Az eljárási szabályzat 122. cikke értelmében az e szabályzat II. címének a költségekről és az eljárással összefüggő ügyviteli költségekről szóló 8. fejezetének rendelkezései csak az e szabályzat hatálybalépését, vagyis 2007. november 1-jét követően a Közzolgálati Törvényszékhez benyújtott ügyekre irányadók. Ezen időpontig a Közzolgálati Törvényszék előtt *mutatis mutandis* továbbra is a Törvényszék eljárási szabályzatának vonatkozó részeit kell alkalmazni.
- 421 Eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján a Közzolgálati Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen eljárási szabályzat 88. cikke értelmében azonban a Közösségek és azok alkalmazottai közötti jogvitákban az intézmények maguk viselik saját költségeiket.
- 422 A Közzolgálati Törvényszék eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén vagy kivételes okból a Közzolgálati Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.
- 423 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 6. §-a kimondja, hogy ha az eljárás okafigyottá válik, a költségekről a Közzolgálati Törvényszék szabad mérlegelése szerint határoz.
- 424 Az F-124/05. számon nyilvántartásba vett keresetben szereplő megsemmisítés iránti kérelmet illetően a Közzolgálati Törvényszék rámutat, hogy e kérelem a felperessel szemben zajló fegyelmi eljárást lezáró 2006. október 6-i határozat következtében tárgytalanná vált, mivel e határozattal az intézmény eleget tett a felperes e kívánalmának.
- 425 Az F-124/05. és F-96/06. számon nyilvántartásba vett kártérítési kérelmeket illetően azonban meg kell állapítani, hogy a felperes által felhozott számos jogsértés közül csupán kettő bizonyult megalapozottnak, és a felperes lényegesen alacsonyabb kártérítésben részesült, mint amelyet követelt.
- 426 A fentiek alapján a Közzolgálati Törvényszék az ügy körülményeinek igazságos mérlegelésével úgy határoz, hogy a Bizottság viseli a saját költségeit és a felperes részéről felmerült költségek felét. A felperes maga viseli saját költségeinek másik felét.

A fenti indokok alapján

A KÖZZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (teljes ülés)

a következőképpen határozott:

- 1) **A felperes által az F-124/05. sz., A kontra Bizottság ügyben előterjesztett keresetben foglalt felperesi kérelmekről már nem szükséges határozni.**
- 2) **A Közzszolgálati Törvényszék kötelezi az Európai Bizottságot, hogy fizessen a felperesnek 30 000 eurót az őt ért nem vagyoni károk megtérítéseként.**

- 3) **Az Európai Bizottság a saját költségein túlmenően köteles viselni az F-124/05. sz., A kontra Bizottság és az F-96/06. sz., G kontra Bizottság ügyben a felperesénél felmerült költségek felét.**
- 4) **A felperes viseli az F-124/05. sz., A kontra Bizottság és az F-96/06. sz., G kontra Bizottság ügyekben felmerült saját költségeinek felét.**

Mahoney

Gervasoni

Kreppel

Tagaras

Van Raepenbusch

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. január 13-i nyilvános ülésen.

W. Hakenberg

P. Mahoney

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	2
I – A kiváltságokra és mentességekre vonatkozó rendelkezések	2
II – A csalás elleni küzdelem terén folytatott vizsgálatokra vonatkozó rendelkezések	3
III – A fegyelmi eljárásra vonatkozó rendelkezésekről	3
IV – A baleset és foglalkozási megbetegedés elleni biztosításra vonatkozó rendelkezések	4
V – A rokkantság esetén járó ellátásokra vonatkozó rendelkezésekről	7
A – A személyzeti szabályzat	7
B – A személyzeti szabályzat 2004. április 30-ig hatályos változata	7
VI – A személyi aktára vonatkozó rendelkezések	8
VII – A dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférésre vonatkozó rendelkezések	9
A jogvita alapjául szolgáló tényállás	9
I – A „Cresson-ügy” háttere	9
II – A felperesre vonatkozó tényállás	11
Eljárás	17
I – Eljárás az F-124/05. sz. ügyben, annak az F-96/06. sz. üggyel való egyesítését megelőzően	17
II – Eljárás az F-96/06. sz. ügyben, annak az F-124/05. sz. üggyel való egyesítését megelőzően	18
III – Eljárás az F-124/05. és F-96/06. sz. egyesített ügyekben	18
A felek kérelmei	18

I – Az F-124/05. sz. ügyben	18
II – Az F-96/06. sz. ügyben	19
A jogkérdésről.....	19
I – Az F-124/05. sz. ügyben benyújtott keresetről	19
A – A felek érvei	19
B – A Közzolgálati Törvényszék álláspontja	20
II – Az F-96/06. sz. ügyben benyújtott keresetről.....	21
A – Az elfogadhatóságról	21
1. A felek érvei	21
2. A Közzolgálati Törvényszék álláspontja	21
B – Az ügy érdeméről	24
1. A Bizottságnak felrótt jogsértésekről	25
a) A felperesnek a Berthelot-üggyel való állítólagosan alaptalan összefüggésbe hozatalára vonatkozó első kifogásról	25
A felek érvei	25
A Közzolgálati Törvényszék álláspontja.....	26
b) Az igazgatási vizsgálatok során elkövetett mulasztásokra és a védelemhez való jog megsértésére vonatkozó második kifogásról	26
A felek érvei	26
A Közzolgálati Törvényszék álláspontja.....	27
c) Az OLAF vizsgálataira vonatkozó titoktartási kötelezettség megsértésére vonatkozó harmadik kifogásról	28
A felek érvei	28
A Közzolgálati Törvényszék álláspontja.....	29
– A kifogás elfogadhatóságáról	29
– A kifogás megalapozottságáról.....	29
d) A felperes bírósági eljárás alóli mentességének felfüggesztésére vonatkozó negyedik jogalapról.....	31
A felek érvei	31
A Közzolgálati Törvényszék álláspontja.....	31

e)	A felperes újrabeosztásáról szóló határozat jogellenességére vonatkozó ötödik kifogásról	33
	A felek érvei	33
	A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja	33
f)	A személyzeti szabályzat 73. cikke alapján indult eljárással kapcsolatos állítólagos szabálytalanságokra vonatkozó hatodik kifogásról	33
	A kifogás első részéről, amely a munkahelyi baleset lehetőségének állítólag indokolatlan kizárásáról szól	34
	– A felek érvei	34
	– A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja	34
	A kifogásnak az IDOC előtti eljárás szabálytalanságaira vonatkozó második részéről .	35
	– Az IDOC „felhatalmazásának” állítólagos jogellenességéről	35
	– Az IDOC állítólagos elfogultságáról	36
	– Az IDOC-tól származó feljegyzés felperessel való közlésének megtagadásáról ..	36
g)	A rokkantsági bizottság 2004. október 29-i véleményének jogellenességére vonatkozó hetedik kifogásról	39
	A felek érvei	39
	A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja	40
h)	A felperessel szemben fegyelmi eljárás megindításának és folytatásának jogellenességére vonatkozó nyolcadik kifogásról	41
	Előzetes észrevételek	41
	A kifogás első és második részéről, amelyek a belga igazságszolgáltatás eljárást megszüntető határozata következményeinek el nem ismerésére vonatkoznak	42
	– A felek érvei	42
	– A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja	43
	A kifogás harmadik részéről, amely a felperessel szemben indult fegyelmi eljárás és a Bizottság korábbi tagjával szembeni eljárás közötti állítólag nem igazolt kapcsolatra vonatkozik	
	– A felek érvei	43
	– A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja	44
	A nyolcadik kifogás negyedik részéről, amely arra vonatkozik, hogy nem állt rendelkezésre elegendő bizonyíték a fegyelmi eljárás megindításához	45
	– A felek érvei	45

– A Közzolgálati Törvényszék álláspontja	45
A kifogás ötödik részéről, amely a segítségnyújtási kötelezettség és a bizalomvédelem elvének megsértésére vonatkozik	48
– A felek érvei	48
– A Közzolgálati Törvényszék álláspontja	49
A kifogás hatodik részéről, amely a fegyelmi hatóságnak az eljárás ésszerű határidőn belül történő befejezésére vonatkozó kötelezettsége megsértésére vonatkozik	50
– A felek érvei	50
– A Közzolgálati Törvényszék álláspontja	50
2. A kárról és az okozati összefüggésről	53
A költségekről	54